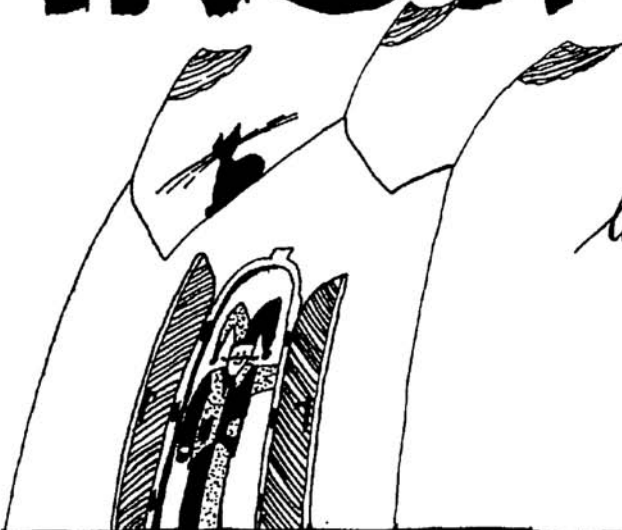


divadelní HROMADA



*upravodaj samostatných
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve východních Čechách,
na pomozí
Moravy a v části
Sudeta*

LXV

léto

2012

Mějte dobrou náladu.

Dobrá nálada vaše problémy
sice nevyřeší, ale naštve tolik lidí
kolem, že stojí za to si ji užít.

Jan Werich

Léto + příloha

- 4 VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)**
 Ohlas na „Místo úvodníku“
 5 Zápis z jednání rady VSVD
 7 Zlatí Tylové 2012 již předány
 10 Pojizeří za návrat důvěry krajským porotám
 Minirozhovor s místopředsedou VSVD
 11 Přehlídky, jak byly a co s nimi
 13 Bude: Slavnostní setkání divadelníků
- 14 IMPULSY Z IMPULSU**
 Červený Kostelec 2013, Miletínské divadelní jaro 2013
 15 Další přehlídky v roce 2013, Nezapomínejte na vzdělávání...
- 16 VIDĚLI JSME**
 Praštění Jedlíci čokolády jsou tady
- 18 PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU**
Z Liberecka:
 Drahokam, který si budu pamatovat
 20 15. přehlídka ochotnických souborů Jizerské oblasti,
 Josefodolské divadelní jaro 2012
 22 **Z Pardubického kraje:**
 8. Krajská přehlídka v Chrudimi
 23 Svitavský Fanda 2012
 24 Svitavský dychánek
 25 Zlom vaz po XII.
 26 Sněhový Brněnec
 27 **Kraj Vysočina:**
 Přehlídka „Dospělí (pro radost) dětem v Havlíčkově Brodě
 30 Havlíčkův Brod plný otazníků, Open Air program
 32 A zase byla Šrámkova Sobotka
 33 Festival „Mezi patry“
 34 Triarius, Turnovské divadelní studio, V Libici divadlo žije
 35 V Brněnci..., Zdravý nemocný v Josefově Dole, Karbunkulus, aneb...
 36 Divadelní spolek FRK Nová Ves n/P.
 37 Orlice Potštejn, pohádka ve Vamberku
 38 Divadlo se hrálo i v Dolním Dobrouči, Cyrano vyrazil za hranice regionu
 39 Ohlédnutí za Charleyovou tetou, Triarius...
 40 Herecký kurz pro amatéry
 41 Improloga dobývá východní Čechy
 42 **bude...:**
 Loutkářské Libčany, Klicperův Chlumec 2012,
 Národní přehlídka seniorského divadla letos poprvé v Miletíně
- 43 VÝCHODOČESI...**
 Divadelní Piknik Volyně 2012
 45 Dětská scéna ve Svitavách
 46 Už čtvrtý rok Mladá
 48 Loutkářská Chrudim východočeským okem
 49 Wlkrův Prostějov, Východočeši na Hronově
- 51 OSOBNOSTI**
 Jiří Polehňa, Jan Dvořák, Josef Tejkl
DALŠÍ PŘÍSPĚVKY V SAMOSTATNÉ PŘÍLOZE

Uzávěrka příštího čísla:
 10. LISTOPADU 2012

Příspěvky a foto prosíme zasílat na adresu:
 IMPULS
 Pospíšilova 365
 500 03 Hradec Králové
 e-mail:
 divadlo@impulshk.cz
 http://www.impulshk.cz

HROMADA č. LXV / 2012
LÉTO

Vydává:
 Středisko amatérské kultury IMPULS
 Pospíšilova 365
 500 03 Hradec Králové
 telefon: 495 582 622
 tel./fax: 495 546 560
 ve spolupráci
 s Volným sdružením
 východočeských divadelníků

Vychází 3x ročně

REDAKCE:
 Alexandr Gregar (chefredacteur),
 Mirka Císařová, Alena Exnarová,
 Jan Merta, Naďa Gregarová

FOTOGRAFIE:
 Pokud není uveden autor, pocházejí
 fotografie z archivu souborů.

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
 Mario Alfieri

TISK:
 GRANTIS Ústí nad Orlicí

Registrováno na MK ČR E 11424

Vychází za finančního přispění MK ČR

Neprodejné!
 Náklad 370 ks

Neprošlo jazykovou úpravou!

Nebylo by lepší emigrovat?

Četl jsem reklamu, na autě, které parkovalo před naším domem: MILOVÁNÍ – NATÍRÁNÍ! NAŠE ŠTĚTKY DOKÁŽÍ ZÁZRAKY! Reklama lakýrnické firmy byla stručná, dvojsmyslná, ale vtipná. V půli srpna jsem četl v novinách, že Státní fond kultury (SFK) by měl být zrušen, prý je dlouhodobě nefunkční a navíc odkrajuje ze státního krajíce. Když ničím jiným, tak provozními náklady. Což bylo vyjádřeno nedvojsmyslně a bohužel nevtipně. Jenže také lživě. O to hůř, že zprávu zplodil Nejvyšší kontrolní úřad.

Že takovému úřadu nepřísluší kádrovat zákonem ustavené fondy je jedna věc. Druhá, že ten úřad strčil SFK do jednoho pytle např. s fondem dopravní infrastruktury a dalšími, které skutečně rozmařile rozhazují státní miliardy. Přehlédnuto (či účelově zatajeno) bylo, že fond kultury netvoří finance ze státního rozpočtu, ale ze zdrojů privátních, z podílu výnosů reklamy veřejnoprávní televize. Sport má např. ze zákona příjmy ze Sazky, fond kinematografie korunu z každé vstupenky do kina. Dřívější, zákonem stanovené příjmy SFK, a to z nemovitostí, které spravuje, dosud ani nestačily pokrýt dluhy, vzniklé ihned po vzniku SFK (na začátku 90. let), mj. z nepovedené lotnyky. Proto fond až do přelomu tisíciletí neměl prostředky ke svému poslání. Získal je až za ministrování Pavla Dostála, který mu obstaral pár milionů z privátních zdrojů. Většina ostatních ministrů nad osudem fondu pouze hořekovala, jen Besser, myslím, se zasloužil právě o peníze z reklam ČT. Víím o tom řadu podrobností, i proto, že jsem v „Dostálově“ radě byl. A také se zpráva NKU nezmínila, že po šestileté pauze byla počátkem tohoto roku Poslaneckou sněmovnou znovu zvolena nová Rada SFK (byl jsem do ní opět zvolen).

Lež státních úředníků, bezhlavě akceptující Kalouskovu škrtací ekvilibristiku, je ovšem velmi zrádná. Zřejmě, vědomě či nevědomě, má vzbudit dojem, že se v kultuře špatně hospodaří a se státními penězi šeredí. Nechci si ale stěžovat na chudé veřejné zdroje. V situaci, v jaké je naše ekonomika, státu určitě nezbyvá, než se starat jen o její nutnou údržbu či látat zcela rozpadlé ponožky, památkami počínaje a živou kulturou konče. Otázkou je, proč jsme se za dvacet let ve výdajích na kulturu dopracovali k bídnému necelému 0,5% z HDP, v němž jsou obsaženy i výdaje na cirkve. A to přes letité úsilí a sliby vlády, že doženeme evropsky standardní 1%. To půl procento nás bezpečně řadí na chvost i mezi zeměmi, které jsou zadluženější než my.

Výdaje na kulturu z dřavého státního rozpočtu se v zabetonovaných režimech škrtaly vždy nejdříve a nejvíce. Krušnější je, že stát nedokáže podporovat prostředí, v němž by kulturní aktivity (včetně podpory památek) mohly počítat i s privátními zdroji. Chování státu ani náhodou není výzvou podnikatelskému sektoru, motivace sponzoringu

většiny podnikatelů je pod prahem jejich vnímání kulturních hodnot, ať společensky významných či lokálních. Pokud podnikatelé do nějaké podpory jdou, pak jen do té, která přinese určitý přímý ekonomický efekt či zviditelnění na úrovni jejich vkusu. K těmto limitům kulturní aktivity vesměs nepatří, mnozí svou dobročinnost spojují pouze s reklamou na sportovních dresech nebo s křepčením celebrit při roztočivých komerčních podnicích. Když vidím značku Škoda na všech sloupích Tour de France nebo Giro di Italia, přepadá mě smutek. I zlomek těch utracených peněz by českou kulturu oživil. A na kuriózní zacházení se státními financemi radši zapomenout - za jedno letadlo Casa by se královéhradecký divadelní festival mohl pořádat celých 170 let!

O kulturnosti nejrozumnějších poslanců, ani podnikatelských bosů, si nedělám iluze. Navíc - většina velkých českých firem má dnes svůj domicil v zahraničí. A přestože jejich majitelé i v době krize určitě nezapomínají na své národní prostředí - četl jsem jejich jména na zlatých destičkách např. ve vídeňském Burgtheatru či na plakátech Wiener Festwoche - svým dceřiným společnostem v Čechách dovedou přistihávat křídélka. Náš stát by měl něco vymyslet! Jinak s financováním společensky důležitých potřeb, mezi něž kultura určitě patří, zůstane jako kůl v plotě.

Státní fond kultury jen od dubna do srpna letošního roku podpořil - z NESTÁTNÍCH zdrojů - kulturní projekty za více než 13 milionů. Přesto NKU zkusil kulturní aktivity nařknout z příživnictví. Jenže - tenhle příživník může např. i za to, že dosud mluvíme česky. A že nejsme v Evropě za blbce, což osvědčily i modré gumáky na letošní Olympiádě. Obecně upadající kulturnost v naší společnosti by stát neměl poměřovat pouze indexy byznysu. Evropské země neprosperují jen z ozubených koleček, ale také z vědomé podpory národní či občanské hrdosti. Kultura jim pomáhá vyšprajcovat ekonomicky povadlá záda.

Ještě poznámku: za to, že si neumíme sehnat peníze z privátních zdrojů, si můžeme taky sami. Ani po dvaceti letech budování novodobého kapitalismu to ještě neumíme. Léta totalitního rozpadu občanské společnosti nás to odnaučila. A tak stále z lenivosti natahujeme ruce jen po státu či obci, neumíme v našem nejbližším okolí získat lidi, kteří by se (i proto, že je přesvědčíme) stali našimi „finančními“ partnery. A to ne na zaplacení nějaké okamžité spotřeby, ne pro pouhý jeden projekt, pro tuto inscenaci, ale pro kontinuální život našeho spolku. Či společný život „obce“. Neb co jest kultura jiného, než život obce... Navíc v tomto punktu ani nedržíme pohromadě. Pravda, za emigraci mi to nestojí. I když nikdo neví...

Saša Gregar



Do uzávěrky této Hromady přišly na účet VSVD další příspěvky. Děkujeme.

okres Pardubice:

Pavel HLADÍK

Dále přispěli:

Vladimíra KOĐOUSKOVÁ

Adresář odběratelů Hromady a členů VSVD je aktualizován a je celý zaveden do počítače. Jakékoliv případné nesrovnalosti nám hlaste na naši adresu do Impulsu. Další zájemce o předplatné Hromady nebo o členství ve VSVD samozřejmě velice vítáme.

Valná hromada VSVD na svém zasedání 25. února 2006 stanovila výši ročního příspěvku:

- roční příspěvek pro fyzickou osobu se stanoví minimálně ve výši 250,- Kč
- snížený (důchodci a studenti) minimálně ve výši 120,- Kč
- roční příspěvek právnické osoby se stanoví ve výši minimálně 750,- Kč
- nečlenové, zájemci o Hromadu platí 300,- Kč/rok (3 čísla včetně poštovného)

VSVD, Pospíšilova 365, 500 03 Hradec Králové

Bankovní spojení: Česká spořitelna a.s. Hradec Králové
1085997309/0800

OHLAS NA „MÍSTO ÚVODNÍKU“

V minulém čísle Hromady jsem si přečetl Sašův text Místo úvodníku. A zde má reakce: Před časem jsem byl vyslán na přehlídku seniorského divadla tuším do Znojma. V pořadu účinkoval i zajímavý soubor, snad z Hamburku. Byl to autobus seniorů a my s nimi prohodili několik lámaných slov. Dělal pásmo veršů a scének, hlavně s důrazem na Heinricha Heine (ten se prý za Hitlera nesměl). Soubor měl několik techniků, v umělecké části byly i dvě pensionované herečky, jeden pensista byl kdysi operní pěvec a ostatní jako my, kantoři, úředníci, řemeslníci... A co nás zaujalo především: že jsou součástí nějakého zařízení, které pečuje o volný čas seniorů a nezaměstnaných, které vysílá tento soubor po celém regionu a nese prý i celou režii, prý se jim to ze sociální-

ho hlediska vyplatí...

Druhé setkání se událo v Paříži, kde jsem se (jak je ten svět malý!) setkal s kolegou, profesorem Breuerem. Slovo dalo slovo a on mi vyprávěl, že pracuje na katedře hudební výchovy státní univerzity a kromě členství v mezinárodním společenství sborového zpěvu má 5 hodin úvazku i na lyceu nezaměstnaných! Netušil jsem, o co jde a on mi vysvětlil: U nezaměstnaných není problém, že nemají příjem, ale to, že mají moc času. A tak pro nezaměstnané z celé Paříže organizují nejružnější kulturní společenství, dělnické, studentské a jiné orchestry, pěvecké soubory, sportovní oddíly, prostě jim umožňují smysluplné trávení, z valné většiny ne vlastní vinou nabytého volného času.

Vždycky jsem měl pocit, že naši předkové chápalí, co mohou od vrchnosti očekávat. Vždycky maximálně pár facek nebo andělské rady, ale ne pomoc. Proto v minulosti vznikala ona občanská společenství, od hasičů a ochotníků až třeba k Sokolům. Byl v tom i kus vlastenectví, lásky či odpovědnosti k místu, k okresu a třeba i k vlasti. Což bychom dnes moc potřebovali.

A kolik že by to mohlo stát? Deset nebo pět set milionů? Je to moc nebo málo? A je na to kde vzít? Nuž, možná by stačilo vzít všem těm ministrům, jejich náměstkům, vedoucím oddělení, poslancům, senátorům či hejtmanům jen něco málo z odměn, které si tak velkoryse rozdávají, přesvědčení, že jejich činnost je důležitá...

Zdraví Ruda Faltejsek

Poznámka: Děkuji Rudovi za názor. Ale já bych jim ty odměny nechal – dokonce je i zvýšil, pokud by za ně skutečně dohlédli, že se nebude krást a rozmařile plýtvat, že si sami nebudou hrát na malou domů, že se budou věnovat honění grázlů - pokud jsou ovšem schopni rozeznat je od poctivých lidí a pokud k nim sami nepatří. Za ty odměny by ale mohli alespoň trochu prokázat svou kulturnost či vzdělanost, což by mělo být jediné, co je může opravňovat k politickému postoji. Bez toho není politiky, ale politikaření, které se v Čechách stalo normou. Jo, v chudém státě musíme, bohužel, dělat chudé divadlo. Ale nedělejme ho, prosím, chudé duchem.

-ag-



ZÁPIS Z JEDNÁNÍ RADY VSVD

v sobotu 2. června 2012, účast 10 členů z 22 zvolených, ostatní řádně omluveni (poprvé se snad stalo, že schůze nebyla schopná usnášení, protože k tomu je zapotřebí nadpoloviční většina, v tomto případě byly návrhy k usnesení poslány k rozhodování členům rady formou per rollam).

Program

- volba výboru Rady VSVD
- hodnocení jarních přehlídek a výhled na rok 2013
- informace z jednání odborných rad Artamy a na MK ČR v souvislosti s financováním
- výsledky kontroly finančního úřadu

Průběh jednání:

1) Usnesení Valné hromady a volba Rady VSVD

Novou radu VSVD zvolila Valná hromada členů

25. února 2012 v Divadle Exil v Pardubicích, VH byla usnášeníschopná platnými 49 mandáty.

a) Rada VSVD byla zvolena ve složení: Alexandr Gregar, Naďa Gregarová (okres Hradec Králové), Jaroslav Josef, Milan Zlesák (okres Chrudim), Iveta Zavadilová (okres Jičín), Ludmila Šmídová, Pavel Labík, (okres Náchod), Kateřina Prouzová (okres Pardubice), Petr Haken, Jiří Pošepný (okr. Jičín), Petr Záruba (okres Semily), Blanka Šefrnová, Petr Mohr (okres Svitavy), Marta Hermannová, Markéta Adamová (okres Havlíčkův Brod), Lenka Janyšová, Martin Malínek, Josef Jan Kopecký (okres Ústí nad Orlicí).

b) Revizní komise byla zvolena ve složení: Marcela Kollerová (okres Náchod), Alena Exnarová (okres Hradec Králové), Pavel Švorčík (okres Trutnov).

Valná hromada uložila Radě VSVD zvolit si ze svého středu předsedu, místopředsedu a jednatele. Přítomní členové Rady navrhli na jmenovité funkce následující členy:

předseda: Alexandr Gregar, místopředseda: Josef J. Kopecký, jednatel: Naďa Gregarová, pokladník: Ilona Chytráčková. (Vzhledem k tomu, že schůze nebyla pro omluvenou absenci členů rady usnášeníschopná, bylo navrženo, aby se hlasování o volbě výkonné rady provedlo per rollam prostřednictvím mailové pošty.)

2) Revizní komise zvolila předsedou Pavla Švorčíka.

3) Úprava stanov VSVD

Při projednávání volby jsme zjistili, že naše stanovy v řadě bodů již neodpovídají současné situaci.

a) čl. 4 uvádí mezi funkcemi ve „výkonném orgánu“ pouze předsedu, jednatele a pokladníka, ale neuvádí místopředsedu. Zatím si ho tedy můžeme „operativně“ zvolit, ale jeho volba zatím nebude v souladu se statutem.

b) statut vyčleňuje revizní komisi mimo radu VSVD jako samostatný orgán (s právem zúčastnit se jednání rady VSVD). Členové revizní komise tedy nejsou členy rady a

proto by neměli hlasovat. V tom případě dnešní radu tvoří nikoliv 22, ale 19 zvolených členů – z tohoto počtu se má odvíjet usnášeníschopnost. Proto navrhneme příští valné hromadě upravit znění stanov tak, že „rada ze svého středu volí předsedu, místopředsedu, jednatele a pokladníka a členy revizní komise. Zvolení členové revizní komise pak ze svého středu volí předsedu RK“.

c) na příští schůzi rady budou tyto návrhy projednány pro předložení na příští valné hromadě, po ní bude o změnu stanov požádáno MV ČR. Rada VSVD připraví kompletní novelu stanov i organizačního řadu.

4) K programu VSVD v roce 2012

Činnost VSVD (přehlídky, vydávání Hromady, vzdělávání, setkávání apod.) vychází mj. z přehledkového kalendáře a rovněž z plánu činnosti SAK Impuls, které zajišťuje realizaci a finanční zabezpečení. VSVD s Impulsem spolupracuje v oblasti koncepční a odborné, podílí se i organizačně. O granty na tuto činnost proto již žádal pouze SAK Impuls Hradec Králové (především z důvodu účtování nákladů a příjmů z jednoho místa).

Financování - podpora divadelních a slovesných aktivit dospělých a dětských estetických aktivit v Královéhradeckém kraji

Dotace:

MK ČR	285 000,-
MmHK	45 000,- (3x15 tis. pěvecké sbory, Audimafor, DS a loutky)
KÚ KK	220 000,- postupové přehlídky + 30 000 Audimafor
Artama/MŠMT	
- scénický tanec	5 000,-
- pěvecké sbory	10 000,-
- Dětská scéna	8 000,-
- studentské divadlo	3 000,-
- WP	4 000,-
celkem	30 000,-
Celkem	610 000,- Kč

5) Hodnocení přehlídek v pořadatelsví SAK Impuls a VSVD

Stabilizovalo se umístění našich přehlídek, tradičně se konaly přehlídky činoherního divadla v Červeném Kostelci, venkovského divadla v Miletíně, umělecký přednes WP v Jesličkách (kam se vrátila i přehlídka dětských recitátorů), dále Audimafor - vrátila se k původní podobě jako postupová na ŠP, WP a MS a konala se opět v Draku. Nově jsme propojili přehlídky loutkářskou a Dětskou scénu a uspořádali ji rovněž v divadle Drak. (Kompletní dokumentace přehlídek je publikována v jarním čísle Divadelní Hromady. Po skončení každé přehlídky zasíláme zúčastněným souborům výsledky, zároveň s oslovením či výzvou, zda mají k průběhu přehlídky poznámky či připomínky, náměty, nápady, poznatky, které by nám pomohly při přípravě dalšího ročníku. Bohužel, většinou zcela bez odezvy.)

ČERVENÝ KOSTELEČ '12

Divadlo J. K. Tyla 7. – 11. března 2012 (12 představení)

Letos jsme mohli uspokojit všechny zájemce, tři přihlášené insce-

nace nakonec svou účast zrušily (Úpice, Geissleři, Q10 Jesličky). Lektorský sbor: prof. Jan Císař (předseda), prof. František Laurin, Mgr. Jaromír Vosecký, Mgr. Regina Szymiková, Michal Zahálka, Mirka Císařová (tajemnice). Rada VSVD doporučuje složení zachovat. Od souborů vybíráme účastnický poplatek 50,- Kč na osobu – vlastně na poskytnutí občerstvení. Hradíme náklady na dopravu (dá se říci, že v plné výši do 5 000 Kč). Je možné, že v budoucnu budeme moci hradit pouze příspěvek na dopravu, ale naopak požadovat účastnický poplatek na zajištění lektorského sboru - obdobná situace může nastat u všech dalších přehlídek. Bude třeba se komplexně věnovat problematice financování, především sponzoringu a dalším výnosům.

Někteří účastníci kritizovali sobotní „rozvolněný“ program (bývá zvykem v sobotu odehrát až 4 představení, ale časové možnosti souborů toto řešení letos nenabídly). Opět jsme narazili na problém chybějícího alternativního prostoru, na což doplatil soubor z Jeslíček. Místní organizátoři přislíbili již pro další ročník takový prostor v blízké Sokolovně.

(Ve východočeském regionu se uskutečnily ještě tyto postupové přehlídky: Lomnice nad Popelkou, 7 představení, lekt. sbor M. Strotzer, B. Dušta, J. Vosecký, D. Zakopal. Doporučena 1 inscenace, nebyla do Volyně zařazena. Krajská přehlídka Pardubického kraje v České Třebové měla pouhých 3 představení, lekt. sbor L. Láznovská, J. Kodeš, A. Gregar, doporučena 1 inscenace, nebyla do Volyně zařazena.)

AUDIMAFOR 2012

Divadlo Drak Hradec Králové, 30. března – 1. dubna 2012 (15 představení)

Postupové kolo celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek, přehlídky studentských divadelních souborů Mladá scéna a divadel poezie Wolkrův Prostějov (počet členů hrajících souborů: 120, lektorský sbor: prof. Jan Císař, Vladimír Hulec, Alena Zemančíková, Tomáš Žižka, Michal Zahálka).

Přehlídka našla vstřícné a profesionální zázemí divadla Drak, k dispozici dvě hrací scény. Účastníci byli na náklady pořadatele ubytováni v přílehlém DM. Z hodnocení V. Hulce: ... potkali jsme se s tvůrci, kteří jsou, zdá se, na onom vrcholu: Jirka Jelínek, Geissleři, Hana Voříšková... A kromě toho jsme viděli, že se objevují nové soubory a dílny, od nichž lze také mnoho čekat. Zdá se, že ve Východních Čechách je jakási kontinuita, která je vzácná. Zkrátka a dobře: po Turnově jsem se bál, že letos bude takový prázdnější ročník, a dopadlo to naopak – doporučili jsme toho skoro až moc. A právem....

(Ve východočeském regionu se dále uskutečnil Svitavský Fanda, (8 představení) a Modrý kocour v Turnově, který byl otevřený i pro činohru (19 představení včetně nesoutěžních.) Přehlídky v regionu spolupracují jak v otázce termínů, tak při naplňování programu.

LOUTKÁŘSKÁ A DĚTSKÁ DÍVADELNÍ PŘEHLÍDKA 13. - 15. dubna 2012, Divadlo Drak, Hradec Králové (20 představení, 12 dětských, 8 dospělých nad 15 let)

Postupové kolo celostátní přehlídky Loutkářská Chrudim a přehlídky dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů

Dětská scéna, pro Dětskou scénu hodnoceno 12 představení, pro Loutkářskou Chrudim 12. Počet účastníků: 208, lektorský sbor: Tomáš Volkmer, Mirka Bělohávková, Tomáš Machek, Filip Huml).

Vyzkoušeli jsme spojení loutkářské přehlídky s přehlídkou dětských souborů. Tato varianta byla zajímavá a přínosná, s řadou dětských souborů jsme se vždy rádi setkávali i na samostatných loutkářských přehlídkách. Program se podařilo vtěsnat do dvou dnů, pro dospělé částečně i nocí. Dětská představení byla uváděna v blocích vždy od 10 do 15 hodin. V čase pro rozborové semináře s vedoucími dětských souborů nabídlo Divadlo Drak komentované prohlídky Labyrintu, v sobotu i divadelní představení. To bylo zvláště ze strany vedoucích kvitováno. Večerní a noční čas patřil dospělým loutkářům. Z hodnocení Aleny Exnarové: „Shrneme-li letošní loutkářskou a dětskou přehlídku, můžeme být určitě spokojeni, protože jsme viděli řadu zajímavých inscenací a nesetkali se s žádnou podprůměrnou. A vůbec byla radost na přehlídce pobýt. V novém složení pracoval lektorský sbor, rozborové semináře byly věcné, pozitivní a v neposlední řadě nepostrádala společná setkání nad zhlédnutými představeními humor, což je určitě taky důležité. A rozhodně jsem nebyla sama, kdo špital Nadě Gregarové do ouška, že by lektorský sbor v tomto složení měla zachovat i pro příští rok. Neméně důležité je ale také skvělé zázemí, které přehlídka našla, stejně jako předtím Audimafor, v Divadle Drak: dva hrací prostory, vstřícní pracovníci techniky divadla, možnost aktivit pro děti v Labyrintu a divadelní laboratoři... A ještě názor k lektorskému sboru: Trošku chyběla zkušenost práce s malými dětmi.

(Loutkářské přehlídky se uskutečnily i v Turnově (17 představení) a Chrudimi (7 představení), přehlídka dětských souborů Svitavský dýchánek ve Svitavách (12 představení).

X. východočeská přehlídka venkovských divadelních souborů MILETÍNSKÉ DÍVADELNÍ JARO

4. – 6. května 2012 (8 představení)

Přehlídku doplnilo nesoutěžní představení *Kytice* domácího souboru. Lektorský sbor: Prof. František Laurin (předseda), Alexandr Gregar, Jaromír Vosecký, Alena Exnarová

6) Vzdělávání

formou praktických jednodenních seminářů se rozběhlo. Zatím jsme z nabídky realizovali semináře ze tří oblastí. Seminář **Hlasová výchova** proběhl v sobotu 3.11. 2011, téměř dvacítkou divadelníků se sešla s Lucií Švábovou, hlasovou pedagožkou pražského Keplerova gymnázia (absolventkou tvořivé dramatiky na DAMU), v sobotu 26. května tento seminář pokračoval, sešlo se třináct frekventantů, což pro pohybová cvičení byl odpovídající počet.

21. ledna se uskutečnil seminář s Emou Zámečnickovou **Přednes, možná i Divadlo poesie**, který byl příjemným setkáním nad známými a méně známými texty (19 účastníků). Seminář **Základy praktické režie - dramatická situace** se uskutečnil s režisérem Petrem Haškem, na programu měl pohybová a herecká cvičení směřující k budování dramatické situace, zatím se uskutečnila dvě setkání (4. února a 2. června).

7) Společenský život

Na návrh VSVD udělená ocenění **Zlatý odznak J. K. Tyla** byla předána v Pardubicích (radu VSVD zastupovali Milan Zlesák a Kateřina Prouzová), ocenění paní Miladě Pavlasové v Brněnci předali Blanka a Karel Šefrnovi a Petr Mohr.

8) Kontrola Finančního úřadu v Hradci Králové

Předseda VSVD informoval o výsledku **kontroly Finančního úřadu** na čerpání dotací MK ČR v letech 2008/9/10, a to na „postupové divadelní přehlídky“ a „metodickou odbornou pomoc“: V podmínkách dotačních programů MK ČR se uvádí, že dotace nesmí převýšit 70% nákladů projektu. Finanční úřad nám vytýká nesplnění této podmínky. Náš výklad spočíval v tom, že dotace nepřekročila 70 % celkových nákladů projektu, nikoliv „70% nákladů projektu v účetnictví příjemce dotace“. Tuto skutečnost jsme vždy uváděli již v žádostech MK ČR o dotace i v příkládaných rozpočtech. Náklady na projekt nesl s nejvyšším podílem financování SAK Impuls a náš vlastní podíl příjemce, tedy VSVD, vždy byl nulový nebo minimální. A jako realizátor projektu byl vždy uváděn SAK Impuls, navíc s doloženou smlouvou o spolufinancování. Na základě toho bylo vyúčtování dotací u takto specifikovaných žádostí ve všech případech ze strany MK ČR přijímáno bez připomínek! (Nutno dodat, že podíl dotace MK ČR dokonce nikdy u jednotlivých projektů nepřevýšil požadovaných 70 % celkových nákladů, v průměru zpravidla byl ve výši cca 40%.) Poskytnuté dotační prostředky byly vždy využity v souladu s projektem a hospodárně, přesto jsme obdrželi rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně: celkový objem nákladů na projekt nebyl totiž veden v našem účetnictví, ale v účetnictví Impulsu. A proto nám FÚ předepsal sankci - vrácení části poskytnutých dotací v celkové výši cca 150 tisíc Kč, k tomu samozřejmě i penalizaci (která se počítá od rozhodného dne, kdy jsme měli peníze vrátit, tzn. od zač. ledna 2010, resp. února 2011!), tedy další částku ve výši cca 150 tisíc Kč.

Po konzultacích s odborníky jsme se rozhodli pro tento postup: práva odvolání se vzdáme a po obdržení vyměření penále budeme žádat o prominutí. Snad je šance, že naše žádost bude úspěšná. Od okamžiku podání žádosti má Finanční ředitelství 6 měsíců na vyřízení, doufáme tedy, že do konce roku budeme znát výsledek. Potom bude nutné se rozhodnout, jak pokračovat...

9) Memorandum na podporu neprofesionální kultury

Předseda VSVD informoval o memorandu na podporu neprofesionální kultury, podrobnosti jsou uvedeny v úvodníku minulé Divadelní Hromady.

10) Na další body programu se již nedostalo, protože naše nepříteliš veliká skupina ještě dále prořídla, účastníky volaly další povinnosti. **Příští jednání se uskuteční v sobotu 27. října.** Prosím, tento termín si rezervujte, budeme projednávat program přehlídky v Červeném Kostelci a další důležité body.

Zapsala Nad'a Gregarová, jednatelka VSVD



ZLATÍ TYLOVÉ 2012 JIŽ PŘEDÁNY

PŘÍJEMNÝ EXILOVÝ VEČER



Příjemný májový večer se uskutečnil v sobotu 5. května 2012 v pardubickém Divadle Exil. Proč? Hrál se nejen jedna z dalších letošních premiér, což v tomto divadle není nic neobvyklého (letos jich bylo šest), ale bylo předávání Zlatých Tylů dvěma členům souboru, **Jiřince Mejzlikové a Milanu Vodehnalovi**, kteří amatérskému divadlu zasvětili velkou část svého života a propůjčili na jevišti své bytosti velké řadě postav. Jiřinu Mejzlikovou znají na mnohých jevištích amatérského divadla na Pardubicích, v poslední době samozřejmě v Exilu, například v titulní roli v *Ženichovi pro Opalu*, i jako Agnes, bývalou herečku dočasně



D I V A D E L N Í

umístěnou v luxusním penzionu pro seniory v inscenaci *Rocker a dvě staré dámy*. Milan Vodehnal také sehrál řadu inscenací na různých východočeských jevištích. Dokonce i na profesionálním jevišti pardubického Východočeského divadla. V současné době hraje v úspěšném Exilovém ztvárnění *Limonádového Joa*, který se hraje už třetí rok. Jiřinka převzala Zlatý odznak J. K. Tyla v kostýmu Agnes a za Milana, který byl nemocen, převzal odznak jeho syn. Oba laureáti byli odměněni zaslouženým potleskem vděčného premiérového publika. Jiřinko a Milane, děkujeme a přejeme hodně zdraví a ... „zlomte vaz“!

Milan Zlesák

ZLATÝ TYL PRO MILADU PAVLASOVOU



Manželé Šefrnovi a Petr Mohr ze Svitav
předali Zlatý odznak J. K. Tyla Miladě Pavlasové

V pátek 18. května, po derniéře *Maryši*, se na jevišti v Brněnci objevily známé a významné divadelní tváře. Manželé Šefrnovi a Petr Mohr ze Svitav přijeli předat Zlatý odznak J. K. Tyla. Oceněnou byla Milada Pavlasová, vedoucí místního divadelního souboru. Odznak obdržela „Za dlouholetou úspěšnou hereckou a režijní práci, výchovu mladé herecké generace a významný podíl na organizaci krajských postupových přehlídek,“ jak zní text na diplomu, který Míla společně s odznakem, kyticí a zlatou muškou pro štěstí dostala. Pogratoval i starosta obce Mgr. Kašpar a místostarostka Ing. Kozáková – oba vystoupili na jevišti a před diváky poděkovali Míle za zásluhy o divadlo a proslavení Brněnce. Hlediště bylo nabitě divadelními a ostatními přáteli – přijeli divadelníci ze Svitav, Brna, Městečka Trnávky, Chvaletic, hronovsko-bratislavští přátelé, dokonce hosté z Velké Británie, Spojených států a Rakouska. Všichni byli pozváni jako překvapení. Míla až do chvíle, kdy se na jevišti ujala slova Blanka Šefrnová, o ničem nevěděla, konspirační napříč souborem, Brněncem i okolními obcemi byla propracovaná. Míla šok přežila a po předání poděkovala všem kolegům ze souboru, rodině, přátelům i zřizovateli, obci Brněnec. Byla dojatá a nesmírně šťastná. Připojujeme se ke gratulantům a přejeme Míle divadelnické „Zlom vaz!“

-red-

Pozn.: Když jsme jeli do Brněnce, tedy já, můj muž Karel a Petr Mohr, předat Zlatého Tyla paní Miladě Pavlasové, těšili jsme se a měli pro to několik důvodů. Všechny se vyplnily a prožili jsme opravdu nádherný večer. Stačilo navštívit Miladu Pavlasovou v jejím domovském divadle v Lidovém domě a věděli jsme hned, zač byl Zlatý Tyl udělen. Sotva tam vstoupíte, pochopíte soudržnou atmosféru velkého souboru, ochotu, cítíte energii, s kterou se tu divadlo organizuje, pořádá, zkouší a hraje. Vidíte, že tento soubor je rád spolu, a má o čem mluvit. Paní Milada je herečka, režisérka, vedoucí souboru, hybatelka mnohých činností – a má na této atmosféře velký podíl. Možná zásadní. Má za sebou pět režii, skoro patnáct velkých rolí a je po mnoho let úspěšnou ředitelkou festivalu Sněhový Brněnec. Za jednu režii a čtyři herecké party dostala ceny na celostátní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou.

Byli jsme šťastni, že jsme ten večer mohli opět vidět *Maryšu*, v der-
niéře, kde paní Milada hrála Lizalku. Krásný výkon a nutno říct, že i
všichni ostatní herci jsou v této hře výjimeční. *Maryšu* ten večer hrála
dcera Milady, Kristýna Pavlasová. Dojemná, přesná po mamince, našla
si svou polohu ve větším sebeurčení možná už v moderněji přemýšlející
dívce. Tak vida, všechno jde dál. Ani paní Milada ještě zdaleka nekončí...
Děkujeme za všechny zážitky a přejeme hlavně hodně zdraví.

Blanka Šefrnová

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA 2012

na návrh Občanského sdružení divadelních ochotníků
byl udělen i dalším východočeským divadelníkům

KAREL BŘÍZA *1948

DS J. N. Štěpánek Chrudim

za celoživotní práci pro amatérské divadlo v Chrudimi
a regionu Pardubického kraje
a nikdy nekončící lásku k divadlu

Loutky v devíti letech, „velké“ divadlo od dvanácti let s pau-
zou po dobu studia a vojny - to je Karel Bříza. Herec malých
i větších rolí v pohádkách i hrách pro dospělé, hlavně v kome-



diích, ale i ve vážnějších kusech. Skoro pro všechny inscenace chrudimských ochotníků vybírá a střihá muziku, pomáhá při výrobě kulis. Před vynálezem digitální fotografie se staral o fotodokumentaci představení, nyní pořizuje videonahrávky. Po režisérském kursu absolvoval své režijní a dramaturgické pokusy, které v poslední době už převažují nad hraním.

Není sběratelem cen, i když na pár z nich je hrdý – např. ocenění za výběr písniček V+W v *Rajském ostrově*, cenu za nejlepší výkon v jím režírovaném monodramatu *Před půlnocí...* Je představitelem amatérského divadla ve všech jeho podobách a je mu plně oddaný.

ZDENA PÁVKOVÁ *1933

Divadelní spolek Tyl Polička
za celoživotní vynikající hereckou činnost
a nikdy nekončící lásku k divadlu



Zdena Pávková se narodila v Poličce jako páté dítě místního muzikanta a ochotníka Ladislava Antese. Ve škole ráda recitovala, byla členkou dětského pěveckého sboru. Hrávat divadlo začala ve 4. třídě, v pohádce *Dvě Maryčky* hrála jednu z titulních rolí. Na jevišti se trvale objevuje od roku 1955, kdy hrála ve hře *Půlnoční vlak*. Od té doby nebylo ochotnické hry v Poličce, které by se Zdena neúčastnila. Z těch, na které se nezapomnělo, jmenujme alespoň *Na letním bytě*, *Strýček Váňa*, *Tartuffe*, *Úklady a láska*, *Padělek*, *Liška a hrozny*, *Loupežník*, *Jsou živí – zpívají*, *Přiliš Štědrý večer*, *Tvrdohlavá žena*, *Lucerna*, *Anežka*, *Strakonický dudák*, *Výslech po italsku*, *Dalskabáty*, *Měsíc nad řekou*, *Babička*, *Každý něco pro vlast*, *Jak je důležité mítí Filipa*, *Těžká Barbora*... Pokud se neúčastnila herecky, tedy alespoň jako inspicie a podobně. Hrávat divadlo pro ni bylo vždy velkou ctí, radostí a všechny role přijímala s pokorou a zodpovědností.

LADISLAV VRABEC *1937

Divadelní spolek Tyl Polička
za celoživotní organizátorskou, režijní a hereckou činnost
v ochotnickém divadle



Ing. Ladislav Vrabec působí v Divadelním spolku Tyl (dřívějším JKP) od padesátých let, nejprve jako herec, později jako režisér. Své nadání zdědil po otci, který působil v řadách ochotníků už v předválečném období. V době vysokoškolských studií působil v Brně ve vojenském divadelním souboru. Za své tehdejší herecké výkony obdržel řadu diplomů, z nichž nejvýznamnější je diplom z celostátní přehlídky armádních souborů v Mariánských Lázních za roli Petra van Dama ve hře *Deník Anny Frankové*.

Od počátku 60. let se kromě hraní věnuje i režii. K jeho posledním inscenacím patří *Anežka* (2002), *Jak je důležité mítí Filipa* (2006), *Kat a blázen* (2008 – 2009), *Lucerna* (2009), *Těžká Barbora* (2010 – 2011), poslední tři v režijní spolupráci se Zdeňkem Trnkou.

Přítel Láďa je vůdčí režisérskou osobností ve spolku, divadlem žije i dýchá. Především díky němu zůstala zachována kontinuita ochotnické činnosti a kvalita představení souboru se drží na dosažené úrovni. Za svůj život režijně nastudoval dvacítku představení a ve třiceti hrál, vyjmenovat všechny jeho role a režisérské počiny by zabralo víc místa, než unese tento dokument.



POJIZEŘÍ ZA NÁVRAT DŮVĚRY KRAJSKÝM POROTÁM

Jizerská oblast SČDO se schází na svých poradách pravidelně 3 – 4 krát ročně. Její jádro tvoří cca 8 souborů z okresů Jablonec a Semily, tedy opravdu takřkajíc z „povodí“ řeky Jizery. V poslední době se tématem vzrušených debat na těchto setkáních stává loni zavedený systém postupových přehlídek. Bezprostředním impulsem se stala loňská krajská přehlídka v Lomnici nad Popelkou, podle některých nejlepší za několik posledních let, a to díky Železnému Brodu s jejich *Kočí hrou* a Turnovské inscenaci *Láskou posedlí*. Za předchozího systému by měla porota největší problém koho nominovat a koho doporučit. Tato kompetence byla od roku 2011 předána o úroveň výš – programové radě národní přehlídky. A ani jednu z těchto dvou inscenací Děčín neviděl, stejně tak jako letos, kdy Jizerská oblast SČDO opět zastoupena byla, tentokrát doporučeným Vojanem Hrádek nad Nisou...

Nově vymyšlený systém přišel na svět s chvályhodnou myšlenkou - zjednodušeně řečeno - „pokud se v kraji v jednom roce zrodí ne jedna, ale i více kvalitních inscenací a v sousedním kraji pouze šedivý průměr, bude správné a spravedlivé, když se umožní další přehlídkový život inscenacím z kraje prvního. Povinné nominování se tak stává kontraproduktivním.“ Také se argumentovalo tím, že „postupové přehlídky nejsou jenom soutěž a poroty nejsou jenom rozhodčí. Snad zrušení nominací přispěje k tomu, aby se přehlídky staly více setkáním a inspirací...“

Pokud odhlédneme od toho, že není známo, jak nový systém posiluje setkání a inspiraci, pak dle našeho názoru je tento systém nedomyšlený. Často se stává, že programová rada národní přehlídky inscenaci ani nevidí a pokud vidí, nevidí zas ty ostatní, takže nemá srovnání. Prostě krok vpřed, krok vzad. A může tu vznikat prostor pro různé kamarády a strejčky (miněno spekulativně), kteří tak mohou někomu pomoci, ať už záměrně či z nevědomosti. Objektivnost může dostat, lidově řečeno, „na frak“. Pořadatelé, kteří věnují organizaci přehlídek mnoho energie, jsou proto mrzutí ze ztráty prestiže, někteří porotci, často fundovaní, se pak cítí jako degradovaní, jsou známy i konkrétní příklady, že odmítají v takovémto systému rozhodovat.

Vymyslet spravedlivý systém v divadle, jako naprosto neexaktní disciplíně, je problém takřka neřešitelný. Oč snadnější to mají fotbalisté se vstřelenými góly, či atleti s délkou skoku. A tak nezbyvá, než vymýšlet různá zlepšování. Jenže - známá obecná pravda, že pokud vymyslím výhodu v nějakém systému, někde jinde za ni musím zaplatit.

Předsednictvo Jizerské oblasti SČDO se netají názorem, že při posouzení obou systémů převažují výhody „starého“ systému nominací i při výše naznačených problémech. A jednoznačně je pro návrat důvěry krajským porotám. Dovedeme si představit i kombinaci obou systémů. Poroty mohou napříště šetřit s nominacemi (před několika lety porota v „naší“ Lomnici skutečně nenominovala). Tento článek vnímáme, otřepané řečeno, jako

„příspěvek do diskuse“. Pokud vzbudí odezvu, která by vedla k revizi a korekcím stávajícího systému, budeme rádi, když se k nám připojí i další soubory a oblasti.

Za Jizerskou oblast SČDO Tomáš Václ

MINIROZHOVOR S MÍSTOPŘEDSEDOU VSVD

Josef Jan Kopecký, kromě toho, že je místopředsedou VSVD a taky učitelem, hercem, poslancem českořebovského zastupitelstva, jedním z hlavních strůjců klubu Modrý trpaslík tamtéž, je rovněž pilným inscenátorem, režisérem a to nejen doma, ale i v Pardubicích či Opatovicích. Tři východočeských přehlídek se zúčastnil celkem se čtyřmi inscenacemi – a postoupil na čtyři celostátní přehlídky, do Volyně, do Písku a do Prostějova, Krakonošův divadelní podzim jeho soubor teprve čeká.

NG: Pepíku, co pro tebe a tvé divadlo vlastně znamenají přehlídky?

JJK: Báječná otázka, možná se ji pokusím rozvést i v nějakém jiném článku, nicméně nyní alespoň krátce: Před časem jsem obhajoval nějakou dotaci pro jisté divadelníky a musel jsem oné komisi vysvětlovat, že člověk, který si jde například zaběhat, dělá to pro sebe a pro své potěšení. Diváka v tomto případě vlastně nepotřebuje. Ale dělat divadlo je jiné. Divadlo bez diváka ztrácí smysl. Pro diváka ho děláme, pro diváka ho hrajeme. I pro sebe. A radost nám dělá, že děláme radost jiným. Proto potřebujeme například pronajmout divadlo. Protože v obýváku to prostě nejde (samozřejmě, že znám i bytové divadlo, ostatně několik let ho také dělám...).

Divák, to je primární věc, náš dobrý pocit je sekundární. A „poměřování sil“ možná terciární. Pokud pominu chuť trávit volný čas s lidmi, které mám rád, s kolegy herci a herečkami, nebudu zdůrazňovat, že je to také trochu únik z reality. Myslím, že lidé jsou soutěživí. Když něco dělají naplno, jistě se snaží, aby to dělali dobře – ne-li nejlépe. Pokud si to myslí, potom si to chtějí ověřit – a přihlásí se do nějaké soutěže. Na divadelní přehlídku třeba. Nebo běžecký závod.

Tedy to možná vyzní příliš sebejistě, ale o sebejistotě to vážně není, spíš o pochybnostech. Zkusím popsat, proč si myslíme, že to - tak nějak - děláme dobře. Ale rozhodně si nemyslíme, že hodně dobře, už tuplem ne, že nejlépe. Co děláme, za tím si stojíme a s tím před diváky jdeme. A máme chuť ukázat to i kolegům. A odvahu vylézt s tím před porotu. To je snad přesnější, máme odvahu.

Na různých přehlídkách jsem zažil různé soubory. Jedni nesli stanovisko poroty jako soubor rad, které porota uděluje, aby jejich představení bylo „ještě“ lepší. Jiné negativní kritika našťava, zablokovali se, hádali, lidé jsou různí. My to bereme tak, že divákům, kolegům a porotě předvádíme něco, na čem



jsme pracovali, čemu jsme věnovali čas, energii, i peníze.

A chceme, aby to bylo dobré. Rady od všech, co to uvidí, tomu mohou napomoci. A rady od porotců jsou většinou fakt přesné. Takže přehlídky pro mne znamenají možnost učit se. Poučit se z rad. Učit se od inscenací ostatních souborů, taky od publika, které je všude jiné – a všude stejné.

Přehlídky jsou zároveň možností setkávat se s lidmi, s kterými mám podobný zájem: divadlo. Se soubory, porotci, diváky. A konečně, přehlídky jsou také jakýmsi barometrem. Ukazují, jak je to s amatérským divadlem v tom kterém kraji, okrese, městě, ale také jak to mají se spolčováním, s chutí něco dělat, navíc zadarmo, jen s chutí hrát divadlo a bavit lidi. I náš region lze krásně popsat podle množství přihlášených souborů, podle her, jaké si vyberou a jak je zvládnou, co s nimi udělají...

NG: Je možné srovnat účast na postupových a celostátních přehlídkách?

JJK: Na postupovou přehlídku se samozřejmě soubor sám hlásí. I tady je třeba odvaha. Na celostátní přehlídku už musí být vybrán, doporučen, a své doporučení musí proměnit. Účast na celostátní přehlídce je pak něčím jako kvalifikace na mistrovství republiky ve sportu. Což není nikdy samozřejmé.

Nedávno jsem četl jeden výrok Michala Horáčka: „Umělecká tvorba se liší od tovární výroby tím, že ji nelze přivodit nějakou pílí nebo úsilím. Je to nevyzpytatelná milost, která už nemusí nikdy přijít. Že máte něco za sebou, nic neznamená, protože vždycky začínáte znovu u bílého papíru.“ Tak je to i s účastí na celostátní přehlídce nebo na Hronově. To, že se tam jednou dostanete, neznamená, že se tam dostanete i napřesrok. To si ale divadelníci uvědomují, myslím, že jsme celkem pokorní a víme, že mít dnes nazdéné divadlo neznamená, že si zítra vyděláme na chleba.

NG: S *Orangutanem* jsi byl na Šrámkově Písku i na Wolkrově Prostějově. Cítíš rozdíl ve vnímání toho představení v závislosti na rozdílnosti žánrů, které ty přehlídky vymezují?

JJK: Ano i ne. Na Písku sice naše ztvárnění nevyznělo, jak jsme chtěli, ale nemohli jsme to ovlivnit. Hráli jsme za světla, zážitek byl poloviční. I pro porotu. Na semináři se ale především hovořilo o jevištním zpracování, v našem případě o performanci.

Na Prostějově tma byla, nicméně diváci se ve festivalovém zpravodaji dočetli, co je čeká a na vše byli předem připraveni, takže nám naši performanci úplně rozbili. Čekali jsme, že se na Písku budou více věnovat tomu JAK a PROČ, na Prostějově zas budou více rozebírat CO. Jak, Co a Proč to děláme. Jenže se to vlivem okolností nějak promíchalo. Myslím si ale, že kdyby to vyšlo, jak mělo, tak by v tom rozdíl byl. Ostatně, my se Prostějova fakt báli, *Orangutan* prostě není klasické divadlo poezie. Báli jsme se, jak nás přijmou. Ale nakonec to bylo moc příjemné. Díky za možnost to prožít. V Prostějově. I v Písku.

-ng-, (foto Ivo Mičkal)

PŘEHLÍDKY, JAK BYLY A CO S NIMI

Co je vždy hlavním tématem jednání rady VSVD? Nejvíce diskusí vždy vedeme kolem přehlídek, řešíme naše krajská kola, program. Zabýváme se ale i věcmi obecnějšími – totiž tím, jak by měly přehlídky amatérského divadla vůbec fungovat. Letos jsem byl hned na několika přehlídkách, proto mi dovozte malé ohlédnutí a srovnání...

Krajské přehlídky - přátelé, říká se, že člověk si často neuvědomuje, co má, dokud o to nepřijde. Nebo dokud nemá srovnání. A já bych si přál, abychom o naše krajské přehlídky nepřišli! Protože patří mezi nejkvalitnější v republice. Že je to odvážné tvrzení? Nicméně mám pro to tvrzení osobní zkušenost s přehlídkami v nejrůznějších krajích, pro potřeby porovnání dostačující. Mám naše přehlídky rád, přiznávám, že jsem možná poněkud zaujatý, ale alespoň vím, proč to tak je. Zkusím to popsat.

Červený Kostelec 2012 – krásné místo. Super divadlo s technickým zázemím, které je skutečně profesionální. Jedinou nevýhodou snad oddělená zvukařská a osvětlovačská kabina. Ale za to má profesionální techniky! A soubor, který dokáže přehlídku zajistit. A VSVD, které pro přehlídku po léta získává porotu, které si nejde nevážit, fundovanou, vstřícnou, která umí formulovat. Takovou málokterá přehlídka má. Červený Kostelec je přehlídkou na profesionální úrovni, se skvělým pořadatelským i technickým zázemím, kam se proto soubory rády vrací.

Byl jsem tu mnohokrát s představením. Letos jsme tu hráli *Ucho*. A v tomto bodě jsem, přátelé, již neobjektivní, byl jsem přítomen, vystupoval jsem a byl hodnocen. Místní soubor se o nás staral, technici plnili i nemožné, i přes časně odpolední čas přišli diváci – mají tu dokonce více než 100 předplatitelů – a byli úžasní. Skvělá porota. Vlastně jsem to očekával, smím-li to tak napsat. A to jsou důvody, proč do Kostelce jezdíme! Pro toto – a také pro ostatní soubory, které tu vystupují. Jedno jde ruku v ruce s druhým. Porota nás doporučila na celostátní přehlídku. Ale také byla maximálně objektivní, rozložila naše představení, co se jim zdálo dobré, pochválili, co se nezdálo, to nám vytkli. Krom jednotlivostí hodnotila celek, zasadila hru do kontextu, popsala východiska, byla prostě zcela přesná. Klobouk dolů, dáma a pánové. A kvůli tomu se na přehlídky přece jezdí! Aby

D I V A D E L N Í

se divadelníci dozvěděli, co se jim zdařilo a co ne. A když k tomu získají nějakou cenu, je to samozřejmě super. Píšu zde o tom ze široka úmyslně, laskavý čtenář z dalších řádků pochopí.

Audimafor 2012 – pokud je Kostelec krásné místo, pak Hradec také. Audimafor v Draku má úžasný prostor se zcela profesionálními techniky, neexistuje problém. Hrál jsem letos na jevišti Draku i v Labyrintu - „Chcete využít rampu? Proč ne?“, navíc světelný park, zvlášť v Labyrintu, to je sen. I tady jsem hrál a byl hodnocen... V minulém Hromadě jste možná četli, jak to s mými hrami na Audimaforu bylo. Že se o nich dost diskutovalo, jedni byli pro, druhí proti. Prostě experiment. Ale faktem je, že porota Audimaforu je naprosto špičková, objektivní, pragmatická, v úsudku přímá a poučená. Žádná dojmologie. Oproti Kostelci je na Audimaforu porota personálně mohutnější, proto jsou i její názory pestřejší a byť se porotci ne vždy shodnou, vždy mají za svým postojem nějaký argument. A seminář na Audimaforu není tlacháním. Všechno i zde funguje na jedničku, dokonce s hvězdičkou.

Miletínské divadelní jaro 2012 – vstřícné prostředí Miletína je až opojné. Sem se člověk prostě vrací s chutí. Samozřejmě miletínský Sousedský dům není Divadlo Drak, nicméně zázemí je tu dostačující. Pokud by soubor cokoli postrádal, věřím, že by to technika zajistila. I modré z nebe. Hrál jsem tu *Měsíční běs*. Inscenace patří k technicky náročnějším, krom dobrého ozvučení sálu potřebuje i relativně velký světelný park. A problém nebyl, ani s projekcí, kterou během představení používáme. Vše nachystáno, připraveno, super. A místní soubor se taky činil, i v Miletíně pořadatelé fungují, jak mají. Kde vychází chuť pořádat přehlídku od souboru, tam je to vždy báječné. Kde o ni soubor nestojí, tak fungovat nebude. Miletín je toho dalším dokladem. A porota? Opět budu zřejmě neobjektivní, i tady jsem vystupoval a byl hodnocen. Ale co platí o porotách z Kostelce a Hradce, platí i o té miletínské. Analyticky pregnantní pohled, porotu ani nenapadne někoho ztrapnit, dokáže popsat to, co viděla...

Letos jsem se zúčastnil se čtyřmi svými inscenacemi tří krajských přehlídek. Z Kostelce postoupilo *Ucho* na Divadelní Piknik do Volyně, z Audimaforu *Orangutan* na Wolkrův Prostějov a Šrámkův Písek, z Miletína *Měsíční běs* na Krakonošův divadelní podzim. Prostě super rok... Nemohu si stěžovat.

Jenže krajské přehlídky nepořádá pouze VSVD. V dalších krajích mají své pořadatele a o jejich úrovni se už několik let diskutuje – ale nikdy o pořadatelích, jen o přehlídkách. Jezdím po nejrůznějších přehlídkách snad už 12 let, dost na to, abych si udělal názor, pět let jsem také jednu pořádal - Tyjatr na trati v České Třebové – tehdy krajskou postupovou přehlídku na Prima sezónu v Náchodě, dnes je to Mladá scéna v Ústí nad Orlicí, na Šrámkův Písek a Wolkrův Prostějov. Snad se tedy v této problematice orientuji.

A víte v čem si myslím, že je zakopán pes? - Byl tu systém, který fungoval, v posledních letech však fungovat přestával. Na celostátní přehlídky byly z některých krajů mnohdy nominovány inscenace, které prostě nebyly dobré. Že je to názor subjektivní? Jistě, nicméně to byl názor většiny. A tak se na Artamě začalo diskutovat o oprávnění nominací a doporučení. I v radě VSVD jsme o tom diskutovali, dlouho. Pak na Artamě došlo k závě-



Členové souboru TRIARIUS v *Orangutanovi*

ru, že se nominace zruší a výběr se nechá - podle doporučení z krajů - na dramaturgických radách celostátních přehlídek. Což by mohlo fungovat, eliminovala by se nedobrá rozhodnutí některých porot, které doporučovaly nebo nominovaly snad jen proto, aby na národní přehlídce byl někdo z toho či onoho kraje zastoupen. Jenže - takovýto systém by vyžadoval, aby dramaturgové národních přehlídek jezdili po krajích, aby viděli sami, co tam vzniklo. Což se nepodařilo...

A diskuse se rozhořely nanovo. S tím, že by se systém bez nominací měl nějak „zdokonalit“, především proto, že některé přehlídky nemají kvalitní porotce, což není fér, říkali někteří. A tak moudré hlavy vymyslely, že by porotci měli „rotovat“, že už tedy nebude možné, aby např. v Kostelci byl stále Císař, Laurin, Vosecký, jak k tomu přijdou ostatní přehlídky? Zazněla dokonce myšlenka, že porotci by měli být „akreditováni“ centrálně. A spousta dalších „zlepšení“...

Zvláštní je, že kraje, v nichž má síť VSVD, tedy Pardubický, Královehradecký a Liberecký, nemají s porotami problémy. Domnívám se proto, že místo toho, aby se jinde snažili najít do porot osobnosti podobné výše jmenovaným pánům, spíše někdo vyvedukoval, že bude jednodušší nám je tak trochu „ukrást“. Celé je to smutné, ale diskuse nekončí. Bojím se ale, že to tak může dopadnout. Vždyť považte - ani Jiráskův Hronov už není přehlídkou toho nejlepšího, co za poslední rok v amatérském divadle vzniklo. Prý je jen „obrazem amatérského divadla“, které „musí odrážet současné tendence“. Takže i toho, co se nepovedlo? Kam až to může dojít?

Celostátní přehlídky – na jiném místě Hromady píšu „cestopis“ o Volyni. Což byla zajímavá zkušenost. Z odstupu jistě. Národní přehlídka, to by měl být festival toho nejlepšího, mistrovství republiky! Celostátní přehlídky by měly být zároveň tím posledním sítím pro Jiráskův Hronov, alespoň tak to vnímám. Do ochotnické Mekky by měly postupovat jen ty nejlepší inscenace. A že se jeden rok neurodí? Že kdybychom trvali na jakési „kvalitě“, byl by program Hronova poloprázdný? Asi ano, ale byl by to ten HRONOV. Nikoli zrcadlo...

Divadelní Piknik Volyně 2012 - do Volyně jsem jeli s *Uchem*. A *Ucho* zde neuspělo, alespoň tak jsme to vnímali. Můžete proto říci, že jsem zaujatý. Nicméně – prostor, kde se letos přehlídka konala, jistě svou velikostí dostačující byl. Omlouvám se, byl jsem tam pouze první víkend, proto znám pouze sál Na Nové, v kině jsem nebyl.



Po zkušenosti z krajské přehlídky v Červeném Kostelci je můj pohled na místo konání celostátní přehlídky činoherního divadla trochu smutný, o tom však píšu jinde. Technika Na Nové prostě chybí, to mi nikdo nevymluví, byť jsou pořadatelé nadšení. A o porotě také píšu jinde. Byla tu, nicméně chyběl v ní někdo jako je profesor Císař, odborník, který se na věc dokáže dívat z širšího kontextu, schopný rozboru, dostatečně fundovaný inscenaci alespoň někam zařadit. Bohužel, ve Volyni minus.

Šrámkův Písek 2012 - vše běželo jak po drátkách, porota skvělá, jen chyběli ti pořadatelé... Obdivuji Lenku Hulákovou, pracovníci Artamy, která měla celou přehlídku na krku. Byla to jen ona, kdo všechno sám řešil. Pokud by se na této přehlídce mělo něco zlepšit či změnit, pak právě organizační zajištění. Lenka Huláková dokázala, že se to sice dá zvládnout, ale v její kůži bych být nechtěl.

Wolkrův Prostějov 2012 - ani tady žádný větší problém, přehlídka funguje, jak má. Byli jsme spokojeni, byť jsme s *Orangutanem v továrně* u poroty narazili. Ale kompenzovali to diváci, už na semináři se do poroty pustili, na jejím hodnocení nenechali nit suchou. Ale je třeba říci, že porota naše představení nehodnotila nijak „dojmologicky“, jejich tvrzení mělo argumenty, vlastně hru přečetli téměř tak, jak jsme chtěli. Jen jsme je neoslovili. Publikum ano. Ale v Prostějově to žilo... Ale došlo tu k něčemu, co jsme nečekali. *Orangutan v továrně* není představením, kdy platí obvyklé rozložení na hlediště a jeviště. Diváci se zapojují do hry, což je zcela v pořádku - ale že budou atakovat herce, to jsme nečekali a že právě porotci budou například do herců strkat, že jim budou svazovat k sobě tkaničky od bot? Na to jsme připraveni nebyli...

Ještě další poznámku k divákům, k návštěvnosti. Ve Volyni jsme hráli zahajovací představení, sešlo se dost lidí, i těch, co to měli „povinně“. Ti však, hned po oficialitách, po anglicku opouštěli sál, což nás mrzelo. Druhý den při dopoledním představení jiného souboru se nejprve 40 minut (!) čekalo na studenty, kteří měli tvořit publikum. Nakonec jich bylo víc, než kolik se do sálu vešlo a deset minut se řešilo, kam je posadit. O přestávce jim pořadatelé taktně oznámili, že když se začalo později, bude později konec, ať si rozmyslí, zda zůstanou i na druhou půli, že by předčasným odchodem rušili... Po přestávce jich proto v sále zůstala jenom hrstka. Jak se museli cítit herci? V první půli hráli před sálem zaplněným do posledního místečka, ten najednou zel prázdnotou, litoval jsem je...

Na Písku se počítalo s tím, že *Orangutana* budeme muset hrát šestkrát, na jedno představení se totiž vejde pouze 30 diváků. Nakonec jsme do programu byli zařazeni pouze třikrát a poslední představení, na něž jsme se těšili - jediné mělo být potmě, v kostele, kde jsme hráli se odpoledne nedalo zatemnit - jsme nakonec vůbec nehráli, protože nikdo nepřišel... V Písku zřejmě veřejnost o přehlídku příliš zájem nemá. Horší ale je, že ani soubory, které by mohly vidět konkurenci. Většinou odehrají a zmizí...

Co nefunguje v Písku, funguje v Prostějově. Nevím, jaká část početného publika, které se na nás přišlo podívat, patřila k veřejnosti, myslím si, že také minorita. Ale většinu v publiku měly soubory. Čím to, že to v Prostějově jde?

Byl jsem také na **Národní přehlídce jednoaktových her**,

kteřou pořádá SČDO v Holicích. Jezdili jsme tam opakovaně, několikrát nebyli, ale naposled loni. I tam soubory po představení vesměs zmizely, ani veřejnost nepřišla. Nasazení herců, pořadatelů i poroty vyšlo nadarmo. Přitom si pamatuji, jak to kdysi v kulturním domě a v autokempu žilo!

A ještě jedna národní přehlídka mi uvízla v hlavě, **Národní přehlídka monologů, dialogů, a individuálních výstupů s loutkou - Memoriál Zdeňka Kokty** ve Velké Bystřici. Super ubytování, soubory neodjely, porota fajn. Ale se vši úctou k pořadatelům, kteří se vzorně starali - strašně prostředí! Ten sál, báli jsme se, že na nás spadne některá z desek ze stropu. Technici byli fajn, jen se omlouvali, že mají snad jen dvě světla. Možná přeháním, ale bylo to fakt tragické...

Hronov - poslední zastavení, které si dovolím. Ten festival také stojí nějak na rozcestí. Kam se vydá? Najde peníze? Najde znovu svého Proroka? Hronov je tam, kde je. A když není jasno o stupínky níž, jak by mohla být špička té pyramidy stabilní? Doufejme, že se systém brzo stabilizuje, že naváže na všechno to dobré, co v něm bylo. A divadelní soutěžení že bude mít opět svou váhu. Že dostat se na Hronov bude opět pro divadelní soubory cílovou metou.

Josef J. Kopecký

Bude...

SLAVNOSTNÍ SETKÁNÍ DIVADELNÍKŮ NA ZÁVĚR DIVADELNÍ SEZÓNY

spojené s předáním ocenění
udělených na návrh odborných porot
východočeských regionálních přehlídek amatérského divadla.

Těšit se můžeme na krásné setkání
a určitě i pěkný divadelní program.
Zapište si do diářů!

**Sobota 1. prosince 2012
Divadlo DRAK - 12:30 hodin**

Mimo jiné uvidíte!!!!!!

Fausta uvádí Bažantova loutkářská družina Divadelního souboru J. J. Kolár při Tělovýchovné jednotě Sokol Poniklá, pod kterýmžto úchvatně pojmenovaným souborem se ve skutečnosti skrývá všeho všudy jeden muž: Tomáš Hájek. Tento muž přehrává legendu o Faustovi tak, jak ji viděli kočovní loutkáři – a sám může snadno být kočovným loutkářem moderní doby, neboť k představení potřebuje všeho všudy zásuvku a tmu.

Na Jiráskově Hronově se představení dostalo vřelého přijetí. Tleskalo se dlouho, nadšeně, a zcela právem.



VYHLÁŠENÍ PŘEHLÍDEK AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO DIVADLA V KRÁLOVÉHRADECKÉM KRAJI V ROCE 2013



ČERVENÝ KOSTELEC 2013

Krajská postupová přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla
13. – 17. března 2013
Divadlo J. K. Tyla
Červený Kostelec

Datum uzávěrky přihlášek:
25. října 2012

Ukončení výběru inscenací:
31. ledna 2013

Přehlídka je otevřená souborům bez ohledu na jejich regionální příslušnost. Přehlídka zahrnuje účast divadelních souborů v těchto třech kategoriích:

- a) soubory, které uplatňují principy hereckého divadla dramatické postavy, a soubory, jejichž inscenace vycházejí z textů dramatických autorů;
- b) soubory využívající různých principů hereckého divadla, jejichž inscenace vycházejí z nejrůznějších zdrojů tzv. otevřené dramaturgie;
- c) soubory hudebního divadla.

Každý soubor se může zúčastnit se stejnou inscenací pouze jedné krajské přehlídky, která je programově postupovou pro Divadelní Piknik Volyně.

POZOR!!! Zúčastní-li se jiné krajské postupové přehlídky, která je programově postupovou na jinou národní přehlídku (např. Šrámkův Písek, Mladá scéna, Krakonošův divadelní podzim), bude tato inscenace vyloučena z jednání programové rady.

Odborná porota krajské soutěže má právo doporučení neomezeného počtu inscenací s uvedením pořadí pro program celostátní přehlídky. *(Celostátní propozice se v současné době připravují, aktuálně upřesníme.)

Postupové krajské přehlídky činoherního a hudebního divadla vrcholí **celostátní přehlídkou amatérského činoherního a hudebního divadla**, jež je koncipována jako soutěžní přehlídka amatérských divadelních souborů dospělých, které ve své inscenační praxi reflektují zákonitosti divadla jako uměleckého druhu a jejichž adresátem je dospělé publikum.

Odborná porota krajské soutěže má rovněž **právo doporučení** inscenací s uvedením pořadí **pro program celostátní přehlídky inscenací her pro děti a mládež Popelka Rakovník**.



MILETÍNSKÉ DIVADELNÍ JARO 2013

Krajská přehlídka venkovských divadelních souborů s postupem na Krakonošův divadelní podzim
3. - 5. května 2013
Sousedský dům Miletín

Datum uzávěrky přihlášek:
31. ledna 2013

Ukončení výběru inscenací:
30. března 2013

Přehlídka je otevřená souborům bez ohledu na jejich regionální příslušnost.

Národní přehlídky venkovských divadelních souborů, postupových regionálních přehlídek nebo postupových regionálních výběrů se mohou zúčastnit **divadelní kolektivy mající sídlo v obci, která nemá více než 5 000 obyvatel a není součástí vyššího samosprávného celku**.

Odborná porota krajské přehlídky má právo nominace jedné inscenace. Dále má právo doporučit neomezený počet inscenací s uvedením pořadí k výběru do programu

Národní přehlídky venkovských divadelních souborů **Krakonošův divadelní podzim**.

Odborná porota krajské soutěže má rovněž **právo doporučení** inscenací s uvedením pořadí **pro program celostátní přehlídky inscenací her pro děti a mládež Popelka Rakovník**.

**ZÁSADY PRO VÝBĚR
amatérských divadelních souborů
dospělých do regionálních
postupových přehlídek
ČERVENÝ KOSTelec A Miletín,
kterými se doplňují
ZÁSADY PRO ÚČAST
v soutěžích divadelních souborů
všech typů, recitačních souborů
a jednotlivců v Královéhradeckém kraji**

1. Regionální postupové přehlídky činoherního divadla, organizované SAK Impuls v Hradci Králové ve spolupráci s VSVD a místními pořadateli, jsou určeny souborům v působnosti VSVD a především z Královéhradeckého kraje, které mají zájem vystavit svou tvorbu kritice, zkvalitňovat a soustavně zvyšovat úroveň své práce a ambici uspět na celostátních divadelních přehlídkách. Účast v soutěži má rovněž povahu konzultační a metodickou.

2. Přihlášky podávají soubory po vyhlášení soutěží v letním čísle Divadelní Hromady.

Uzávěrka přihlášek inscenací je nejpozději do 25. října 2012 – Červený Kostelec, **do 31. ledna 2013** – Miletín. Definitivní ukončení výběru inscenací je **k 31. lednu 2013** – Červený Kostelec, **k 30. březnu 2013** – Miletín.

3. Program regionální přehlídky je limitován časově zvládnutelným počtem představení (zpravidla 9 - 12) během prodlouženého víkendu.

4. **Zařazení inscenace** do programu regionální přehlídky potvrzuje Rada VSVD a pro výběr platí:

- a) pokud soubor hlásí do přehlídky více než jednu inscenaci, potom v případě převisu hracích termínů si sám rozhodne, kterou z nich k zařazení do přehlídky upřednostní;
- b) z pověření Rady VSVD musejí minimálně dva její členové zhlédnout - přihlášené představení souboru, který opakovaně v předchozích letech **nevykázal úroveň srovnatelnou s průměrem uváděných přehlídkových inscenací** - představení souboru, který se hlásí na

přehlídku **poprvé**

V případě, že inscenace nebude doporučena k účasti na přehlídce, vysvětlí posuzovatelé v rozhovoru s režisérem její zásadní problémy;

c) o opatřeních vyplývajících z převisu přihlášek rozhodne Rada VSVD následně po uzávěrce přihlášek.

5. Pořadatelé si vyhrazují **právo zařadit inscenaci v termínech a časech**, které vyhoví dramaturgickým a marketingovým záměrům pořadatelů přehlídky

a) pokud vybraný soubor ani po projednání své zařazení neakceptuje, zařadí pořadatelé do programu přehlídky jiný soubor, a to na dodatečný návrh výběrové komise;

b) uzávěrka časového harmonogramu přehlídek je 31. leden pro Červený Kostelec a 30. březen pro Miletín.

6. Představení regionální přehlídky hodnotí **nezávislá odborná porota**

a) umělecky nejhodnotnější inscenace může (na základě propozic celostátních přehlídek) doporučit, popř. nominovat na celostátní přehlídku;

b) navrhuje pořadatelům individuální ocenění.

7. Pokud není kapacita přehlídky naplněna, mohou pořadatelé doplnit program nesoutěžním představením.

(Schválené Radou VSVD dne 20. června 2009)

DALŠÍ PŘEHLÍDKY V ROCE 2013

budou vypsány v Hromadě, která vyjde počátkem prosince. Zatím tedy pouze termíny, které již známe:

**22. – 24. března 2013 – Hradec Králové
Divadlo Drak
AUDIMAFOR**

**přehlídka s postupem na Šrámkův Písek,
Mladou scénu a Wolkrův Prostějov**

**12. – 14. dubna 2013 – Hradec Králové,
Divadlo Drak
LOUTKÁŘSKÁ A DĚTSKÁ
DIVADELNÍ PŘEHLÍDKA
s postupem na Loutkářskou Chrudim
a Dětskou scénu.**

*Vážení a milí divadelníci,
model spojené přehlídky dětské a loutkářské se
nám letos osvědčil, takže ho zachováme i nadá-*

le. Přehlídka by si jistě zasloužila svůj název, který by postihoval celou šíři divadla, se kterým se na přehlídce setkáváme. A tak vypisují soutěž o název naší přehlídky. Autora odměna nemine!!!

Naďa

NEZAPOMÍNEJTE NA VZDĚLÁVÁNÍ...

Na podzim budeme opět pokračovat v nabídce jednodenních praktických dílen.

Věnovat se budeme **hlasové výchově** s Lucií Švábovou (termín teprve upřesníme), pokusíme se být vám nápomocni v **dramaturgické přípravě** a opět se sejdeme s režisérem **Petrem Haškem**.

Termíny si už můžete zanést do svých diářů a nejlépe již nyní předběžně ohlásit svůj zájem na

divadlo@impulshk.cz
nebo jarka.holasova@seznam.cz.

Sobota 10. listopadu 2012

**9.00 – 17.00 hod., Hradec Králové, Impuls
Dramaturgicko-režijní seminář (dílňa)**

nad vašimi scénáři či texty, které chcete na jevišti realizovat. S pracovními texty se všichni seznámí předem (díky za elektronickou poštu...) a pod vedením lektora se potom budeme zamýšlet co? proč? jak? s kým nebo čím? kde? pro koho?...

Samozřejmě se můžete společného povídání zúčastnit i bez vlastního konkrétního záměru a přispět svými názory a nápady a být přítom. Lektor **Tomáš Jarkovský**, herec dramaturg, režisér, absolvent KALD DAMU obor režie-dramaturgie, člen divadelních spolků Športniki, L. S. Věk a Jeviští Krása Ondřeje Pavelky, letos člen poroty Loutkářské Chrudimi.

Sobota 24. listopadu 2012

**9.00 – 17.00 hod., Hradec Králové, Impuls
Základy praktické režie a herecké práce
v souboru s Petrem Haškem**

K divadlu je nutné:

- Chuť si hrát
- Umět být v dramatické situaci
- Znat téma
- Podle žánru volit prostředky
- Pojmenovat si okolnosti – prostředí
- Znat rozložení v prostředí - mizanscéna

Divadlo může dělat každý, ale musí mít chuť si hrát, musí komunikovat a musí vědět co hrát. Na setkávání se těší Jarka Holasová a Naďa Gregarová

VIDĚLI JME

PRAŠTĚNÍ JEDLÍCI ČOKOLÁDY JSOU TADY!

JEDLÍCI V EXILU

Hry Davida Drábka, ověřené mnoha tuzemskými i zahraničními vavřiny, se kromě Klicperova divadla, kde je autor uměleckým šéfem a několika málo dalších českých divadel, masivněji na repertoáru českých scén neobjevují. Lákají spíše „alternativnější“ inscenátory. Pardubický Exil je jedním z mála amatérských divadel, které se do jedné ze skvělých Drábkových her, inscenačně ne právě nejsnadnější, pustil.

Jedlíci čokolády vypráví o třech frustrovaných sestrách: jedna se potýká s obudnou otýlostí, druhá s agorafobií, třetí je utahaná opatrovnice ve službách rodiny. Mrtví rodiče (tragicky zahynuli jako oběť svých ideálů) se jim stále traumaticky připomínají. Potenciální objekty touhy zmíněných sester rovněž nejsou jednoduché osobnosti, žijí také v mezních životních situacích, většinou rezignovaní, vyšinutí...

Hra je koláží více než dvaceti scén, jejichž samostatné příběhy se postupně poskládají ve výpověď o tom, co máme hluboko v sobě (strachy, naděje, touhy...). Drábek je ďábel - hru píše jako filmový scénář, střídá prostředí, transfokuje záběry, kumuluje řadu roztočivých témat, osobních výpovědí, patologických vztahů - a inscenační fantazii nebrání, devět psů na vodítku, létající superman, jedoucí dodávka, dům se čtyřmi místnostmi, park, les, mrtví mluví s živými, situace na čtyři repliky a stříh...

Nesnadného textu se srozumitelně a ve stavbě situací zdatně zhostila režisérka Lucie Hašková. Scénografický koncept připomínající komiksovou koláž (vystihující klipovitost textu) naplnila v logických situacích, které mohla opřít o řadu velmi dobrých hereckých výkonů. Především (z alternujících herců) byl při druhé repríze přesvědčivý, vtipný a přirozený Petr Boháč v roli Jana. Kristýna Vidnerová jako Róza sice zvolila jednostrunnější „vnější obal“ své postavy, ale i její výkon představení dominoval. Alexandr

Andrejs přesvědčil racionálním herectvím v roli Sebevraha a Věra Zapletalová coby Valérie poměrně zdatně zvládla nástrahy nejednoduché postavy dívky uzavřené do klece svých frustrací, a to bez zbytečného sentimentu. Ani ostatní, v rámci svých hereckých schopností, nezůstali pozadu. Josef J. Kopecký v roli otce (a zvláště jako Satyr) vnesl do inscenace imaginativnost a ironii. Za zmínku stojí i s nadhledem koncipované kostýmy, jak barevností, tak tvorbou v duchu postavy (Lucie Hašková s Věrou Pojmanovou).

Inscenaci ještě poněkud komplikuje a zdržuje kolísavý rytmus, nepřesné a dlouhé přestavby, v nichž se ztrácí tah i nadbytečné kouzlení se světy. Hudební koláž (jinak skvělá) nemá přesnou délku, přesnější timing by prospěl. Závěr představení je bez definitivní tečky. Publikum ale představení vnímá soustředěně,

se zájmem. A baví se náramně, byť *Jedlíci čokolády* nejsou v žádném případě jednoduchou groteskou. Inscenace bude určitě patřit k vyhledávaným opusům Exilu, stojí za to ji vidět.

Saša Gregar

POHÁDKA PRO DOSPĚLÉ HÝŘÍ BARVAMI

V sobotu 12. května Divadlo Exil nabídlo premiéru inscenace *Jedlíci čokolády*. Dílo dramatika Davida Drábka bylo oceněno cenou Alfréda Radoka 2011 jako „Česká hra roku“.

Prašťená i něžně smutná komedie pojednává o třech sestrách, devíti psech, faunovi a o neočekávaných vzplanutích a lidském meteoritu! Pohádka i komiks pro dospělé. *Jedlíci čokolády* se zatím objevili pouze na jevišti



Klicperova divadla Hradec Králové, kde se hrají v režii autora Davida Drábka. V Exilu scénář nadchnul režisérku Lucii Haškovou hned při prvním čtení.

„JE TO SKEČOVÁ ŠÍLENOST!

rozhovor s režisérkou inscenace
Lucií Haškovou

Co jsou podle tebe *Jedlíci čokolády* zač?

Nejspíš jde o postřelenou komedii... Ne, ne... Komédie totiž úplně nevystihuje to, čím *Jedlíci* jsou. Takže může jít o skečovou šílenost, která vypráví o třech sestrách, které žijí v úplně jiné realitě, než je běžná okolnímu světu a lidskému chápání. Tak nějak každá náhodou objeví „muže“, co je zachrání, probudí a spasí.

Co tě přesvědčilo, že je tento scénář pro tebe ten pravý?

Výborný text otevírající fantazijní svět plný abnormálností. Chtěla jsem ho číst dokola a pokaždé si scény vymyslet znova a jinak. Navíc jsem ještě nečetla scénář, u kterého bych se smála i při čtení poznámek v závorkách. **Například: „Róza váží dvě stě kilo a rozvaluje se po pelesti v neženském uspořádání. Jakoby oceán vyplavil na břeh obrovitou běluhu a ještě za ní sykl: padej, mando!“** Další dost nečekanou záležitostí od autora byl následující popis scény: **„Matka dceru obejmě a v místnosti začne slabě sněžit. Muž dole na chodniku odběhne po čtyřech.“** Opravdu mě dostaly ty poznámky v závorkách. Byla to výzva.

Hra je náročná na prostor. Jak se ti podařilo napasovat scény do tak malého prostoru?

Proběhlo velké měření, potom přispěl Saša Gregar svoji multifunkční maketkou jeviště a podrobným plánem jak na to! Systém a řešení scény je práce Saši. V průběhu zkoušek jsme ale stejně museli zrušit první řady v hledišti. Jinak by tam měli herci hrací prostor každý kolem půl metru čtverečního. I s tímhle opatřením některým hercům ten skoro metr čtvereční zůstal.

Co bylo na zkoušení *Jedlíků* nejnáročnější?

Dát dohromady partu na zkoušení. Jsme amatéři, pracujeme a máme svá trápení. Víme, že se opakují, ale udržet tým je v amatérském divadle velká vzácnost. Ale když se to podaří, je to pro vznik inscenace velká opora.

Proč je v exilovském představení tolik alternací?

Ha! Viz. otázka: „Co bylo na zkoušení nejnáročnější.“

Byla jsi se podívat na *Jedlíky čokolády* v Klicperově divadle?

Nebyla. Viděla jsem dva krátké sestřihy z regionální televize a z ČT1. Také pár fotek. Chtěla jsem to vymyslet bez nápovědy. Ale teď po naší premiéře do Hradce samozřejmě pojedou.

Viděla jsem útržky z vašich zkoušek. Bylo tam dost veselo...

Je fascinující, jak se z úplně normálních lidí na jevišti stávají magoři. Tím chci poděkovat všem zúčastněným, protože ze sebe udělali to, co by si nikdo z nich nechtěl představit ani ve snu. Ať ŽÍJE CUKR!

Zakončila bych to naše povídání citací z textu: „Víte proč bych chtěl být Vietnamec? Nevíte. Protože na konci vietnamských pohádek se hlavní hrdina úlevně rozpustí v mlze. V českých pohádkách dostane za ženu princeznu.“ AMEN! NAZDAR! A ŠMYTEC!“

Ptala se Kateřina Prouzová

JEDLÍCI ČOKOLÁDY

premiéra: 12. května 2012 v Divadle Exil
hrají: Eva Kubelková / Zuzana Hýsková, Josef Jan Kopecký j.h. / Petr Boháč, Věra Zapletalová, Kristýna Vidnerová, Radek Navrátil / Petr Kubík, Alexander Andrejs, Věra Pojmanová, David Zieris.



PRKNA PRAŠTĚLA

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

ZPRAVODAJSTVÍ Z POSTUPOVÝCH PŘEHLÍDEK SPŘÁTELENÝCH POŘADATELŮ VE VÝCHODOČESKÉM REGIONU

Z Liberecka...

DRAHOKAM, KTERÝ SI BUDU PAMATOVAT

Pravděpodobně se nebudu mýlit, když prohlásím, že mnoho z nás má rádo jistotu. Ale když k jistotě přidáte trochu nejistoty, hromadu nadšení, špetku kontroverze a pár dobrých nápadů, je možné namíchat nápoj, jehož chuť si budete nějaký čas pamatovat. Přesně takový nápoj mi byl nabídnut v Turnově při letošní regionální loutkářské přehlídce pro Liberecký kraj a Český ráj, XXII. Turnovský drahokam.

Jistota

Již několik let se přehlídka koná v turnovském divadle, pod vedením Petra Záruby, kterému zdatně asistuje kašpárek Vojta, v již ustáleném schématu soutěžních a nesoutěžních představení. Atmosféra zde je velmi příjemná, a protože jde tradičně o první z deseti krajských loutkářských přehlídek (konala se v termínu 16.-18. března 2012), všichni byli plni očekávání, co se letos urodilo. A nebylo toho málo. Jedenáct soutěžních a pět nesoutěžních představení byla na úvod loutkářské sezony pořádná porce. Porce vydatná a poměrně vydaře-



Spolek loutkářů Vozichet z Jablonce nad Nisou přivezl *Malou mořskou vílu*

ná. Snad jen škoda, že amatérské soubory vystupující mimo soutěž neberou přehlídku jako možnost něčemu se přiučit, ale jen zahrají a odjedou a debaty se soubory nejsou veřejné.

Nadšení a kontroverze

Nedá mi nezmínit se o dvou mimosoutěžních představeních. To první mi udělalo radost, protože bylo odehráno pozitivně naladěnými lidmi, kteří se jednou za rok

potkávají na semináři ve Slovinsku. Tam ho každoročně vede Jarka Holasová a Jiří Polehňa a účastní se ho většinou učitelé z mateřských a základních škol. Letos se poprvé vydali do Česka a rovnou do Turnova na přehlídku. Pouze pro tuto příležitost založili soubor **Kamarádky** a během jednoho dne připravili pohádku **Budulíněk**, kterou hráli střídavě slovinsky a česky. Scénu i loutky jim zapůjčila Jarka Holasová, která je společně s Jirkou Polehňou i režijně vedla,

a mohu říct, že i když někteří hráli s maňáskem poprvé v životě, byli skvělí. Nadšení, s kterým pohádku uvedli, překrylo mnohé nedokonalosti, ale známý pohádkový příběh zahráli srozumitelně, takže i ten, kdo slovinsky neumí, rozuměl a užíval si rozdílnost jazyka i herecké nedokonalosti. Pro mne zcela příkladná ukázka společenské funkce divadla.

Podobné vyznění jsem očekával i od souboru **Feigle Praha**, který již téměř třicet let působí při Židovské obci v Praze. Jeho zakladatelkou, vedoucí i organizátorkou je Vida Neuwirthová. Uváděné hry sama píše i režuruje a tentokrát si do **Příběhu o královně Ester** přizvala i herce z profesionálních divadel. Uvedená inscenace loutkovým divadlem nebyla. Že nešlo ani o dobrou, ani o zajímavou hru, bych také prominul, kdybych v představení našel alespoň onu společenskou funkci. Bohužel jsem z jeviště slyšel úvodní slova paní Neuwirthové o výjimečnosti a unikátnosti lidí, kteří tvoří společenství, s jehož historií nás chce seznámit a následně jsem viděl pouze manipulaci, s kterou organizuje divadelní dění na jevišti. Z mého pohledu velice nešťastné formulace i přístup k jevištnímu tvaru, což nepomáhá divadlu a podle mého názoru ani společenství, jehož kulturu nám chce soubor přiblížit.

Pár dobrých nápadů

Zcela odlišný přístup k práci zvolil soubor **Torzo, ZUŠ Turnov**. Ve hře **Jonáš** používají námět biblického příběhu o Jonášovi, ale v práci není patrná žádná manipulace s dětmi. Naopak, příběh o osudu, kterému neunikneš a o možnosti nové šance, na kterou má každý právo, pokud se polepší, byl souborem poupraven a byly do něj vloženy náměty o povyšování se nad druhými.

A možná právě v tomto byl kámen úrazu. Nejednodušení mnohosti témat, které se nabízejí, do jednoho základního tématu, k němuž se pak staví jednotlivé situace. V inscenaci tak zůstalo jen mnoho jednotlivých obrazů, které však nenašly naplnění a mnohdy narážely na herecké možnosti dětí. Nicméně šlo o pokus velice zajímavý a myšlenkově povzbuzující, stejně jako inscenace **druhé skupiny turnovské ZUŠ Není to, ani to**. Tato skupina náctiletých si pro zpracování vybrala náročné téma



Turnovští Čmukaři celý rok pracovali na pohádce *Hloupé království*

problému drog mezi mládeží a napsala si autorský text **Kompost**. Skvělým nápadem však bylo, že divákům se náročné téma drog sděluje prostřednictvím zvířecího společenství na kompostu. Kompostová fauna v drobných příbězích rozehrává problémy, které se tak v mnohém týkají současných náctiletých. Každý z herců tvoří různobarevnou perelýnou část kompostu. Loutky jednotlivých zvířat, maňásci, jsou vytvořeny z ponožek, rukavic a v některých případech jsou doplněny maskami. Přeskupování jednotlivých postav vytváří pěkné obrazy. Těm však časem chybí promyšlenější loutková hra, která by nahradila slova. Zatím je inscenace zcela syrová a je třeba ji ještě

hodně seškrtat, slova nahradit dramatickou situací, a jednotlivé příběhy vystavět v kompaktní celek. Jinak si myslím, že je zde nakročeno na velmi zdařilou loutkovou inscenaci.

Spolek loutkářů **Vozichet z Jablonce nad Nisou** přivezl letos do Turnova **Malou mořskou vílu**, kterou podle H. CH. Andersena zdramatizovala Jiřina Polanská. Pohádkový příběh o nenaplněné lásce a oběti, kterou je milující schopen podstoupit, zahráli Jablonečtí s plošnými jednobarevnými manekýny bez obličejů, které doplňovaly jednoduché znaky a masky. Ve velmi promyšlené scéně, kterou tvořily pruhy krepové látky výrazných barev, se před zraky diváků lehce tvořily obrazy jednotlivých prostředí a postav. Problém však nastal, když tuto lehkost narušila technická nedokonalost. Nejednoznačně se mi jeví také závěr inscenace, který jakoby skončil pouze v hledání scénických efektů. Ty příliš nepodporují dramatické rozhodování víly, zda zachránit sebe sama vraždou. V žádném případě, a to především díky herectví všech protagonistů, nejde o sentimentální příběh, a tomu jsem byl rád.

Nápaditý pokus se objevil také v inscenaci souboru **Bažantova loutkářská družina DS J. J. Kolára při TJ Sokol Poniklá**. Tomáš Hájek rozehrává na desce zpětného projektoru plošnými loutkami, které jsou kresleny na průhlednou folii, ve dvaceti minutách klasický příběh **Fausta**. Herec

Jiří Polehňa zahrál příběhy pro svou dceru pod názvem *Znáte kačenku?*



pomocí těchto loutek rozehrává jednak samotný příběh plný vtipných nápadů a jednak příběh nešikovného herce, kterému se tak trochu díky malé zručnosti skoro nic nedaří. Přirozenost, s jakou tak koná, je obdivuhodná, třebaže celé činění balancuje na velmi jemné hranici, jak by se z milé a přirozené hry mohla stát velice rychle laciná exhibice.

Klasika, která neurazí

Se svojí oblíbenou bedničkou lidového loutkáře přijel Jiří Polehňa. S maňásky zahrál drobné příběhy o kačence, které napsal pro svou dceru pod názvem **Znáte Kačenu?** Maňásci jsou pro Jirku typičtí, ale tentokrát jakoby jim chyběla razance, přesnost a zkratka.

Soubor **Jakodivadlo Stružinec** je vlastně rodinné divadlo. Zahrálo nám jednoduchými papírovými marionetami na drátě v promyšlené scéně, kde se v druhém plánu, kdesi na půdě, odehrávaly drobné slepičí příběhy, klasickou pohádku **Hrnečku, vař!** Na dospělé části souboru se projevila tréma, takže jsme o to víc obdivovali asi pětiletou herečku, která se zcela přirozeně pohybovala po scéně a pomáhala mamince i tetě s vedením loutek. I přes problémy s nedotaženými mezihrami šlo o velmi milé překvapení letošní přehlídky.

Příběh Anušky a Marfušky napsaný Janou Dvořákovou podle ruských lidových pohádek inscenoval soubor **LD Maminy Jaroměř**. Pochválit musím Janu Dvořákovou za vedení loutek, ale hra jako celek má mnoho slov a málo dramatických situací.

Turnovští **Čmukaři** celý rok pracovali na pohádce **Hloupé království**, kterou jsme měli možnost vidět už v loňském roce. Z úvodní předscény jsem měl pocit, že rok práce inscenaci prospěl, ale ouha. Hra s maňáskem se sice proti loňsku zpřesnila, přesto hra stále postrádá lehkost. Jednotlivé scénky totiž stále nevytvářejí kompaktní celek.

A zcela věrna nadpisu kapitoly byla uvedena tři představení dětských souborů. **DLS Blechy z Jaroměře** uvedly **Pohádku o červené karkulce**, **Kyselé rybičky ZUŠ Chlumec nad Cidlinou** **Kabaret U černého kocoura** a soubor **Pod čepicí** stejné ZUŠ příběh **Tinka**.

Porota ve složení Miroslav Ryšavý, Tomáš Bělohávek a Michal Drtina nomi-

novala na 61. Loutkářskou Chrudim soubor **Vozichet z Jablonce nad Nisou** s inscenací **Malá mořská víla** a doporučila programové radě LCH do širšího výběru inscenaci **Faust Bažantovy loutkářské družiny DS J. J. Kolára při TJ Sokol Poniklá** a inscenaci **Kompost** souboru **Není to, ani to ZUŠ Turnov**.

Michal Drtina
(psáno a foceno pro Loutkáře)

15. PŘEHLÍDKA OCHOTNICKÝCH SOUBORŮ JIZERSKÉ OBLASTI

Lomnice nad Popelkou 1. - 4. března 2012
Pořadatel: Divadelní soubor Tyl
Lomnice nad Popelkou

Představily se divadelní soubory:

Nakafráno Turnov,
autorské představení: *Drůbeží nářez*
Havlíček Neratovice,
Jaromír Břehový: *Sborovna*
J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou,
Petar Petrovič: *Liják*
Vojan Český Dub, Dave Freeman:
Dovolená s riziky
Divadlo v Rotocké Jilemnici,
E. E. Schmitt: *Hotel mezi dvěma světy*
Vojan Hrádek nad Nisou,
Joe DiPietro: *Potichu to neumím, jsem vášnivej aneb Famílie*
Divadelní soubor Podio Semily,
dle L. Holberga
upravil Zdeněk Lindner: *Pepe z kopce*

Porota ve složení Milan Strotzer, Bohuslav Dušta, Jaromír Vosecký, Dušan Zakopal udělila

ČESTNÁ UZNÁNÍ

- **Jarmile Barancové** za roli Pely v inscenaci hry Petara Petroviče *Liják*
- **Báře Bláhové** za roli Stany v inscenaci hry Petara Petroviče *Liják*
- **Lucii Vítové** za roli Laury v inscenaci hry Erica-Emmanuela Schmitta *Hotel mezi dvěma světy*
- **Marii Živné** za kostýmní výpravu k inscenaci hry Jaromíra Břehového *Sborovna*

- **Janu Sladkému** za režii hry Joa DiPietra *Potichu to neumím, jsem vášnivej aneb Famílie*

CENY

- **Aleně Tomášové** za herecký výkon v roli Tryskomyši v inscenaci *Drůbeží nářez*
- **Marii Živné** za Roli Rity v inscenaci hry Jaromíra Břehového *Sborovna*
- **Lukáši Mejnarovi** za roli Stojana Mariče v inscenaci hry Petara Petroviče *Liják*
- **Janu Sladkému** za roli Nunzia Cristana v inscenaci hry Joa DiPietra *Potichu to neumím, jsem vášnivej aneb Famílie*
- **Lukáši Krupkovi** za roli Nicka Cristana v inscenaci hry Joa DiPietra *Potichu to neumím, jsem vášnivej aneb Famílie*
- **Divadelnímu souboru Nakafráno Turnov** za autorský počín ve všech složkách inscenace *Drůbeží nářez*

DOPORUČENÍ K VÝBĚRU
DO PROGRAMU CELOSTÁTNÍ
PŘEHLÍDKY DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2012
Divadelní soubor Vojan Hrádek nad Nisou s inscenací hry Joa DiPietra *Potichu to neumím, jsem vášnivej aneb Famílie*

zdroj web

JOSEFODOLSKÉ DIVADELNÍ JARO 2012

Josefodolské divadelní jaro 2012 proběhlo o víkendu 4. - 6. května a je tedy již minulostí. Při pohledu zpátky, tak na počátek ledna 2012, si vybavuji, jak jsem si libovala, kolik máme letos času, začneme s přípravou hned, budeme mít na vše časovou rezervu a nebudeme ve stresu jako každý rok. Ano, předsevzetí je jedna věc a realita věc druhá. Došlo, jako vždy, na realitu. Čas se krátil a rezerva nebyla žádná. V hlavě bušil alarm a na různé menší i větší lístečky se kupily poznámky, na co ještě nezapomenout, co ještě bezpodmínečně zařadit, vyřídít, nakoupit, vytisknout, poslat, vyklidit, umýt, vyčistit, vycídit, vyluxovat, nazdobit a hlavně, proboha, na nic a na nikoho nezapomenout.

Den „D“ a hodina „H“ jsou zde a já mám jakýsi mlhavý pocit, že něco nějak probíhá, že v Josefodolském divadle je množství lidí



Domácí soubor J.K. Tyl vystoupil se situační komedií Pavla Němce *Amant*

a všichni se smějí, tleskají a jsou velice milí, vzájemně se zdraví, povídají si a usmívají se na sebe. Z krásného snu jsem se probírala v pondělí, kdy v 5,30 hod. nemilosrdně zazvonil budík a upozorňoval mě, že musím vyskočit a připravit sebe a rodinu do práce a do školy.

Při rekapitulaci snu a skutečnosti si uvědomuji, že sen nelhal a skutečnost je překvapivě velice příznivá. Josefodolský víkend 4. - 6. 5. 2012 proběhl skutečně ve velice přátelské atmosféře, přestože jsme zhlédli osm inscenací, absolvovali tři rozbírové semináře a ve čtvrtek 3.5. během odpoledne jsme vyřešili změnu programu pro nenadále onemocnění v již přihlášeném souboru a operativní zařazení souboru jiného. Uf, oddechli jsme si. Počasí nám vyšlo na víkend vsťříc a úžasní diváci nám zaplnili sál na všechna! představení. Dokonce soubor z Bozkova si přivezl své diváky a příznivce a také to na jejich představení bylo opravdu znát. Svou reakcí a potleskem, ale i celkovou atmosférou strhli i ostatní diváky a tak poslední soutěžní představení zažilo dlouhotrvající potlesk a skandování plného sálu. Lepší zakončení divadelní přehlídky si pořadatelé opravdu nemohli přát.

Josefodolská přehlídka si již našla své příznivce, přichází mnoho nových diváků, nejen pamětníci, ale i řada mladých lidí, kteří obdivují tu nádhernou a neopakovatelnou atmosféru ochotnického divadla. Zpětné ohlasy účinkujících souborů jsou také velmi příznivé a nám pořadatelům nezbývá nic jiného, než neusnout na vavřínech a

nezklamat ani účastníky, ani diváky.

Josefodolského divadelního jara 2012 se zúčastnilo sedm souborů. **DS Tyl Slané** otvíral v pátek dopoledne přehlídku nesoutěžním představením pohádky Jiřího Chalupy *Co takhle svatba princí*, kterého se zúčastnili děti místní MŠ a ZŠ. V pátek odpoledne vystoupil domácí **DS J. K. Tyl** se situační komedií Pavla Němce *Amant* a večer opět **DS Tyl ze Slané** s dramatem Dala Wassermana *Přelet nad kukaččím hnízdem*. Divadelní maraton pokračoval v sobotu dopoledne a místo plánovaného představení KDS Jizeran z Rakous (pro nemoc v souboru), přijel **DS Scéna z Li-bochovic** s inscenací *Salcburský guláš*

autorů Petra Pýchy a Jaroslava Rudiše. Odpoledne diváky přijel pobavit **DS Jirásek z Rokytnice** komedií maďarského autora László Nádasiho *Moje žena se zbláznila*. **DS Havlíček ze Zákup** je pravidelným účastníkem naší přehlídky. Zaměřuje se na veseloherní žánr a autorské hry svého principála pana J.M.Šimka. Z dílny pana Šimka byla i komedie *Kontrola v městě Kocourově*. Sobotní večer zakončilo **Rádobydivadlo Klapý**. Je všeobecně známo, že divadlo z Klapý je velmi vyspělý soubor a vybírá si tematicky i herecky náročné hry. Do Josefova Dolu přijeli s tragikomií Martina McDonagha *Kráska z Leenane*. Posledním představením bylo již avizované vystoupení ochotnického divadelního souboru **Sokol Bozkov**, který je rovněž pravidelným účastníkem JDJ a výběrem repertoáru plní přání svých diváků. Letos na přehlídku do Josefova Dolu přijeli s fraškou se zpěvy obrozeneckého autora Karla Sabiny *Maloměstské klepny*.

Rozborové semináře vedla porota ve složení Rudolf Felzmann, MgA. Jan Hlavatý, Mgr. Jaroslav Kodeš a tajemník poroty JUDr. Jaromír Kejzlar. Dle ohlasu účastníků měly semináře profesionální úroveň a ze strany souborů jsou hodnoceny velice kladně. Jak sami porotci předesílali, mají osobní zkušenosti z amatérského divadla a tudíž nemají zájem ochotníky od divadla odradit, ale naopak povzbudit je do další činnosti. Při seminářích bylo každé představení důkladně rozebráno – od autora textu,

Rádobydivadlo Klapý, *Kráska z Leenane*



žánru a celkového zpracování inscenace, obsazení osob, hereckých výkonů, scény, světla, kostýmů, výběru hudby. K inscenaci, ale i k hodnocení poroty se pokaždé vyjadřují i členové hodnocených souborů, většinou režiséři, ale i herci a seminaristé přehlídky.

Josefodolská přehlídka má ještě jednu tradiční doprovodnou akci a tou je výstava. Je vždy přístupná během divadelního víkendu pro účastníky i náhodné kolemjdoucí. Letos to byla putovní výstava dětských výtvarných prací *Víla Izerína, patronka Jizerských hor*. Děti z české i polské strany Jizerských hor ztvárnily ve svých obrázcích pověst o víle Izeríně a bylo to milé a příjemné čekání na divadelní představení.

Při hodnocení takové akce, jakou je divadelní přehlídka v Josefově Dole, která má navíc statut postupové přehlídky na národní přehlídku do Vysokého nad Jizerou, nemůžeme zapomenout na dárce a sponzory. Všem děkujeme za podporu, kterou vyjádřili finančně i věcnými dary.

Co dodat na závěr? Josefodolské divadelní jaro je důstojným kulturním počinem, dostává se stále více do povědomí lidí, kteří rádi nechají doma vypnuté televizory a počítače, a stále častěji přicházejí do divadla, kde se pobaví, poučí, potkají se se známými a přáteli a společně tak vytvoří jedinečnou atmosféru hrajícím ochotníkům. A to je myslím ta nejlepší odměna nám pořadatelům.

*Za DS J. K. Tyl Josefův Důl
Hana Stuchlíková, jednatelka spolku*

Lektorský sbor na Krakonošův divadelní podzim nominoval **Rádobydivadlo Klapý** s tragikomedii Martina McDonagha **Kráska z Leenane**.

Z Pardubického kraje...

8. KRAJSKÁ PŘEHLÍDKA V CHRUDIMI

Krajská přehlídka loutkářských souborů Pardubického kraje se v letošním roce už poosmé konala v Chrudimi za organizace Libora Štumpfa a jeho LS Ahoj na malém



Organizátor přehlídky a loutkář Libor Štumpf
s Jiřím Venclem z České Třebové, foto I. Mička

scéně Divadla Karla Pippicha. Program se vešel do jednoho dne – soboty 24. března. Návštěvnost představení byla letos poněkud poznamenána současným konáním dalších akcí, a to i přesto, že vstup byl zdarma. Nicméně atmosféra přehlídky byla i tak příjemná a v podstatě rodinná.

Nejdříve se představil **LS Amigos Gymnázia Josefa Ressela Chrudim**. Soubor byl založen Liborem Štumpfem v rámci národního projektu „Klíče pro život – Rozvoj klíčových kompetencí v zájmovém a neformálním vzdělávání“, které v Pardubickém kraji organizuje Občanské sdružení Altus a Občanské sdružení Artega. S mladými lidmi, kteří nikdy loutkové divadlo nehráli, připravil Libor Štumpf dvě inscenace: inscenaci tradiční loutkové hry *Don Šajn* a politickou satiru *Maňáskov*. *Dona Šajna* velmi zdařile zkrátal na klíčové situace, takže je příběh odehrán během deseti minut. Hraje se na malém jevištiátku (loutkoherci jsou zakryti) samostatnými marionetami s pohyblivými pažemi, které vzhledem ke klipovitosti příběhu, dokážou základní situace naplnit a nezkušení mladí loutkoherci si s nimi poradí. Vše se odehrává pod taktovkou (doslova – na jevišti je i dirigentský pultík) Libora, který vše uvede a loutkoherce organizuje. Nejdříve nám mladí lidé podle jeho pokynů představili jednotlivé postavy – loutky, abychom věděli, kdo je kdo a v příběhu se ori-

entovali. Pak už se odehrával příběh samotný – čitelně, razantně, s vtipem. Rezervy jsou ještě v mluvní složce, kdy mladí lidé, stržení příběhem, občas trochu zadrmolí, ale to je problém odstranitelný. Přesto se odborná porota (se mnou v ní zasedli ještě Milena Kulhánková a Jaroslav Jung) rozhodla doporučit inscenaci do širšího výběru k postupu na Loutkářskou Chrudim.

V rámci výše uvedeného projektu dostal Libor úkol připravit s mládeží již zmíněnou politickou satiru. Napsal tedy text, v němž se setkáváme se známými situacemi i bonmoty ohledně šéfování, faktur a moci a děj umístil do Maňáskova, takže maňásky je i hrán. Ale v podstatě se v maňáskovém plánu nedozvídáme nic navíc, než slyšíme v textu. Snad kdyby textu bylo méně a s maňásky se zacházelo razantně, jak se hrávaly a hrají tak zvané rakvičkárny, dal by se obtížný úkol vyřešit lépe. Co je ale jistě pozitivní, je skutečnost, že mladí lidé hrají s chutí, že byli pro loutkové divadlo získáni a účastí v uvedeném projektu činnost souboru nekončí.

Jaroslav Filipí a Libor Štumpf zahráli každý pod hlavičkou **LS Ahoj** dva vlastní příběhy. Nejdříve Jaroslav pohádku nazvanou *Kašpárek a drak*. Hrál spodovými loutkami na tyčce, které jsou sice vizuálně příjemné, ale příliš akce neumožňují. Navíc v pohádce se hodně mluvilo a pokud se naskytla

možnost nějaké dramatické situace, tak se odehrála mimo scénu. Představení proto působilo poněkud jednotvárně. Libor v příběhu *Kašpárek a čert* používal stejné loutky, ale vzhledem k tomu, že repliky byly krátké a dialog Kašpárka s čertem poměrně razantně vedený, odpovídala tomu i razantní práce s loutkou. Kašpárkovy vtipné repliky děti v hledišti bavily, takže se aktivně zapojovaly, kdykoliv je Kašpárek vyzval. Ale přece jen posléze začaly působit dialogy obou postav poněkud nastavované a kratší metráž by celku určitě prospěla.

Soubor **Lůza a já, ZUŠ Na Střežině Hradec Králové** pracující pod vedením Jiřího Polehni přivezl do Chrudimi inscenaci nazvanou *Tři pohádky o...* Pod tímto názvem se skrývají pohádky o Sněhurce, Šípkové Růžence a Popelákově. Hrají dvě dívky a jeden mladý muž a jde o jejich současné variace na známá témata. Hrají odkrytě, částečně živě, částečně loutkami na stole a okolo něj a jejich pohled na věc rozhodně pobaví. *Sněhurku* jsem viděla už vloni na Turnovském drahokamu, od té doby pokročila a je rozhodně nejpracovitější. V druhých dvou pohádkách se přece jen občas objeví nějaká neobratnost v řešení situací, ale je nesporně v silách souboru dotáhnout inscenaci ke kvalitnímu ucelenému tvaru.

Jedna z větví **Kacafirku Chrudim** se představila s inscenací *O lakomém Šnofousovi aneb Prachy v prachu*. Upravili si předlohu Eduarda Petišky a příběh s aktuálním tématem (peníze nejsou všechno) zahráli maňásky a prstovými loutkami. Je třeba ocenit především loutkohereckou práci souboru i snahu vyhnout se přemíře slovního sdělení a soustředit se na rozehraní situací. Ale přece jen má inscenace určité rezervy v dramaturgicko-režijní složce: ve zpřesnění některých situací a především v temporytmu celku, který je zatím poměrně jednotvárný.

Závěr přehlídky patřil už téměř tradičně insitnímu a nezařaditelnému loutkáři **Jiřímu Venclovi** z České Třebové, který kromě tradičního úvodního povídání s marionetou Kašpárka a předvedení marionety žongléře zahrál bajku *Soucitná liška*. A to už bylo letos v Chrudimi opravdu všechno.

Alena Exnarová
(psáno pro Loutkáře)



SVITAVSKÝ FANDA 2012

Krajskou přehlídku studentského a netradičního divadla Pardubického kraje potřeťtí uspořádali ve Svitavách v pátek 23. a v sobotu 24. března 2012. Zúčastnil se jí soubor **Škeble Gymnázia Lanškroun** s inscenací *Tři sestry a jeden prsten* a další s názvem *Rozoumek, Divadlo Jesličky Josef Tejkl* při **ZUŠ Střežině Hradec Králové** s inscenací *P jako pivo*, **Docela Malé divadlo Svitavy** s inscenací *Sedm kroků od prádelny*, Divadelní soubor **Reverzní dveře Ateliéru Divadlo a výchova Divadelní fakulta JAMU Brno** s inscenací *Triple bypass burger*, soubor **ZJEV Jevíčko** s inscenací *Na druhé židli*, soubor **Docela ZUŠ Slatiňany** s inscenací *Osm typů žen, které Vám ho chtějí přebrat* a soubor **ZUŠ Chrudim**, který uvedl inscenaci *Proti nepřítelům života – blues*. Na Šrámkův Písek porota ve složení Karel Šefrna, Karel Vostárek a Alexandr Gregar doporučila inscenaci souboru **Reverzní dveře z Brna Triple bypass burger**, na Wolkerův Prostějov inscenaci *P jako pivo Divadla Jesličky Josef Tejkl* a na Mladou scénu v Ústí nad Orlicí inscenaci **Docela Malého divadla Svitavy Sedm kroků od prádelny.**

Z recenzí, které doporučení provázely, uvádíme hodnocení Karla Šefrny k inscenaci brněnských divadelníků *Triple bypass burger*, kterou režírovala Kamila Kostřicová: Devět herců, čtyři praktikáby, výborně zvolená rocková hudba. Herci pohybově nadaní předvádí pozoruhodné kreace stylizovaného pohybového herectví v kontrastu s dialogy, které jsou v podstatě realistické, ovšem s prvky nonsensu a černého humoru. Mladá spisovatelka začíná psát drama,

ale literární postavy jí začnou ožít pod rukama, postupně se jí vymknou a žijí vlastním životem. Nakonec autorku zatáhnou do svých neblahých praktik. Hra je reakcí na stav společnosti dnešní doby. Na jedné straně obyčejní lidé se svými drobnými problémy, s radostmi, humorem, láskami i neláskami, na druhé straně cosi nepříjemné, co autoři nazývají Konzumem. Ale není to jen konzum, je to snůška zloby, agrese, vulgární reklamy, odporných politických praktik, které nás obklopují a jednoho po druhém vtahují do svojí náruče. Zpočátku lákavé sliby přecházejí k tvrdému, svobodu beroucímu útoku. Podrobení a oklamání lidí se stávají součástí toho spiknutí, zvukají si a dokonce začínají aktivně se zlem spolupracovat. Nepřipomíná nám to něco? Autoři zatím nenalezli odpověď, jak na to, aby společnost pochopila nebezpečí, které jí skutečně hrozí. Inscenace je zajímavá podívaná, zpočátku komplikovaná hádanka, na niž si každý, podle stavu svojí mysli postupně odpovídá. Je to kultivovaná inteligentní výpověď mladých lidí, kteří nejsou spokojeni se stavem naší společnosti. Ale zatím, bohužel, jen zvedají prst. Ale kde je východisko, jak z toho marasmu ven? Dejme si ruku na srdce, kdo z nás ho zná...“

Alexandr Gregar napsal o inscenaci *P jako pivo*: „Inscenace Divadla Jesličky čerpá ze stejnojmenné knihy T. Robbinse, poněkud kuriózního pojednání o pivu - pro dětského čtenáře. Předloha je silně spojena s americkým prostředím, mj. tu hraje důležitou roli i město Seattle se sociálně extrémní společností - dělníky, opilci, bezdomovci, narušenými rodinnými vztahy. Příběh malé Gracie, která se chce vyrovnat se světem dospělých (vyjádřeným fenoménem pivo) je jakýmsi morálním apelem, má i výchovnou a vzdělávací funkci - je nejen o výrobě piva, ale i o následcích jeho pití a sociálních souvislostech (rodiče Gracie se kvůli pití rozcházejí). Inscenace je zároveň jakýmsi sociálním muzikálem se skvělou hudební složkou (především píseň o Seattlu), má dobrou choreografii a dobré herecké výkony. Je jakousi „jízdou“ (v konceptu inscenace je možné odkazovat i ke Kerouacovi či Bukowskému). Šestiletou a pak dospělou Gracii hraje stejná herečka. Postava se konfrontuje se světem rodičů, kamarádů, školy, městským prostředím. Pivo, které milují dospělí (a které poznamená její rodi-

nu), je součástí jejich poznávacích exkurzů. O pivo sní ve škole (nenávidí učitelku náboženství), kolem ní se „dějí věci“, proměňuje rodina, spoluzáci... Pak sama pozná chuť piva, opije se – a prožívá sen: pivní víla „Pivoňka“ ji bere na výlet světem (piva), pivo je představováno coby čtyři živly, dojde i na protialkoholickou prevenci.... Konec vše napraví, rodina se znovu sejde, opustí Seattle a odletí do Kostariky... V první části inscenace nabízí srozumitelný příběh s řadou zajímavých obrazů, ve druhé části, představující sen, se už v množství témat začíná příběh ztrácet, nabývá didaktickou a obrazově formální podobu. Inscenaci by neuškodila přesnější dramaturgická východiska a možná i ve druhé polovině krácení. Nesnadný text převedly do jevištní podoby režisérka a pedagožka Ema Zámečnicková a autorka hudby Eva Černíková, na převodu se aktivně podílel i jejich královéhradecký 2. ročník II. stupně LDO ZUŠ Na Střezině. Zajímavá inscenace byla oceněna především za kolektivní pěvecký výkon souboru, za hudbu a hudební nastudování.“

Poslední z lektorů, Karel Vostárek, hodnotil svitavskou inscenaci *Sedm kroků od prádelny*, která jako jediná se hrála v režii a úpravě Radky Obloukové v Divadle Trám. Vostárek napsal, že „může s potěšením konstatovat, že komorní prostor divadélka Trám byl dobře zvolen pro toto činoherní představení. Telefon, piano, stolec s popelníkem, dvě židle, pohovka s polštářky, kuchyňský pult s minimálním kuchyňským vybavením, paravánek na kolečkách, jeden mladý muž a dvě mladé ženy. Scéna je pojednána simultánně, paraván představuje spojovací dveře do sousedního bytu a je umístěn tak, že je vidět i do malé části sousedního bytu kde na první pohled panuje značný nepořádek, někdy můžeme zahlédnout i jeho obyvatelku. Bohužel ale právě zmíněný látkový paraván, který na pohled hlásá, že patří do jiné komedie, je pro mě pihou na kráse inscenace. Jsem přesvědčen, že skutečně staré dveře (které jistě zahálají na mnohé půdě) by inscenaci i hercům posloužily mnohem lépe, už jen co se týká zvuku, který mohou při klepání vydat. Představení má spád, napětí i vtip a je znát, že všichni na scéně jsou dobře vybaveni i vedeni. Chci vyzdvihnout herecký výkon Štěpána Lustyky v nelehké roli slepého Dona Bakera, jeho samozřejmost

a přesvědčivost i hudební výkon. Velmi významná je dramaturgická úprava textu hry Leonarda Gershe od vedoucí souboru a režisérky Radky Obloukové. Redukce a změna postav je výborným tahem, zvláště záměna matky za sestru, která upnula svou péči na svého slepého bratra. Autorka tak vytvořila výhodný konkurenční prostor pro hru dvou vrstevnic. Režijní koncepce Radky Obloukové v dobře vybudovaných mizanscenách vytváří pro herce příhodný prostor pro rozehrávání jednotlivých situací.“

Ostatní představení nepřesáhla normu průměru a byť byla patrná snaha o zajímavé uchopení témat, zůstávalo jejich zpracování či herecké výkony na úrovni, kterou by národní přehlídky nemusely přijmout se zájmem.

Alexandr Gregar



SVITAVSKÝ DÝCHÁNEK

13. – 14. DUBNA 2012

Přehlídka dětského divadla pro Pardubický kraj proběhla již potřetí v multifunkčním centru Fabrika. Pořadatel (Středisko kulturních služeb města Svitavy) opět potvrdil své schopnosti a maximálně využil skvělé zázemí pro hladký průběh celé přehlídky. Ta se pak mohla odehrát v poklidné a přátelské atmosféře.

O zhlédnutých představeních diskutoval pod vedením Jany Mandlové dětský lektorský sbor tvořený dětmi z Dramatické školičky ve Svitavách. Výstupy z těchto diskusí se staly součástí diskusí dospělého lektorského sboru s vedoucími souborů. Touto nenásilnou formou se tak k vedoucím i k lektorům dostala zpráva o tom, jak jednotlivá představení působila na své primární adresáty, totiž dětské diváky. Dospělý lektorský sbor pracoval ve složení: Eva Herzogová, Josef Brůček, Vojta Maděryč a Petr Mohr (ve funkci tajemníka a moderátora).

Pro děti ze souborů byly zajištěny dílny, které probíhaly paralelně s diskusemi lektorského sboru. Koncepce dílen byly značně ovlivněny nepravidelnou a nerovnoměrnou účastí dětí. Přesto vedoucí Vít Piskala a Berit Hönigová nabídli dětem zajímavý program.

Přehlídky se účastnilo celkem dvanáct souborů. Kvalita jednotlivých inscenací byla značně rozdílná. **Divadelní kroužek DDM DAMIÁN Lanškroun** (vedoucí Iva Skalická) nabídl inscenaci s názvem *Mladá nota* 2012. V této autorské inscenaci šlo členům souboru především o splnění jejich vlastního přání, totiž zazpívat si své oblíbené písně. Divadlo se jim stalo spíše záminkou pro jejich zpěv. Celé představení se tak proměnilo v hudební show typu Česko Slovensko má talent a lektorskému sboru nezbylo než konstatovat, že divadlo se z celého jevištního tvaru vytratilo.

Dramatický kroužek ZŠ Řečany nad Labem (vedoucí Sonja Borovičková) vystoupil s představením *O veliké řepě*. Tato klasická pohádka byla přetransformována v pestrý karneval víceméně moderních pohádkových postav typu Rumcajs, Manka, Šmoulínka, Křemílek... I zde se objevila hudební čísla. Ta neposunovala děj a působila velmi nesourodě v kontrastu s úvodní a závěrečnou písní, která tvořila rámeček představení. Pro opakující se motiv tahání řepy nebyla zvolena žádná divadelní zkratka, a tak s postupně se zvyšujícím počtem postav na scéně docházelo k retardaci děje. Lektorský sbor ocenil technickou vybavenost hráčů.

Inscenace *O vznešené ježibabě* z dílny souboru **Dramaták DDM BETA Pardubice** při diskusi otevřela téma kvality literární předlohy. Východiskem dramatizace byla pohádka Terezy Kratochvílové. Bohužel tento text nenabízí mnoho příležitostí k dobré dramatizaci. Situace nebyly vystavěné, chyběla jim pointa. I přes velkou snahu hráčů dát najevo své emoce nemohlo jejich jednání působit na scéně uvěřitelně, neboť motivace jednotlivých postav jsou již v textu předlohy zkratkovité, povrchní a místy i nelogické.

Soubor **ZUŠ B. Martinů Polička** (vedoucí Veronika Hřčková) pracoval se známým příběhem Dona Quijota. Jako východisko zvolila vedoucí souboru dramatizaci Michaila Bulgakova. Výsledkem

byla inscenace s názvem *Úryvek z Dona Quijota*. Předloha je však bez úprav pro divadlo hrané dětmi náročná na jevištní zpracování. Jednotlivé promluvy jsou příliš dlouhé, nepodporují jevištní akci a svádí k deklamaci samotného textu. Přesto se celý soubor pokusil bojovat s větrnými mlýny a rozhodně byl v tomto boji úspěšnější než Don Quijot.

Divadelní soubor ZJEV Jevičko (vedoucí Lucie Pilařová) s inscenací *Piráti z Bedrníku* nabídl pohled na práci se souborem, kdy vedoucí napíše autor-ský text hráčům na míru. Přístup je to v některých hlediscích výhodnější než vyhledávání vhodné literární předlohy. Nicméně i tento přístup má svá rizika. Jedním z nich je fakt, že vedoucí a autor textu v jedné osobě ztrácí hned od počátku nadhled nad předlohou. Pak se s takovým textem vedoucím hůř pracuje, úpravy v textu mohou dost zásadně ovlivnit kvalitu sdělení a v případě, že se vedoucí při psaní na míru splete v typu postavy pro určitého hráče, může se stát jedna z hlavních výhod zásadní nevýhodou celého přístupu. Při tomto představení divák neměl zcela jasno o jaký se jedná žánr. Ujasnění žánru by přitom divákovi zásadně pomohlo k jednoznačnějšímu porozumění.

Při výběru předlohy prokázala svou poučenost vedoucí **Divadelního kroužku DDM Heřmanův Městec** (Kateřina Vacková). Zvolila ověřenou dramaturgii Werichova textu Kristy a Jiřího Bláhových *O rybářích a jeho ženě*. Představení, které jsme zhlédli, bylo narychlo „obnovenou premiérou“ inscenace, kterou někteří členové souboru již před pár lety hráli. I přes celkovou nedotaženost bylo zřejmé, že uchopení textu a jeho jevištní provedení je inspirativní, tvořivé a nápadité. Plně se zde prokázalo, že kvalitní text může být vhodným materiálem pro dobrou práci s dětmi. Proto lektorský sbor udělil souboru ocenění za výběr předlohy.

S kvalitní literární předlohou pracoval i soubor **Benešáči Pardubice** (vedoucí Petra Plíšková a Martina Hezká). Námětem jejich inscenace *Každý má své mouchy* se stalo několik povídek z knihy Miloše Macourka *Láska a dělová koule*. Převod Macourkových textů do jevištní podoby bývá velmi často problematický. Nejinak tomu bylo i v tomto případě. Při dramaturgii příběhů vedoucí naplno nevyužívaly absurditu a nonsens, které jsou pro Macourkovy texty charakte-

ristické. Přesto inscenace nabízela mnoho zajímavých a podnětných okamžiků a divák se mohl velmi dobře bavit tím, co se na jevišti odehrávalo. Hráči totiž předvedli velmi ukázněný výkon, kterým naplňovali dramaturgicko-režijní koncepci svých vedoucích. A to vše s chutí, radostí a hravostí. Lektorský sbor udělil souboru ocenění právě za tuto ukázněnost a zároveň spontánnost na jevišti.

Dramatáček ZUŠ Chrudim (vedoucí Renata Klečková) pracoval s knihou *Kdyby čert na koze jezdil*. Jedním z výstupů práce na pekelném tématu je inscenace s názvem *Hrajeme si s pohádkou Nepovedený čert*. Hráči na jevišti působili přirozeně a jejich role byly přiměřené jejich věku a schopnostem. Scénografické provedení bylo jednoduché a prosté, bez větších zvukových a světelných efektů. Prostředí se proměňovalo pomocí bedny, kterou hráči dle potřeby otáčeli. Malby na jednotlivých stěnách bedny charakterizovaly jednotlivá prostředí, ve kterých se děj odehrával. Divák tak měl možnost sledovat vkusně provedené divadelní představení, které svými kvalitami svědčí o dobrém dramatického výchovném procesu. Lektorský sbor tomuto souboru udělil ocenění za dobře zvolené jevištní prostředky.

DS Nad čistírnou Pardubice (vedoucí Klára Litterová) nabídla dvě dramaturgické klasické pohádky. Obě inscenace byly vytvořeny v rámci preventivního programu pro mateřskou školu. Ukázalo se, že limity, kterým musela vedoucí vyhovět, byly velmi omezující a značně ovlivnily kvalitu inscenací po dramaturgické stránce. Didaktičnost obou inscenací a jejich jednoduchost nedala mnoho příležitostí hráčům, aby s tématem souzněli. Inscenace *Jako Jeníček s Mařenkou* byla ukázkou toho, jak to dopadá, když hráči s předlohou nesouzní a nejsou na sdělení tématu osobně zainteresováni. Přesto bylo možno konstatovat, že hráči jsou velmi dobře technicky vybaveni a zaslouží si lepší předlohu, prostřednictvím které by mohli prezentovat vlastní postoje a názory k problematice, která je jim věkově blízká. V inscenaci *O Otesánkovi* byl tento problém šikovně odstraněn, neboť hráči celý příběh vyprávěli, měli možnost jednotlivé postavy komentovat. Tím hráči nad příběhem získali nadhled a prostor pro svou osobní výpověď. Hráči tak dokázali příběh divákům sdělit a navázat s nimi kon-

takt. Diváci pak mohli lépe porozumět, proč zrovna tyto hráči hrají tento příběh. Za tento přístup a nadhled dostal soubor ocenění lektorského sboru.

Inscenace *Kocourkov* z dílny souboru **Horní-Dolní – dramatický kroužek při ZŠ Sloupnice** (vedoucí Eva Sychrová) svou celkovou mírou stylizace ukázala, jak je možno s jednoduchými výrazovými prostředky vytvořit velice vkusný tvar s jasnými uměleckovými kvalitami. Celkový dojem nápaditého a hravého představení zrazovala jen slabá zakončení jednotlivých epizod ze života Kocourkovských, což se negativně projevilo v temporytmu představení. Lektorský sbor jednomyslně navrhl tuto inscenaci do širšího výběru na celostátní přehlídce Dětská scéna 2012.

Inscenace *Emil a detektivové* souboru **Veselé zrcadlo Gymnázium Ústí nad Orlicí** (vedoucí Lenka Janyšová) byla vrcholem přehlídky. Východiskem se stala dramaturgická stejnojmenné knihy Ericha Kästnera, kterou si vedoucí půjčila od Mirka Slavíka. Nespokojila se však s tím, co dramaturgická nabízela, a po svém si ji upravila. Scénografickou prostotou, formou vyprávěného divadla a výstavbou dramatických situací založených na uvěřitelných mezilidských vztazích vytvořila vedoucí odpovídající prostor pro dětský dramatický projev. Lektorský sbor doporučil dílčí úpravy v hudební složce inscenace, drobná upřesnění v řešení mizanscény některých situací a nalezení drobných jevištních akcí pro některé postavy dětské party. Pro výše jmenované kvality lektorský sbor navrhl tuto inscenaci na přímý postup na celostátní přehlídce Dětská scéna 2012.

Vojta Maděryč

Postupová přehlídka
amatérského činoherního divadla
ZLOM VAZ PO XII.
se konala ve dnech
16. - 17. 3. 2012 v České Třebové.

Soutěž hodnotila odborná porota ve složení: Lenka Láznovská, Alexandr Gregar, Jaroslav Kodeš. Soutěžně byly uvedeny tři inscenace a to *Amant DS J.N. Štěpánek Chrudim*, *DS TYL Polička* a jeho *Charleyova teta* a *Občanské sdružení divadelních ochotníků* uvedlo inscenaci *Kumšt*.

Porota udělila

ČESTNÉ UZNÁNÍ:

- souboru **DS Jana Nepomuka Štěpánka Chrudim** za výtvarné řešení scény inscenace hry Pavla Němce *Amant*
- **Jitce Boháčové** za roli Kitty Verdunové v inscenaci *Charleyova teta*

CENY:

- **Janu Juklovi** za roli Charleyho Wykeha v inscenaci *Charlesova teta*
- **Ireně Morávkové** za kostýmy k inscenaci *Charleyova teta*
- souboru **OSDO Ústí nad Orlicí** za inscenaci hry *Kumšt*
- **Romanu Cachovi** za roli Borise v inscenaci hry *Kumšt*
- **Petru Žitnému** za roli Ivana v inscenaci hry *Kumšt*
- **Martinu Malínkovi** za roli Marka v inscenaci *Kumšt*

Porota doporučila NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKU DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2012 **OSDO Ústí nad Orlicí** s inscenací *Kumšt* s využitím textu Yasmíny Rezy.

Zdroj: web

9. ROČNÍK KRAJSKÉ PŘEHLÍDKY VENKOVSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ

SNĚHOVÝ BRNĚNEC

Ve dnech 20. až 22. dubna 2012 se konal IX. ročník přehlídky venkovských divadelních souborů Pardubického kraje **Sněhový Brněnec** na kterém se v soutěžní části představilo 5 souborů. Přivezly tvorbu třech českých autorů a po jednom představení slovenského a anglického autora. Ve dvou případech se jednalo o dramatisaci původního textu a v jednom případě o autorskou tvorbu.

Mladý soubor **Zahrádka Miletín** představil autorské lyrické vyprávění Štěpána Haka *Vázání kytice* smyšleného příběhu ze života Karla Jaromíra Erbena. Příběhu, který divákovi představuje jeho životní osudy a hledá v jeho životních situacích inspiraci. Ocenění si zaslouží, že se soubor hlásí k dílu svého krajana. Štěpán Hak získal čestné uznání za autorský přínos k inscenaci *Vázání kytice* a soubor získal cenu diváků.



DS E. Vojana Brněnec připravil inscenaci Klimáčkova textu *Komunismus*

Představení *Cesta kolem mé hlavy za 40 dní*, které podle knihy M. Skály dramatisovala Jarmila Josefíková, představil divadelní soubor **Kantoři Mikulovice**. Příběh profesora češtiny, kterého jeho nerozhodnost přivádí do psychiatrické léčebny je důvodem k rozehrání zajímavých lidských situací v tomto výlučném prostředí. Inscenaci by prospěl větší smysl pro temporytmus a celkovou komediální výstavbu. Drahoslav Bernát v roli profesora Kiliána byl odměněn „Cenou za herecký výkon“. Šárka Jasanová za roli doktorky Halvové, Vladka Hromádková a Jan Audý za role pacientů Doležalové a Šifaldy získali čestné uznání.

Divadelní soubor **Tyl Králíky** představil hru Normana Robinsona *Hrobka s vyhlídkou*. Hra, která nese v sobě prvky komedie, detektivní zápletky a hororu civilně akcentovala komediální příběh v jedné civilní poloze a do jisté míry ji ochuzoval fakt, že soubor rezignoval na další možnosti tohoto specifického žánru hororové komedie. Martin Kos v roli Pentworthyho získal „Cenu za herecký výkon“. Hana Stará za roli Dory Tombové a Iva Musilová za roli Anny Franklinové získali čestné uznání.

Divadelní soubor **Heřman z Heřmanova Městce** v inscenaci dramatisace Švandrlíkova textu šťastně spojil zkušenost zralých členů souboru se skupinou mladých talentovaných začátečníků. Inscenace *Libra špiritusu možná spíš Spiritus libri* je vtipná, nápaditá. Většímu diváckému úspěchu by prospěl větší smysl pro pointu jednotlivých situací a celkový temporytmus. Porota udělila „Cenu za herecký výkon“ Josefu Řezáčovi za roli spisovatele a Michalu Dziedzinskému za roli Pána. Celému souboru

udělila Čestné uznání za inscenaci *Libra špiritusu možná spíš Spiritus libri* s přihlédnutím k dramatisaci literární předlohy a doporučila toto představení programové radě k výběru na KDP.

Divadelní soubor **E. Vojana Brněnec** připravil inscenaci Klimáčkova textu *Komunismus*. Inscenace provází a prezentuje všechny známé kvality souboru E. Vojana, především vlastní názor, soustředěnou režijně hereckou práci a vědomý záměr inscenace. Inscenace se projevuje především v rovině ideového střetu v konkrétní společenské situaci. Možná by inscenaci prospěl větší akcent na mezní lidskou situaci a bolestnou nemožnost jejího řešení, který by vytvořil bohatší možnosti k rozehrání hereckých situací.

Jiří Zelený si odnesl čestné uznání za roli Michala a Vlastimil Bednář za roli syna Viktora. Za roli Aleny byla udělena Janě Čihákové „Cena za herecký výkon“. Tato cena byla udělena za velmi hezký výkon i Dušanu Blažkovi za roli Vyšetřovatele. Inscenaci *Komunismus* nominovala porota na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim 2012.

Přehlídka přinesla standardní slušnou inscenační úroveň, dobrou kvalitu dramatických předloh. Každá z inscenací prokázala, že na přehlídku patří. Inscenačními vrcholy byly inscenace divadelního souboru Heřman a především pak závěrečné vystoupení Brněneckého souboru.

Ivan Loněk

Porota pracovala ve složení Prof. František Laurin, Petr Kolínský, Ivan Loněk.

Kraj Vysočina...

PŘEHLÍDKA „DOSPĚLÍ (PRO RADOST) DĚTEM“ V HAVLÍČKOVĚ BRODĚ

18. – 20. května 2012

Pořadatel:

ADIVADLO Havlíčkův Brod
(členský soubor VSVD)

Regionální přehlídka činoherního amatérského divadla pro děti Dospělí (pro radost) dětem se v havlíčkobrodském KD Ostrov konala už po jedenaadvacáté. O postup na národní přehlídku v Rakovníku se ucházelo sedm souborů. Uvedená představení hodnotil lektorský sbor ve složení Luděk Richter, Daniela Weissová a Romana Zemenová.

Součástí přehlídky byla již tradiční výtvarná soutěž *Moje nejmilejší pohádková postava*. Dětským autorům ze škol a školek Havlíčkobrodsko bylo rozdáno 2200 vstupenek. Děti ze čtyř desítek škol tak v průběhu týdne navštívily nejen expozici výstavy, ale podstatná část z nich se o pohádkovém víkendu stala vděčnými diváky přehlídkových představení.

„Lze říci, že spokojených diváků odchází z představení dost,“ konstatovala po skončení celé akce ředitelka přehlídky Lída Honzová. Upřesnila navíc, že součástí výstavy je i tzv. „Galerie Stonožka“. Ve spolupráci s Mezinárodním hnutím STONOŽKA – děti na vlastních nohou jsou v této minigalerii nabízeny k prodeji dětské výtvarné práce z minulých ročníků. Na dobrovolných příspěvcích tak bylo vybráno více než pět tisíc korun a výtěžek z prodeje je zasílán členské organizaci tohoto hnutí – Dětské psychiatrické léčebně v Opařanech. Děti z Opařan se také zúčastnily nedělního programu, včetně průvodu pohádkových postav. „Myslím že je to úžasné, že se tyto děti přehlídky zúčastní. Je to pro ně nová zkušenost. Přijdou do styku s živými herci a mohou se pohybovat v jiném prostředí než jsou zvyklé,“ doplnila Honzová.

Podle ní je jedenadvacet roků už slušná tradice a pokud to bude možné, tak budou v Havlíčkově Brodě rádi pořádat tuto přehlídku i v příštím roce. „I když lidé mají tisíce jiných starostí, mají radost ze společného setkání“.

-fš-

21. ROČNÍKU KRAJSKÉ PŘEHLÍDKY DOSPĚLÍ (PRO RADOST) DĚTEM V HAVLÍČKOVĚ BRODĚ

se 18. – 20. května 2012 zúčastnilo
8 souborů z 6 krajů a 3 hosté.

Problémy se namnoze opakují inscenaci od inscenace a rok od roku: čistě verbální povaha a upovídánost her s minimem příležitostí pro jednání a s tím související deklamace namísto komplexního herectví, vycházejícího z těla a vytvářejícího situace sdělované mizanscénou; a především slátniny - hry bez hlavy a paty, hry uvařené lehkou rukou z několika „pohádkových“ klišé, nezabývající se logikou, natož objevností. Letos však byl patrný hned u několika souborů pokrok, snad i zásluhou jejich schopnosti reflektovat svou předešlou práci a ochoty jít dál.

Pořadatelské (buď mu všechna čest a mnohé díky) **Adivadlo** uchopilo známé a oblíbené Drdovy *Dalskabáty hříšnou* ves autorsky - což se projevilo kladně i záporně.

Kladně v evidentní chuti do hry a v přesném přizpůsobení si postav „na tělo“. Záporně v tom, že se cestou ztratil adresát. Brodští udělali inscenaci pro dospělé; proč ne? Ale kolik dospělých přijde na pohádku? Přijdou děti - a těm bude nejedno slovo a nejeden problém nesrozumitelný či cizí. Expozice začíná zešíroka a i jinak se tu slovy nešetří. Ostřejší tužka by byla na místě; padesát let od vzniku je na hře přece jen znát. Hraje-li se převážně slovy a bez režijních akcentů na hlavní tématickou linku, začíná být zápletko o mnoha liniích poněkud nepřehledná. A pak je tu ještě problém žánrový: materiálem hry je komická pohádka typů - ale hraje se psychorealistické charakterové drama ze života (s prvky satiry); něco mezi *Maryšou* a *Kladivem na čarodějnice*. Je ovšem třeba dodat, že se hraje dobře: už dlouho jsem si neuvedomil, jak dobré herce Adivadlo má. I proto porota soubor obdařila cenou za herectví.

Soubor osmi mladých paní a dívek, tvořících **DS Jentak z Havlíčkovy Borové**, hrává běžně spíše cimrmanovské hry pro dospělé. Tentokrát poprvé zkusil ve vlastní úpravě pohádku zvanou *Bětuška a Kleofášek*. Je to kus po všech stránkách naivní: textově, režijně, scénograficky, herecky. Pořád se jen mluví, snaha o iluzivně realistické herectví naráží na (ne)vybavenost hereček, motivace činů a důvody proměn postav chybí, ne vždy je jasné, proč se

Adivadlo letos připravilo Drdovy Dalskabáty



něco děje či neděje, většina věcí se odehrává prostě proto, že autoři chtějí, a tak se může stát cokoli. Jeví-li se ona neumělost a naivita nakonec téměř jako sympatická, je to především díky prostotě a nadšení, které z hereček - čert ví proč - vyzařuje.

Čelákovický J. K. Tyl není na zdejší přehlídce žádným nováčkem. I ve své dvojinscenaci prokázal smysl pro humor - ný nadhled, výrazně stylizované a přitom autentické herectví, zkratku a temporytmické vedení děje, jemuž pomáhá i užítí hudby. To vše platí zejména pro adaptaci Feldekova převyprávění *Šípkové Růženky*; pro následující *Tři přadleny* jen zčásti. Jde totiž o strukturovanější text s řadou jednotlivých motivů a motivací, které je třeba vysvětlit - a tak tu (při všech kvalitách inscenátorů) inscenace poněkud těžkne, struktura je méně sevřená, epicky rozkošatější a temporytmický půdorys není tak zřetelný. Humor - i nadále inteligentní - nevychází tolik ze samotných situací, ale je dodáván zvnějšku. Nejde už tak o hravost s příběhem, jako o jeho převyprávění. A i tak zůstávají některé motivy nesdělené - např. jakou hodnotu má slib pozvání sudiček (?) na svatbu, když v tom okamžiku nemají předem způsobený velký palec, ret a nohu, proč dívka matka zalže, že dívka chce pořád jen příst nebo proč královna na Lidušce ono předem tak vyžaduje... Za zamyšlení by stálo prohození pořadí obou pohádek a vyřešení naznačených problémů. Ale i tak jde o velmi zdařilou inscenaci, jakých se v divadle pro děti mnoho nevidí. Porota udělila souboru cenu za inspirativní inscenaci a navrhla ji na celostátní přehlídku Popelka Rakovník.

Příjemným překvapením byla inscenace **vambereckého souboru Zdobničan** *Byl jednou jeden drak*. Předloha - Koenigsmarkova adaptace jedné z Ladových pohádek na ruby - je klasický upovídaný „pohádkový“ guláš, v němž je možné cokoli, hlavně aby byla legrace. Mladé upravovatele a režiséra se podařilo zkrátit hru o více než polovinu, dostat do ní příjemnou nadsázku, inteligentní humor a svižný temporytmus; je vidět, že ví o potřebě fyzické akce i o práci s mizanscénou. Těžko - bez úplného přepsání, respektive napsání nové hry - se jí však mohlo podařit výrazněji zpřehlednit nesčetné dějové linie: princezna a král, Honza a jeho matka, drak a čarodějní-



Jak se léčí strašidla aneb Krákorání na Krákorce
červenokosteleckého DS Na tahu

ce, čert, loupežnická partička a do toho ještě pohádkový dědeček Habaděj. Herecká stylizace je výborná, jen je třeba ohlídat si v některých případech míru jejího uplatnění. Dohromady vznikla nejlepší vamberecká inscenace za poslední dvě desetiletí: nepopisná, vtipná, živá. Porota ji odměnila cenou za úpravu a režii.

Vedoucí a režisér M. Smetana upravil pro svůj studentský soubor **Múzika ze Sezimova Ústí** Andersenovu pohádku pod názvem *Čarovné střevíčky*. Téma znevolnění, ba zotročení bezbranné dívky je až nepříjemně současné. Úprava a tím i inscenace však trpí klasickou nemocí divadla pro děti: hodně se mluví, málo se jedná. Což je dvojnásobná potíž, mají-li nepříliš vybavení herci hrát ona slova víceméně psychorealisticky. Výsledkem je nevěrohodné, poněkud mrtvolné divadlo deklamací. Problémem je také řada nejasností a nelogičností, z nichž ta hlavní se týká kouzelných tančících střevíčků a knoflíku, jímž jsou ovládány: způsobuje zapnutí knoflíku jen tanec, nebo i nemožnost střevíčky zout? A i kdyby způsoboval i to druhé, znamená to, že v nich nelze odejít - ač kejklíř říká opak?... Nejsympatičtější na celé inscenaci je, že mladí lidé ve věku, kdy k dětem žádný zvláštní vztah nemívají, pro ně vytvářejí a hrají divadlo.

Také režisér a protagonista inscenace **červenokosteleckého DS Na tahu** *Jak se léčí strašidla aneb Krákorání na Krákor-*

ce si sám vytvořil hru, tentokrát na motivy Čapkovy *Doktorské pohádky*. Předloha je to bezesporu kvalitní - jakkoli nepříliš dramatická. Leč... Nepraktovská scéna hradu v lese a podobně až na hranici karikatury nadsazené kostýmy a masky naznačují to, co záhy potvrzuje průběh děje: předloha se stala příležitostí k řadě vtípků, písniček a tanečků, které suverénní, kontaktní a tvární herci zvládají s bravurou televizních estrád počínaje čtyř či pětinasobnou expozicí s oslovením diváků. Jak už to u podobných show bývá, chybí-li jednotlivci hybatel tématu - tedy vyřešení problému, který se má řešit, o co vlastně jde - začíná být čas poněkud dlouhý. „To je nekonečná pohádka“, pravil chlapeček po mé pravici zhruba v polovině a holčička odvětila „Kdy už to skončí?“ Chybí tah, protože chybí cíl a tím pádem i jednání k jeho dosažení. Jen se mluví a dělá legrace. Zcela totiž zmizel smysl Čapkovy pohádky a nový nebyl vytvořen. Především Čapkův Magiáš v rozčilení spolkně švestku tak nešťastně, že ta se mu vzpříčí v krku, takže nemůže mluvit a je nutné ho léčit, zatímco kostelecký hejkal Krákora se údajně překřikne a „nemůže mluvit“ - ač nekřičel při překřiknutí o nic více než před ním a o nic míň než po něm. A pak: Čapkovi doktoři léčí místní strašidla tak, aby jim nejen pomohli, ale zároveň zbavili kraj jejich obtěžování, a co víc, každému z nich tím dají nějaký lidstvu prospěšný úkol. Naproti tomu Krákorova hospodyně vydávající se

za lékaře jim léčbu ordinuje spíše ze žertu, žádný důvod zbavovat se jich nemá, natož aby směřovala k nějakému humanismu. Takže osvobozující polibek Krákory si ani nezaslouží - zvlášť když vzápětí zamilovanému hejkalovi vezme zlatáky a je hotova ho opustit a jít si hledat ženicha. Škoda tak dobrých herců a dobré předlohy...

Miletínský soubor Erben zahrál známou pohádku svého slavného rodáka *Rozum a Štěstí* v dramizaci P. Lněničky. Vše začne mnohomluvným představením se obou alegorických titulních postav (které, ač ženy, o sobě z neznámých důvodů mluví v mužském rodě), pokračuje čistě verbálním sporem o to, kdo má ustoupit a nakonec sázkou, kdo je důležitější. Pak vstoupí Rozum do Janka, což se projeví připnutím pentličky na paži. Čímže to Janek rozum projevuje? Oznámením, že mu práce na poli nevoní a ve světě se dá vydělat víc. Takže rozum rovná se umění přijít k penězům. Inscenace spočívá především ve slovech, jež většina herců s drobnou gestickou ilustrací deklamuje. Herecky vyčnívají dva starší herci, kteří strhávají pozornost na dvě vedlejší postavy krále a rádce, zatímco Janek a princezna ustupují do pozadí. Ani významy jednotlivých postav a motivů nejsou úplně pochopitelné. Je král zcela dementní a ochotný přijmout cokoli mu rádce nakuká? Ten tu vyhláší rozsudky a král není potřeba ani na to, aby je odkýval? Proč ho tedy rádce neodstraní hned, když o tom dokonce otevřeně mluví před princeznou? A proč se to princezna králi ani nepokusí - třebaš pantomimicky nebo alespoň ve výrazu - sdělit? Ostatně proč už pět let nemluví? Prý poté, co ji rádce požádal o ruku. Oněměla tedy následkem šoku a krále varovat nemůže? Nebo jen truceje? Podobných nejasností či nelogičností je tu řada: král netuší o existenci mladého zahradníka Janka, který v trůnním sále dennodenně ošetřuje květiny tak dlouho, že se už stačil vyučit a Janek zase za celou tu dobu nezjistil, že je tu nějaká princezna, rádce namísto aby falešné úpisy zničil, strká je pod nohu trůnu s tím, že jde o podložku (proč je už dávno nepoužil?)... Maličkosti. Ale důležité. Protože ani pohádka není nesmysl, v němž je možné cokoli a na ničem nezáleží.

Olomoucká Tramtárie si pro svou poslední amatérskou inscenaci před vstupem na plně profesionální dráhu vybrala



Miletínský soubor Erben zahrál známou pohádku svého slavného rodáka *Rozum a Štěstí*

zajímavý námět (také dostala za hledačskou dramaturgii cenu): mýty, z nichž vytvořila *Pohádku o Heraklovi*. Tady je první problém. Pohádka je fikce, o níž vyprávěči i posluchači ví, že jde o smyšlenku, již lze i obměňovat. Mýtus je vyprávění, které oba považují za pravdivou informaci, tvořící součást historické paměti a společenského mravního vědomí, kde fakta jsou neměnitelná - už proto, že jsou obecně známá. Tramtárie na jedné straně zachází s těmito fakty velmi volně, na druhé jakoby s jejich známostí počítala - jen připomíná zlomky

četných Heraklových hrdinských činů, aniž by nás seznámila s jejich věcnou podstatou, natož pak s jejich významem: u jakéhosi Augiáše to páchne a tak to Herakles spláchne, k jakémusi Prometheovi létá jakýsi pták, dokud ho Herakles při nešikovném pohybu omylem nerozplácne, jakýsi Kyklop (zde Kykyklop) je trochu obtěžuje, tak mu vezmou brýle... Jenomže děti (a kdoví kolik dospělých?), nanejvýš ty předškolní, nemají tuchy o četných stádech a rozsáhlých chlévech Augiášových, ani o tom, proč je měl Herakles čistit, netuší nic o daru

Olomoucká Tramtárie vytvořila *Pohádku o Heraklovi*



ohně a následném přikování Promethea k horám Kavkazu, jakož i o orlovi, který mu trhá z těla znovu a znovu dorůstající játra, nevědí, proč mrtví dávají Hádovi mince, ani kdo je Héra a proč se jeví jako nesnesitelná hádavá megera... A obávám se, že z inscenace se toho děti moc o Heraklovi (a Řecku) nedozví, co se dozví nepochopí, a co pochopí je spíš zavede. Tramtárie už má léty vypracovanou vlastní poetiku i techniku pantomimické hry s občasným užitím útržků vět, až do nadsázky stylizovaných kostýmů, masek, scény i doplňkových loutek, výrazných zkratk, které uvolňují prostor pro humorné detaily..

A umí tyto prostředky používat s nápaditostí a vtipem. Jenže na převyprávění látky takto rozsáhlé a náročné tyhle prostředky nestačí. Zkratka je tu trochu moc, stejně jako prudkých odboček. Největším problémem je pak pro mě rámec dění a jeho vyznění. Všecky „hrdinské“ skutky skuteční Herakles (za doprovodu antického Čecha Puma) jen tak mimochodem cestou na Olymp za milovanou Afroditou. Nedá na Pumovo varování „Láska - tak to budou problémy!“ Dobře mu tak: ukáže se totiž, milé děti, že Afrodita chce za lásku peníze, a tak ji zamilovaný Herakles prohlásí za „fuj“ a ona je potrestána tím, že šípy lásky k ní (kdopak je vysílá?) zasáhnou několik dalších bohů. Ale v zemi, kde i Pegas je létající pokladnička, která vás bez peněz nesveze, se nemůžete divit.

Luděk Richter

HAVLÍČKŮV BROD PLNÝ OTAZNÍKŮ

Přehlídka Dospělí (pro radost) dětem nepřinášela letos mnoho radosti dospělým organizátorům. Organizační změny v Kulturním domě Ostrov díky prodeji novější části nemovitosti soukromému subjektu jsou rozsáhlejší, než by se na první pohled zdálo. A tak pořadatel přehlídky, soubor Adivadlo, má nového pronajímatele. A týká se to veškeré jeho činnosti, která většinou probíhá právě v „přístavbě“ kulturního areálu. Jak si, byť úspěšný, divadelní soubor vydělá na poměrně vysoký nájem? Bude moci nadále město a kraj finančně podporovat oblíbenou přehlídku tak, aby děti o svou

radost nepřišly? Přidají se sponzoři, kteří budou pomáhat rozvíjet dobře založenou tradici? Odpoví další ročníky, které Adivadlo dál chce připravovat.

Pro letošní rok můžeme být opravdu spokojeni, vše dopadlo opět na jedničku. Bohatá návštěva dětí i rodičů potvrzovala velký zájem o celou akci, všech představení i výstavy dětských prací. Hrající soubory jezdí do Havlíčkova Brodu v hojném počtu opakovaně a s chutí. Za to se jim dostává od místních kolegů všestranné péče. I to stojí za uznání a obdiv.

Jako třešničku na dortu připravilo letos Adivadlo pečlivě nastudované Drdovy *Dal-skabáty* v režii Lidy Honzové. Kompaktní představení se zdařile prokreslenými postavami plnými lidské dobroty i přešlapů, které jednotlivé povahy přinášejí. Za to patří souboru velký dík. Rovněž Lídě, která letos od července přichází do „opravdového“ důchodu po letité obětavé práci v oficiální kultuře. Přejeme jí hodně radosti a sil v té její bohaté činnosti dobrovolné. A také zdraví a pro ni příznačný optimismus.

Karla Dörrová

Open Air program v Hradci Králové **OPEN AIR PROGRAM**

ROK EMANCIPACE

Open Air program, součást královéhradeckého festivalu Divadlo evropských regionů, byl letos neobyčejně bohatou sklizní. Nesl to i ve svém názvu PlantAge - což znamenalo plantáž, místo a dobu sklizně. Po našem desetiletém budování této přehlídky jej už potřetí pořádalo sdružení Poco a poco animato vedené Dominikou Špalkovou.

Open program uvedl rekordních 187 představení a vidělo jej 40 tisíc diváků (v hlavním programu nabídlo Klicperovo divadlo a Drak 90 představení pro dalších 34 900 diváků), celý festival měl 82 900 návštěvníků na 277 divadelních produkcích - v českých poměrech zcela bezkonkurenční čísla...

Už zakrátko po vzniku Open Air (v roce 2000) bylo jasné, že se jednou tento program bude ubírat vlastní cestou, že se nespokojí být pouhým doplňkem, vatou, zábavným pandánem hlavní festivalové linie, že začne žít svým životem. Doba to potvrdila, zájem souborů o vystupování byl rok od roku větší, každý rok se hledaly nové prostory i pevnější dramaturgické ukotvení. Už v době našeho „pořadatelského“ jsme chtěli uvádět určité tématické linie, od site-specific po performanci či alternativní proudy divadla. Poco animato na to začalo jít systematicky, využilo svých přátelských i odborných kontaktů a spolupráce s tvůrci.

Přestože se Open program letos konal již po třinácté, odborníci, pišící o hradeckých Regionech, se mu věnovali jen okrajově. Byl pro ně vždy pouhým doplňkem s „atmosférotvorným“ významem, jak se ostatně deklarovalo i v oficiálních tiskových zprávách Regionů. Dokonce Amatérská scéna uveřejnila před časem článek mapující dvacetiletí českých festivalů alternativního či netradičního divadla - o hradeckém „Oupnu“ v něm nebylo ani zmínky.

Poprvé se mu jistě komplexní reflexe dostalo až při letošním ročníku. Prof. Jan Císař o něm do bulletinu DISK napsal článek s názvem *Manifestace scénovanosti*, kde mj. píše: „Pod názvem PlantAge vycházel (letos) i samostatný zpravodaj Open Air programu. Je to záležitost signalizující možná významnou změnu v postavení Open Air v rámci festivalu Divadla evropských regionů...“

Dominika Špalková na OAP 2012





Josef J. Kopecký na OAP 2012

Open Air od okamžiku, kdy nastoupil onu avignonskou cestu „masovosti“, vnucoval jednotlivým hracím prostorům i celku hradeckého historického města polohu scény pro divadlo a jiné podobné předvádění... Tak se rodilo velmi zvláštní scénování, které bylo vázáno na konkrétní prostor starého historického Hradce Králové, jenž všechny ty akce pevně ukotvoval a dával jim aktivním propojením se svým prostředím osobitý smysl, jenž se čím dále tím více odlišoval od programu Divadla evropských regionů, který se odehrával v tradičních divadelních budovách Klicperova divadla a Draku. Nicméně: stále byl Open Air program vnímán a chápán jako jeho doplněk. Svěbytný a jedinečný druh scénování, jež zásadně formoval a formuje smysl programu zvaného Open Air, byl přehlížen; často přijímán se shovívavým úsměvem jako atrakce.“

Letošní Open program uvedením nejrozumnějších amatérských, poloprofesionálních či profesionálních souborů potvrdil, že se v současné době stírají hranice mezi hledisky nějakého institucionalizovaného pohledu na jednotlivé produkce. Sdružení Poco animato programově hledá nové možnosti divadla a jeho zapojování do veřejného prostoru. To se samozřejmě neobejde bez určitých potíží či někdy rozpačitého diváckého ohlasu. Ale v šíři Open programu je to oprávněné a cenné, navíc to odlišuje hradecký festival od jiných v republice, kde

v mnoha případech spíše jde víc o snahu ukázat výjimky. Hradecký Open air se stává platformou reflektující a také kultivující české divadelní prostředí. A samotné město se stává scénou.

Letos Open program využil, kromě atriových scén, i nejrůznější zákoutí starého města a nabídl poznávání veřejného prostoru prostřednictvím divadelních i paradivadelních akcí. Prof. Císař ve zmíněném článku píše: „Divadlo začalo pronikat celým historickým jádrem Hradce Králové kolem Velkého náměstí a vzbuzovat pozornost jeho obyvatel. Formovalo svými konkrétními projevy – představeními a vystoupeními – v oněch deseti dnech, po něž trvá Open Air, tvář jedné části města, spoluputovalo její prostor – a ovlivňovalo i chování lidí, kteří se v tomto prostoru ocitli. Neboť nebylo možné nezaznamenat divadlo a vše, co se kolem něj dělo – včetně výstav, koncertů ale i restaurací, vináren a nejrůznějších prodejních stánků. A rovněž se vyhnout stanům, v nichž se prakticky stále něco odehrávalo – představení střídalo koncert, aby se vzápětí vnitřek stanu proměnil v místo přátelských posezení s příjemným občerstvením. Na XIII. Open Airu v tomto duchu přímo excelovaly Žižkovy sady s přilehlými terasami-parkány. Do tohoto prostoru parkového charakteru, jež připomíná pevnostní minulost Hradce Králové – název amatérské akce Divadelní Šance byl inspi-

rován právě touto minulostí tohoto prostoru – vstoupily stany a šapíta obklopené nejrůznějšími stánky. A především hemžícími se davy. Nebyl to ještě „tandelmarkt“ – kotce, bleší trh – jak nazvala Jana Machalická letošní Avignon, ale některé rysy už tuto podobu připomínaly. Byla to svým duchem „hradecká lidová slavnost divadla“, kde se prolínal genius loci, duch místa specifické atmosféry hradecké minulosti s přítomností divadelního proudu, který tradice nectí, ale naopak je dravě bourá.“

A ještě jeden citát z tohoto článku si dovolím vypůjčit na závěr této zprávy: „Není náhodou, že součástí Open Air programu byly Bezúčelné procházky do míst, které se mohou zdát obyčejná, ale z jiného úhlu pohledu se mohou jevit jako místa s velkým významem a dokonce duchovním potenciálem. A obdobně všechna představení OpenAir programu včleněna do těchto souvislostí vstupovala do kontextu, kde se bez ohledu na svou podobu a kvalitu manifestovala jako zvláštní způsob scénování. Neboli: všechny ty výboje a snahy o nové postupy a přístupy se vyjevují a manifestují v rovině obecných trendů a tendencí, jimž přes všechnu nedokonalost a okrajovost nechybí duchovní potenciál. Jestli něco činí z Open Air programu zcela jedinečnou záležitostí, jež dnes nepochybně reprezentuje nejvíce a nejdůsledněji podobu neinstytucionálního divadla, pak je to tato jeho vlastnost.“

Číslo v prvním odstavci potvrzuje, že šíře Open programu neubírá na divácké atraktivnosti hlavního programu. Navíc se ukazuje, že hradecké Regiony se bez Open programu neobejdou. Staly se jeho bezkonkurenční linií, která ho odlišuje od všech ostatních divadelních festivalů v naší republice, a že jich je jak hub po dešti. Královéhradecký Open Air je - množstvím produkcí uvedených v deseti dnech i počtem diváků, v drtivé míře místních občanů - našim zřejmě největším divadelním podnikem. Neustále plná hlediště Open Air potvrzují, že pro diváka je prezentace divadla nejrůznějších a často nečekaných podob, včetně jeho vpádu do veřejného prostoru, přitažlivá. A že Open Air je znamenitým přínosem k popularizaci divadelního umění, hledajícího nový vztah k dnešnímu, složitě diferencovanému publiku. Emancipovaný Open Air začal zajímat nejen publikum, ale

D I V A D E L N Í



prof. Císař a soubor Calembour v atriu Radnice 2012

i odbornou veřejnost. Což je pro pořadatele výzvou, jak obě složky festivalu zhodnotit a dále rozvíjet.

Alexandr Gregar

POZNÁMKA K OPEN AIRŮM...

Ve své zprávě o letošním Open Air programu jsem citoval z článku prof. Císaře *Manifestace scénovanosti*, který poprvé přinesl komplexní reflexi královéhradeckého Open Air programu, byť se při festivalu Divadlo evropských regionů konal letos již po třinácté. Doposud se mu všichni pišící o hradeckých Regionech věnovali okrajově, jako jejich doplňkovému appendixu.

Musím dodat, že v prvních ročnících mohl být Open Air jako pouhý doprovodný program vnímán. Jeho první ročník dokonce vznikl na přímou výzvu ředitele Klicperova divadla, který mě oslovil, zda bych se přípravy „doplňkového“ programu neujal, mělo jít především o zprostředkování ochotnických souborů a hledání vhodných pouličních projektů. Ale již dlouho před tím, než od nás Open Air převzalo sdružení Poco a poco animato, jsme se také zabývali různými možnostmi tohoto divadelního podniku, včetně „zavlečení“ divadla do veřejného prostoru.

Každoročně jsme hledali nová „hrací místa“, nejprve atria budov v historickém

centru, samozřejmě parky, ulice, náměstí, prostranství před kostely, v jednom z prvních ročníků jsme zkusili i ulice a náměstí tzv. „Gočárova“ Hradce na pravém břehu Labe. Jedním z prvních site-specific projektů byla v roce 2002 performance Divadla Dno v ruině bývalé městské šatlavy poblíž Klicperova divadla, produkce v otevřeném prostoru uvádělo od prvních ročníků Bílé divadlo z Ostravy, v roce 2007 předvedl na Malém náměstí člen bostonské skupiny Mobius, Lewis Gesner, pro diváky (i policii) šokující performanci, některé programy se konaly i v kavárenském prostředí. V roce 2006 jsme s pražským sdružením Serpens připravovali představení Via archa 2006 do prostoru Muzea železniční sdělovací techniky, vzdáleného cca 2 km od „hlavního festivalového stanu“, projekt však ztroskotal na nedostatku financí. Na počátku jsme ale měli k dispozici jen letní scénu Klicperova divadla a podobnou před Divadlem Drak, vesměs jsme je používali k představením pro děti. Stala se dokonce i jistým marketingovým prostředkem k nalákání širší veřejnosti, jak o to ostatně usilovala koncepce Regionů, divadelní slavnosti, která vedle hlavního programu měla oslovit a pobavit co nejširší publikum.

Open Air se za svých prvních deset ročníků rozprostřel do cca dvaceti „hracích“ míst nebo je alespoň vyzkoušel. Některé musel opustit - např. skvělé atrium v Rezi-

denci Šatlava, které zcela znemožnil „akustický teror“, hluk večerních koncertů z letní scény Klicperova divadla. Pojem specifické scénování byl latentně přítomen po celou dobu vývoje Open programu. Mnohdy jsme i museli svádět zápas o pochopení netradičních a neobvyklých prezentací, ale později publikum samo vyhledávalo jakoukoliv událost, která se v průběhu festivalového dne v nějakém prostoru „vynořila“.

Přestože Open program podvědomě počítal s prezentací divadla ve veřejném prostoru již od počátku, na zásadní koncepční proměnu jsme neměli síly. Proto jsme hledali subjekt, který by takovou vizi naplnil. Tím správným se po době hledání ukázalo Poco a poco animato. Jeho leader, Dominika Špalková, mohla tyto ambice zaštitit kooperací s řadou osobností a souborů alternativního divadla. Hned první ročník v produkci Poca (2010) nabídl programovou diverzifikaci žánrů, od kabaretu a nového cirkusu, site-specific, tanečního divadla, improvizace, storytellingu, instalací a performancí, jak dokládá i jeho katalog s novou grafikou. Další ročník, tématicky označený jako Utopia, uváděl zcela nové a nezvyklé divadelní projekty. A v letošním pokračování došlo na další invenční přístupy „k pěstování“ divadla, tématicky vymezenému metaforickým pojmem PlantAge. Tento ročník už zcela smazal rozdíl mezi scénou profesionální a amatérskou. Vedle špičkových představení performerů a projektů mapujících veřejný prostor či aktivizujících publikum, se zabýval důležitým fenoménem: komunikací mezi člověkem a městem - prostřednictvím divadla.

Alexandr Gregar

A ZASE BYLA ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Považte, už padesátá šestá! Během jednoho týdne se uskutečnily pro příznivce mluveného slova odborné semináře, přednášky, vernisáže, divadelní představení, autorská čtení, zazněla duchovní hudba... V Sobotce se opět sešly všechny

věkové skupiny. Nechci popisovat program festivalu, to si můžete najít na internetu, ale nedá mi, abych se nezminila o tvůrčí dílně paní režisérky Hany Kofránkové. Už počtvrté jsem byla její účastnicí. Je sice náročné skloubit návštěvu programu festivalu s prací v dílně, ale sledovat Hanu a ostatní účastníky dílny stojí za to. Proces zrodu pořadu ráda prožívám, snad víc než závěrečné vystoupení. Tentokrát byla námětem především korespondence Boženy Němcové z knihy *Lamentace*. Hana uvedla naše vystoupení větou Kdo nebrečí, není Čech a skutečně, mnozí diváci zaslzeli. Věrní příznivci si počkali na pořad až do soboty dopoledne, protože v pátek večer v Sobotce nešel kvůli bouři proud a představení v sokolovně se nedalo uskutečnit.

Mezi účastníky dílny bohužel chyběl pan Jiří Hraše, známý režisér, který v lednu tohoto roku zemřel.

I když týden na Sobotce mi už dává pořádně zabrat, doufám, že ta padesátá šestá nebude poslední.

Zajedťe si na Sobotku, stojí to za to. Určitě si potom řeknete s Jiřím Žáčkem, že „v ráji (i v Českém), tam je blaze, ať při vodě či při vodce, celý rok chřadnu jak strom v Praze, rozkvétám v Sobotce.“

Milena Janečková

Dobrý den,
tady Vladka Wildová,
Závěsné divadlo Jičín

FESTIVAL „MEZI PATRY“

NA VALDICKÉ BRÁNĚ V JIČÍNĚ
MÁME LETOS ŠTASTNĚ
ZA SEBOU

V době od 27. června do 29. července jsme 3 x uvedli *Proč bychom se netěšili...* Hra vznikla na motivy hry *Rodina*, upravil ji Jiří Wilda, který navíc scénář přizpůsobil aktuálnímu počtu členů i složení hereckého ansámblu. Je to hořký příběh jedné obyčejné rodiny, kde se dosavadní věcné i morální hodnoty ořesou natolik, že umožní, aby se moci ujalo násilí a vychytralost. Navíc je to paralela k systému, který v sobě nese jakýkoliv totalitní režim ve společnosti. Představení mělo premiéru v roce 2011, letos jsme reprízovali na začátku festivalu Mezi patry.

5. července jsme v premiéře uvedli *Retro*, divadelní zpracování televizního filmu *Kaviár jen pro přátele* v režii Jirky Machuly a Jirky Wildy a pak jsme si *Retro* zahráli ještě ve čtyřech reprízách.

A hned 16. července nás čekala další premiéra Závěsného divadla, klasická aktovka A. P. Čechova *Námluvy*, po 20

letech znovu ve věži, tentokrát zatím se dvěma reprízami.

Festival byl doplněn koncertem české hudební legendy Luboše Pospíšila, vlastivědným výletem na horu Tábor a na závěr byl plánován *Dopolední piknik*, společensko-gastronomické setkání na dekách. Ten jsme ovšem pro nepřízeň počasí odložili na příští rok.

Času na přípravu jsme (jako je obvyklé skoro všude) měli málo – pro ilustraci, jak to chodí, připojuji závěrečný zkoušecí plán těsně před zahájením (viz níže). Byla to mela, protože na dozkušování „Námluv“ už nám zkoušecí termíny v daném období nezbyly.

Zkoušecí plán

Ne 24.6. ráno od 8hod RETRO
(Vladka + J. Novotný)

Po 25.6. od 18hod RETRO, dlouhá zkouška!!!, Jana M. dorazí po 19hod

Út 26.6. GENERÁLKA Proč...

St 27.6. Proč... 1. představení

Čt 28.6. od 18 hod RETRO

Pá 29.6. Proč... 2. představení

So 30.6. Proč... 3. představení

Ne 1.7. od 18 hod RETRO

Po.2.7. nezkouší se nic pauza oddech

Út 3.7. od 18 hod RETRO

St 4.7. od 18 hod RETRO

Čt 5.7. PREMIÉRA RETRO

Pánbů s námi... Jirka

Chci za sebe i za Jirku poděkovat členům našeho souboru, pro které je to všechno opravdový zápal a často musí kvůli termínům festivalu odsouvat dovolenou nebo – pokud neodjíždějí daleko – tak se dokonce na představení vracet do Jičína a v noci nebo ráno zpět na dovolenou. A to nemluvím o schodech do věže (nahoru k ochozu 149, do místa, kde se v mezipatře hraje, dalších 66), protože stárneme, mladých máme málo, a je to znát... Ale Jirkovi Machulovi do nejlepšího festivalového času přibyla dvojčata, tak je tu naděje do budoucna....

(Pozn.red.: Jak vidno, všechno nakonec dopadlo. Pánbůh při těch krásných blázních ze Závěsného divadla stál. A je ještě možnost vaše nová dílka uvidět?)

Diváci, na které se nedostalo, na nás ještě vymámili zářijové reprízy obou letošních premiér. (K dispozici je u nás vždy max. 48 - 50 míst - a to je opravdu strop!)

Principál Závěsného divadla Jiří Wilda s manželkou Vladkou



Teď dáváme dohromady, kdo kdy může a nemůže a vypadá to, že bude 2x *Retro* a 2x *Námluvy*. Vejít se chceme do období od 10. 9. do 15. 9. 2012. Tož tak - a ještě jednou díky za zájem!

Vladka

TRIARIUS

Česká Třebová
na přehlídce Audimafor
v Hradci Králové odpremiérovat svou
novou hru TO VŠECHNO Z LÁSKY

To všechno z lásky je hra o domácím násilí, není to úplně příjemné, po duši hladící představení, je ale velmi pravdivé. Vznikalo asi dva roky, tedy dlouho, dlouho jsem ho rozmyšlel, dlouho jsem hledal klíč. Také jsem pátral po herečkách, které by ho odehrály podle mé představy. Ta příprava snad ale nakonec vyšla.

Představení líčící tři na sobě nezávislé životní osudy tří žen vychází z filmového dokumentu. Je to vlastně pokus propojit na jevišti dokument, auditivní divadlo, činohru a divadlo pohybové. Herečky na jevišti, ale i v hledišti, líčí to, co hlavní hrdinky prožily. Chtěl jsem, aby byly i mezi lidmi, protože kdekoli jinde mezi nimi může sedět žena (nebo muž), který to, co Renata, Jana a Veronika vypráví, denně prožívá. Týraní – a především týrané – jsou všude mezi námi. Nevíme to, většinou, ale jsou. A mlčí, stydí se za to, že je jejich partner týrá, je to těžko pochopitelné, ale toto je jejich nejčastější pocit: stud!

To všechno z lásky bylo poprvé uvedeno na přehlídce experimentujícího divadla, na královéhradeckém Audimaforu v divadle Drak. Je to už taková naše zavedená a udržovaná tradice, že pro Audimafor připravujeme vždy novou hru, která si tu odbyde i svou premiéru.

To všechno z lásky v Hradci vyvolalo po představení spontánní diskusi mezi diváky, hru ohodnotila i porota, která ji dala jedno z mála individuálních ocenění: za pokus převést na jeviště závažný společenský problém.

Hra byla dělána také s tím úmyslem, že bychom ji rádi hráli ve školách. Středních školách. Nebo v kavárnách, v klubech.

Prostě i tam, kde není klasický divadelní prostor, ale kde by mohla najít diváka. Primárním posláním *To všechno z lásky* totiž je informovat. Informovat o tom, že vaše nejlepší kamarádka může mít pod halenku modřiny. A že se z té pasti, do které spadla, sama dostane jenom těžko. Že potřebuje pomoc. Třeba už jenom v tom, že se bude mít komu o tom světit.

Josef Jan Kopecký

Info: Josef Jan Kopecký, 604 356 347
josef.kopecky@ceska-trebova.cz
www.facebook.com/divadlo.triarius

TURNOVSKÉ DIVADELNÍ STUDIO

ZAKONČILO SEZÓNU NOVOU
PREMIÉROU V KRČKOVICÍCH

Zdejší sál na první pohled navozuje staré časy. Malovaná opona, orchestrion, velká kamna. Zatemnění pomocí dek, ale tma je. Šest světél, atmosféra počátku minulého století.

Tam jsme někam zasadili hru *Nětočka*, která je volnou adaptací Dostojevského novely *Nětočka Nězvanovová*. Adaptací její první části. Dostojevský vnáší do života svých postav tajemnou lásku, tím vášnivější, čím je život k nim krutější. Dobro je pro něj stav milosti, který završuje vítězství nad hříchem. Naděje na lásku, i když je nepatrná a někdy trýznivá, se táhne jako nit celou novelou i hrou.

Jak blízko je od smutku k radosti, jak blízko je od geniality k šílenství, jak blízko je od lásky k nenávisti. Jak hluboká je lidská duše, jak zranitelná, jak nevyzpytatelná a nekonečná. Má smysl bojovat proti větrným mlýnům společnosti okolo nás? Jo. Vždy je naděje, že sem tam někdy někoho mlýny nesemelou. Pořád je ta naděje. A kvůli tomu píšeme knížky, hraje divadlo a máme děti.

Hlavní postavu, dětskou roli, ztvárnila moje nejmladší dcera Theresia Anna. Narodila se přesně na den o 182 let po Fjodoru Michajloviči, 11. 11. A ciferný součet věkového rozdílu dává také 11. Magické. Další role ztvárňují zkušení herci, Jegor



Kresba do programu od syna Vojty

Jefimov - Petr Haken, Karl Fjodorič - Matěj Hajn, Hanz Muller - Jan Pekař, matka - Lenka Meixnerová a hrabě - Kamil Pinta. Myslím, že Theresia se vedle nás směle postavila. Složitou a těžkou tragikomedii jsme si záměrně vyzkoušeli mimo Turnov. Velká premiéra bude v září.

Petr Haken, Turnovské divadelní studio

V LIBICI DIVADLO ŽIJE

Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou měl novou premiéru. Světlo světa spatřila na začátku května t.r. francouzská komedie *Půldruhé hodiny zpoždění* - J. Dell, G. Sibleyras. V této hře ze života se doslova našli manželé Helena a Jaroslav Vondruškovi v režii Milana Schejbala. Přijďte se podívat! Už od první minuty totiž budete mít pocit, že na jevišti vidíte sami sebe.

Soubor má na repertoáru i další inscenace: komedii *Prázdniny snů*, hru *Poslední Vojtěchova mise*, monodrama *Bláznovy zápisky* a veleúspěšnou pohádku *Měla babka čtyři jabka*.

Od září do prosince v kulturním domě v Libici proběhne 11. ročník nesoutěžní divadelní přehlídky, tentokrát už pod názvem **Divadelní podzim 2012**.

Byli bychom také rádi, kdybyste bez



Manželé Vondruškoví
ve hře *Půldruhé hodiny zpoždění*

povšimnutí nenechali na našich webových stránkách oddíl „nabídka prodeje“. Najdete zde seznam textů divadelních her pro dospělé i pro děti, které nabízíme k prodeji. Třeba vaše další inscenace bude právě z této nabídky.

Ve čtvrtek 11. října 2012 navštíví Libici nad Cidlinou kardinál Dominik Duka. Bude mu uděleno čestné občanství Libice n. C. V rámci této slavné události sehraje DS Vojan hru *Poslední Vojtěchova mise*. Vše bude probíhat v místním kulturním domě od 18,00 hodin.

Podrobné informace na
www.dsvojan.wz.cz

Helena Vondrušková

V BRNĚNCI NA REPERTOÁRU SVĚTÁCI A KOMUNISMUS

Vzhledem k tomu, že se příští rok bude konat jubilejní 10. ročník našeho Sněhového Brněnce, považujeme za naši povinnost se jej zúčastnit s novou divadelní hrou. Dosud jsme hráli vždy v lichých ročnících (1., 3. atd), neboť se každý rok nezadaří nastudovat novou hru. Snad se nám to pro 10. ročník povede. Rozhodli jsme se pro komedii *Dobře rozehraná partie*, autor Stefan Vögel. V současné době držíme na repertoáru stále *Světáky*, ale v dohledu žádná štače - drahé cestování, 30 lidí autobusem s vlekem je pro pořadatele problém. Ale máme před sebou zájezdy s podstatně menším obsazením s hrou Viliama Klimáčka *Komunismus* - 7. 9. Svitavy, 14. 9. Letovice a 6. 10. Brno, Kabinet Múz (Hadivadlo). Museli jsme, ač neradi, odříct Poličku, neboť jedeme už 12. října do Vysokého nad Jizerou na Krakonošův divadelní podzim.

Naši milí přátelé a kamarádi, třeba se někde potkáme, tak jako jsme se sešli v Brněnci na derniéře *Maryši* u nás v květnu t.r. Abych nezapomněla, moc vám mnoha zúčastněným děkuji za překrásný zážitek z tohoto setkání a moc si považuji ocenění, které mi při této příležitosti bylo předáno.

Milada Pavlasová,
DFS E. Vojana Brněnec

<http://www.ochotnici.brnenec.cz/>

ZDRAVÝ NEMOCNÝ V JOSEFOVĚ DOLE

DS J. K. Tyl v Josefově Dole měl dne 7. 7. 2012 v divadle v Josefově Dole premiéru hry J.B. Moliéra *Zdravý nemocný*. Molière byl francouzský herec, spisovatel a dramatik období klasicismu. Zabýval se tzv. nízkým dramatem, především komedií a fraškou. Ve svých hrách kritizoval a zesměšňoval společnost, předváděl mravy své doby. Problematika Moliérova díla je velmi rozsáhlá - lakota, pokrytectví, ziskuchtivost, cynismus, ale i postavení žen ve společnosti.

Zdravý nemocný je poslední Moliérova hra, ve které hrál postavu Argana, krátce po skončení představení Molière umírá. Jeho hry se dodnes uvádějí na světových jevištích.

Za DS J. K. Tyl Hana Stuchlíková

<http://divadlojosefuwdul.wz.cz/>



KARBUNKULUS ...ANEB OHNIVÝ KAMÍNEK

Také kamenem lásky je nazýván krásný granát karbunkulus, který Turnovsko nejen proslavil, ale ještě dnes přináší do tohoto kraje obživu a zdobí ženy na celém světě. Trochu jinak je to v Tatobitech u Turnova, kde se objevuje jedna z obvyklých forem ohnivých přízraků, prozařujících české pověsti - ohnivý sud. Tenhle má i jméno - *Karbunkulus, věc plná zlata*. Od letošního roku se tak také jmenuje divadelní hra, kterou napsal pro tatobitské ochotníky člen



... z představení *Světáci*

souboru Petr Pešek. Námětem se stala událost z roku 1934. Tehdy se v Tatobitech dohodli, že odstraní chátrající budovu staré školy. Zařídili to tak, že 1.června kolem druhé hodiny noční v ní vypukl požár, který ji celou zdárně strávil.

Autor si samozřejmě námět upravil dle vlastních představ a dal celé herecké základně souboru Máj možnost si zahrát postavičky tehdejší doby. Úhledné jeviště tatobitské není z nejmenších, ale přesto se téměř dvacet herců a hereček cítilo na této ploše občas stísněně. Veseloherní ráz hry i překvapivé dějové zakončení a vtipné dialogy přinesly souboru atmosféru pohody, kterou se podařilo předat přes rampu nemalému množství premiérového diváctva. Ano, na premiéře hry *Karbunkulus* 31. března 2012 byly v kulturním domě v Tatobitech tři stovky diváků, kteří se dobře bavili a svou spokojenost vyjádřili na závěr mohutným potleskem. Velmi potěšitelná byla vysoká účast mladých lidí v hledišti, kteří se netajili pohodovým zážitkem. Samozřejmě, že velkou zásluhu na večeru měly výkony členů a členek místního souboru, kteří divadlo milují a nemálo se mu obětují. A to je v dnešní době velmi vzácná vlastnost. Tatobitští počítají s dalšími reprízami v okolí regionu a věří, že se hra setká se srovnatelným přijetím jako na domácích divadelních prknech.

Pavel Pešek

Tatobity byly bohaté na svérázné osoby i neobvyklé události a *Karbunkulus* je úspěšným pokusem o jejich připomenutí.

Z představení *Karbunkulus* tatobitských ochotníků



Doba kamenná v podání Divadelního spolku FRK

Tato konverzační veselohra je plná velice vtipných dialogů a ty jsou náročné na zapamatování i intonaci; jediné zapomenuté slovo, pomlčka či špatný přednes mohou vtip zkazit. Na improvizaci neměli herci mnoho možností. Je tedy nutno zvláště ocenit, že se podařilo vytvořit skupinu herců se vzácným komediálním talentem. Nastudování hry jistě vyžadovalo mnoho času, zkoušek textu, ladění scén, a to v době, kdy pro mnohé čas jsou pouze peníze.

Proto ještě jednou děkuji za obveselení a osvěžení ducha v době vlády televizních blábolů.

Břetislav Mánek

Jan Werich: „Dramata i tragédie píše život sám, ale udělat dobrou legraci – to je dřina. Proto jí je tak málo.“

www.dedina.e-obec.cz

**DIVADELNÍ SPOLEK FRK
NOVÁ VES N/POPELKOU**
MÁ ZA SEBOU ÚSPĚŠNOU PREMIÉRU
nově nastudované hry *Doba kamenná*
Pavla Němce.

Hra je ostrou společenskou kritikou, poplatnou dále ještě i v době hliněné a železné. V žádném případě nechce srovnávat dobu minulou s dnešní moderní společností, kdy jsme kvalitními zákony bezpečně chráněni před možnými podvodníky. Analyzuje vztah mužů a žen tehdejší nevyrovnané doby, budete šokováni, co dříve bylo možné.

Budete účastni množství společenských podvodů a snah se bezpracně obohacovat na úkor druhých, čehož jsme v dnešní demokratické společnosti již uchráněni. Provede vás naučnou stezkou poznání nevzdělaného života pravěkých lidí, jež se nechali snadno ošidit. Dnes již všichni vzdělání máme a nikdo nás podvést nemůže.

Uvidíte, jak překvapivě velké množství vynálezů vzniklo mnohem dříve, než uvádějí vědecké prameny popisující život v době kamenné ...

Hra je pevně provázána ukázkami dobových zvuků, které se nám podařilo s nemalým úsilím získat a nahrát.

Ivana Nosková,
za DS FRK Nová Ves nad Popelkou

www.dsfrk.cz

NOVÁ PREMIÉRA OCHOTNICKO-ČTENÁŘSKÉ BESEDY ORLICE POTŠTEJN

V červnu za deštivého odpoledne se sešli milovníci amatérského divadla ve slavném sále hotelu Slávie v Potštejně, aby zhlédli prvotinu Evy Munkové *Zlatá horečka, aneb Proč je důležité zabít Orwella* v režii Ondřeje Sedláčka. Sympatický mladý soubor Ochotnicko-čtenářské besedy Orlice (založen 1860, obnoven 2009) vstoupil tak do své čtvrté sezóny s elánem sobě vlastním. Předpremiérová tréma odpoledního představení večer zázračně pominula, a tak vděční diváci mohli spolurozhodovat, zda domnělý zločinec dostane provaz, či nikoliv, ba dokonce mohli hlasovat o tom, kdo z podezřelých je vrah a podvodník, neboť vězte, že jste se ocitli na interaktivním kuse, detektivce, kde jméno Orwell nepatří věhlasnému autorovi Farmy zvířat, nýbrž tajemnému pastorovi, o němž do poslední chvíle nevíte, zda je to svatý muž, či pěkný ptáček.

Pohrát si s detektivními zápletkami v příběhu zlatokopů z roku 1905 a o dvacet let později v městečku Gulp na Klondiku napadlo členku souboru Evu Munkovou, novinářku a učitelku angličtiny na volné noze, která se narodila v Praze,

vyrůstala v městečku Austin ve státě Texas a v polovině 90. let se usadila se svým přítelem v Sopotnici blízko Potštejna, odkud její rodina pochází. Zjistila už, že napsat hru je dřina a odevzdat ji režisérovi utrpení zpodobněné třeba Karlem Čapkem tak, že není třeba víc dodávat. Toť se ví, že pohled autora a režiséra se nemusí prolnout, ale pokud je výslednicí zábavná podívaná, jak se to povedlo na podvečerní premiéře v Potštejně 10. června 2012, pak nezbývá než ze srdce poděkovat a popřát „Neusněte na vavřínech!“.

A jména všech oněch krásných bláznů, kteří překonávají mnohé strážně, rozčilují rejzu výpadky účasti na zkouškách, ba i výpadky paměti na scéně, tím, jak odpadávají a jak rejžovi nezbývá než hledat náhrady, jak do rozjetého vlaku nastupují i úplní nováčci, kteří na prknech nikdy nestáli, ač je jim i přes dvacet, ale nakonec nasadí všechny síly – a diváci nešetří ovacemi? Tu jsou: hudba Jaroslav Janda a kol., výprava Oli Šromová a kol. (stojí za to!), kulisy Luboš Zmelík a kol. V rolích Soudkyně Olina Tvrdohová, Žalobce Freda Radek Lakmayer, Obhájyně Kitty Ilona Matýsová, Soudní zřízenec Jakub Melinger/Michal Šrom (k alternativám došlo téhož dne), Kamelot Lucie Filipová/Zita Lovětinská, Orwell Luboš Zmalík/Janáš Vacko, Charlie Jan Palčísko/Martin Folke, Rita Olina Šro-

mová/Eva Munková, Elaine Jana Myšáková/ Zita Lovětinská, Joe Jiří Burian, Todd Michal Šrom/Jakub Melinger, Betty Tereza Myšáková.

Příběh vyprávět nebudeme, však sami poznáte, jak je rafinovaný...!

Jana Albrechtová

<http://divadlo.potstejn.cz/>

POHÁDKA VE VAMBERKU

Rádi podáváme zprávu, že vamberecký **Zdobničan** vedle svých inscenací pro dospělé (letos *Past na osamělého muže*) nezapomíná na děti a připravil na nedělní podvečer 27. května dramatizaci známé Ladvy pohádky *Byl jednou jeden drak*. Hru vybral a začal režírovat nadšenec Láďa Písecký, který však bohužel onemocněl, takže se režisérského žezla ujala jeho jevištní spolupracovnice Mirka Sojková. Ta má zatím za sebou dvě pohádkové inscenace Zdobničanu v letech 2009 a 2011 a dramatizaci Lukaškovy pohádky *Čerti ze mlejna* v provedení svých žáčků ZŠ Slatina. (Určitě o ní budeme slyšet nadále, jde o režiséru s velkou invencí.) Podařilo se jí dovést započaté dílo do premiéry zdárně. Není jednoduché vést třináct herců, mezi nimiž jsou jak ostřílení a zkušení, tak i několik úplných nováčků včetně Draka v titulní roli.

Scéna Jaroslavy Brodinové, kostýmy, světla i zvuk Otakara Jeníčka a zejména zcela původní hudba zpěvného Romana Dostála poskytla hercům hojnost podnětů, aby zejména v některých výstupech jiskřili temperamentem, vynalézavostí i smyslem pro souhru (čert Haramáš Oldřicha Plašila, čarodějnice Kanimůra Pavly Nekvindové, rázovitá Máti loupežníků v podání Aleny Joachimstahlerové, všetečná a upovídaná Hraběnka Babáčková Renaty Vašátkové či příběh vyprávějící pohotový Děda Habaděj Karla Uhlíře), které si malý divák obzvlášť zapamatuje pro jejich osobitost a nezaměnitelnost. A to jsme zapomněli na Krále Lojzu 11. Milana Bůžka i paní Královnu Anastázii Lucie Vodákové, zlotřilé synky loupežníků Poldu a Rudlu v podání Jiřího Macouna a Milana Pergera, ustaranou

Zlatá horečka aneb Proč je důležité zabít Orwella





Byl jednou jeden drak vambereckého Zdobničanu

Panímámu Jaroslavy Kubičkové i Honzu na peci, jak ho ztvárnil začínající Vojtěch Vodehnal, ba i hlavní dvojici mladého roz-touženého Draka, co raději hraje na kytaru, než by unášel princezny, a energickou prin-ceznu Anku, která dokáže překonat kouzla mazané Kanimůry a z jejího syna Draka si vydobude původního prince, poněvadž holt i čarodějnice někdy nečarují dost pořádně... Dlužno říci, že titulní postava Drak – Lukáš Pavel (alternuje Petr Barvínek) stál na jeviš-ti prý vůbec poprvé, odhlédneme-li od dět-ských vystoupení, a klube se z něj zdatná posila. Stejně jako z Jany Sojkové – Anky (alternace Adéla Števková). Také role Rudly má alternaci – Tomáše Blažka, i na něj se těším.

Podaří-li se během repríz projasnit něk-teré dosud málo výrazné scény (Hozna na peci jistě přijde na to, jak na to. A scénograf-ka možná pomůže vymyslet i podnětnější místo pro kuchtění Panímámy) a svázat k sobě trochu více linii tří příběhů – Anky a Draka, Petrovských, Čerta Kanimůry i královské rodinky, bude to představení hod-né i vaší vřelé pozornosti, vážení kolegové z branže.

Ale i bez toho už teď je třeba poděko-vat za viditelnou radost, ba nadšení celého souboru, s nímž věnuje dětem to nejlepší, co umí.

Jana Albrechtová

DIVADLO SE HRÁLO I V DOLNÍM DOBROUČI

Ahoj, zdravím z Dobrouče. Letos mě naše divadlo vycuclo. Hráli jsme *Škola základ života*, i s písničkami, celkem 22 lidí, moc se nám to povedlo (tedy našima očima...), vyprodali jsme i kulturák v Leto-hradě..... Momentálně nabírám sílu, ale jde to ztuha. Zatím nechci o divadle ani slyšet. Takže něco vyplodit pro Hromadu je nad moje současné síly!!!!

Zdraví Nataša Lužná

CYRANO VYRAZIL ZA HRANICE REGIONU, SVOU CESTU ZAKONČIL V ČINOHERNÍM KLUBU

DS NA TAHU v dubnu cestoval po Čes-ké republice. S představením *Dítě, pes a starý herec na jeviště nepatří aneb Cyrano* navštívil 2. dubna Dobrušku, 14. dubna Libošovice, 16. dubna Bystřici u Benešova a 29. dubna věhlasný Činoherní klub.

Zatímco návštěvy spřátelených divadel jsou více méně pravidelnou samozřejmostí, vystoupení v pražském Činoherním klubu jsou pro červenokostelecké divadelníky vždy svátkem. A ten rozhodně nepřichází každo-ročně. Dosud totiž náš soubor vystoupil na jevišti Činoherního klubu pouze dvakrát, a to se Zelňačkou a Donem Quijotem, vždy v rámci tamní pravidelné přehlídky amatér-ských souborů. Při stejné příležitosti mohli herci z DS NA TAHU vystoupit v našem divadle i potřetí, nyní s hrou *Dítě, pes a sta-rý herec na jeviště nepatří aneb Cyrano*. Pro dobrou pověst domácích ochotníků je třeba dodat, že žádný jiný soubor z Náchodska a Trutnovska nebyl do „Činoheráku“ tolikrát pozván.

Naše hlavní město vzalo 29. dubna útokem 10 členů Divadelního souboru NA TAHU, podílejících se na autorské hře Vlasty Klepáčka o splněném snu třech postarších herců. Obavy z „přesilovky“ se z důvodu přijatelného počtu herců (6) nekonaly, a tak cesta probíhala ve veselém duchu. Nako-nec se v sále zaplnilo slušných 37 sedadel. A co víc, některá z nich obsadili velmi milí hosté, mj. herec Stanislav Zindulka a dra-maturg Činoherního klubu Radvan Pácl.

Stanislav Zindulka, který v květnu osla-vil osmdesátiny, si hru i výkon červenoko-steleckých ochotníků velmi pochvaloval: „To představení je rozkošné. Je nápadité, výborně narežirované, a navíc ještě se strašnou chutí zahrané! Má prostě šmrnc, vtip a musím uznat, že to chlapcům na jevišti velmi slušelo. Takže u mě i u členů mojí rodiny zavládla po představení velká spokojenost.“ Představení kvitoval i Rad-van Pácl, který Divadelní soubor NA TAHU do Prahy pozval, a vyzdvihl fakt, že všechny

*Dítě, pes a starý herec
na jeviště nepatří aneb Cyrano*





divadelní složky představení byly zcelené. A tak to vypadá, že by si snad červenokostelečtí ochotníci mohli v Činoherním klubu třeba ještě někdy zahrát. Uvidíme.

Tomáš Kábrt, foto: DS NA TAHU
(psáno pro Červenokostelecký zpravodaj)

DS NA TAHU PŘIPRAVUJE STRAKONICKÉHO DUDÁKA

V letošním roce si město Červený Kostelec připomíná 650. výročí první písemné zmínky o založení města.

K této významné příležitosti připravuje **DS NA TAHU** národní báchorku J. K. Tyla *Strakonický dudák*, ve které se představí celá řada mladých hereckých adeptů, ale i staré známe tváře červenokosteleckého hereckého souboru. Děj je posazen do 1. pol. 19. stol. (1847), proložen písničkami v krásných kostýmech, vkusné scéně a líbivé scénické hudbě v režii Honzy Brože.

Srdečně vás zveme do Divadla J. K. Tyla na premiéru v sobotu 1. 12. 2012 v 19,30 hod. a reprízu v neděli 9. 12. 2012 v 17,00 hod. Těšíme se na vás za **DS NA TAHU**.

-HBž-

*** OHLÉDNUTÍ ZA CHARLEYOVOU TETOU

Ohlédnutí za letošní inscenaci divadelní hry Brandona Thomase *Charleyova teta*, kterou nastudovali členové **Divadelního spolku Tyl** ve spolupráci s Tylovým domem Polička, je radostným bilancováním. Hra se úspěšně přiřadila k těm předchozím (*Lucerna*, *Kat a blázen* a *Těžká Barbora*), které v uplynulých třech letech vyvolaly u diváků smích a pocit příjemně prožitého večera.

I *Charleyova teta* se dočkala řady repríz a potěšila diváky nejen v Poličce, kde byla uvedena sedmkrát (3x pro žáky škol, 4x pro veřejnost). Zúčastnili jsme se rovněž postupové přehlídky amatérského divadla v Pardubickém kraji ZLOM VAZ po XII., která proběhla ve dnech 16. a 17. března

2012 v České Třebové (loni jsme tam byli s *Těžkou Barbarou*). Souboru se i tentokrát dostalo několika významných ocenění. Diváckou cenu za nejlepší mužský herecký výkon obdržel Karel Pávek za roli lorda Fancourta Baberlyho (z větší části v převleku za Charleyovu tetu), získali jsme také cenu za nejlepší inscenaci. Čestné uznání porota udělila Jitce Boháčové za herecký výkon v roli Kitty Verdunové, Janu Juklovi za výkon v roli Charleyho Wykehama a Ireně Morávkové za vynalézavé, slušivé kostýmy.

Putování za diváky jsme ukončili v sobotu 24. března v Proseči. Jen na okraj uvedu, že podle pořadatelů se tam divadlo nehrálo už třicet let. O to srdečněji jsme byli přivítáni. Jak divadelní technici, tak i herci se úspěšně vyrovnali s tamními stísněnými prostory a zastaralou jevištní technikou a výsledkem bylo jedno z nejzdařilejších představení. Už dlouho jsem nezažil příjemnější prostředí a vstřícnější publikum. Považuji proto za vhodné ocitovat text mailu, který nám poslala jménem pořadatelů paní Eva Rejentová, členka kulturní komise města: „Po předcházejících obavách (účast, technika, zázemí...) dopadlo vše výborně. Tento týden se setkávám s velmi kladnými ohlasy místních na představení. Takže vás prosím, abyste vyřídil členům ochotnického souboru, že se návštěvníkům představení moc líbilo. Těším se na další spolupráci.“

Dlužno zdůraznit, že všichni členové souboru, kteří se na inscenaci podíleli, přistupovali ke svým úkolům jako vždy se zaujetím a láskou k ochotnickému divadlu. Postupně se vytvořila příjemná parta, s níž bylo příjemné spolupracovat. Je mi líto, že nejen mou radost z dobře odvedeného díla nakonec zbytečně pokazilo zhoršení některých mezilidských vztahů v souboru.

Lze ale předpokládat, že *Charleyova teta* ještě „k ledu“ nepůjde. Tylův dům totiž na podzim opět chystá nepostupovou přehlídku divadelních souborů **ZÁKREJSOVA POLIČKA**. My jsme už sice začali připravovat inscenaci další hry, a to *Anežky* od Františka Zákraje. Zdejší starší generace ji zná jako tragickou pověst o poslední popravě na Šibeničním vrchu. (Jen pro zajímavost: autor hru dedikoval poličským divadelním ochotníkům, takže jiné soubory ji nesmějí uvádět). Už dnes ale víme, že ji nestihneme do termínu nastudovat, takže budeme muset *Charleyovu tetu* „oprášit“.

Tak tedy na shledanou kolem prken, která znamenají svět. Pro mne určitě.

Ladislav Vrabec, režisér

TRIARIUS V PROGRAMU LETNÍCH SHAKESPEAROVSKÝCH SLAVNOSTÍ

Shakespearevské letní slavnosti, které se každoročně konají v Praze, Brně a Ostravě, vznikly v roce 1994 poté, co tehdejší prezident České republiky Václav Havel vyzval umělce, aby Pražský hrad otevřeli lidem a přilákali do jeho prostor co nejširší veřejnost. Z Pražského hradu se slavnosti rozrostly také do Brna a do Ostravy.

„Když jsme dostali pozvání vystoupit s naší hrou *Ucho* v rámci doprovodného programu Letních shakespearovských slavností, byli jsme opravdově nadšení. Víte, je to úžasný pocit. Vnímáme to jako obrovský úspěch. Nestává se to běžně. Bylo to pro nás něco, jako když jsme si mohli zahrát v Lucembursku, když nás pozvali na Mezi ploty nebo na festival do Trutnova, nebo jako když jsme hráli v Hronově,“ říká Josef Jan Kopecký, režisér a herec českořebovského TRIARIA, který divadelní adaptaci slavného Kachyňova filmu se souborem nastudoval a který v ní také hraje hlavní mužskou roli.

TRIARIUS v Ostravě vystupoval v OFF programu slavností, který chtěl nabídnout i něco jiného než jenom Shakespeara. Dramaturgové tohoto programu přímo napsali, že OFF program je „mimo hrad, mimo mainstream, mimo Shakespeara!“ Do tohoto stručného popisu se jim navíc vtipně podařilo zakomponovat i logo Ostravy, které představují tři vykřičníky.

„Měli jsme teď trochu smůlu na hraní venku, několikrát přšelo, my sice většinou byli pod střechou, ale diváci ne. To je riziko letních produkcí pod otevřeným nebem,“ vzpomíná Kopecký na hraní v červenci.

„V Ostravě ale počasí vyšlo, přišlo hodně lidí, my si to krásně užili.“ Jeviště OFF programu bylo umístěno přímo v centru Ostravy na výstavišti Černá louka, dvě



TRIARIUS s inscenací *Ucho*

minuty chůze od Masarykova náměstí. A program byl zdarma.

„Já mám Ostravu moc rád, pět let jsem tam studoval, proto mělo toto hraní pro mě osobně ještě další rozměr. Den před Shakespearu jsem navíc hrál s pardubickým divadlem Exil v Karvině, takže jsem trávil ve Slezsku celý víkend. A byl jsem znovu překvapen, jak rychle se Ostrava mění, jak roste. Od dob, kdy jsem žil ve Vítkovicích, je to úplně jiné město,“ říká Kopecký.

TRIARIUS s inscenací *Ucho* úspěšně jezdí po celé republice, vedle Ostravy ji hráli také v Praze, Pardubicích, Hradci Králové, Turnově, Poličce, v jižních Čechách i jinde. Posbírali mnoho cen na divadelních přehlídkách, na podzim s ní jedou na přehlídku FEMAD Poděbrady.

-red-

HERECKÝ KURZ PRO AMATÉRY

Začátkem června 2012 se uzavřel posledním seminářem herecký kurz, určený pro amatérské herce. Kurz byl dvousemestrový a zázemí pro kurzisty poskytl Žižkovské divadlo Jára Cimrmana. Kurzisté se scházeli dvakrát do měsíce, podle aktuálních časových možností. Účastníci byli z různých koutů Česka, z různých ochotnických spolků a různého věkového složení.

Semináře probíhaly pod vedením Kateřiny Fixové, zkušené dramaturgyně a

herečky. Vedle hereckých cvičení bylo tak možné nahlédnout i do práce dramaturga, což je v amatérských souborech oblast často opomíjená, především z neznalosti a nezkušenosti, výběr textů pro inscenace v ochotnických souborech často vychází i z možností a zázemí souboru, ale řídí se i členským složením spolku a v neposlední řadě i přáním místních diváků.

Semináře měly celkem intenzivní tempo, což v praxi znamenalo stihnout za víkend co možná nejvíce. Ale v žádném případě jsme neměli pocit, že bychom něco zanedbali nebo byli o něco ošizeni. Naopak, vždy zbyl čas na diskuzi, na rozbor a na konzultace o inscenacích a práci v domovských souborech kurzistů.

Vedle teoretických základů i historických zajímavostí o divadle jsme se především věnovali praktickým cvičením. Šlo o celkem jednoduchá cvičení a hry, ale zaměřené na základní předpoklady herecké práce. Vedle naučení se textu, jako základního předpokladu, se herec potýká i s dalšími záležitostmi hereckého projevu.

Nejzákladnějším předpokladem je správné dýchání, správná výslovnost, práce s hlasem, pohyb na jevišti i využití prostoru jeviště. Na jevišti nevedeme pouze monology, ale máme partnera, více partnerů, a proto je nutné vzájemně se vnímat, vzájemně spolu komunikovat, a to nejen verbálně, ale i nonverbálně – pohledem, pohybem, postojem, vlastně celým tělem. Závěrečný seminář prvního semestru vedla Regina Szymiková a byl věnován jevištní řeči. Je pravda, že toto téma je značně

rozsáhlé a není v silách lektorky, ani posluchačů, vše za necelý víkend obsáhnout. Ale je prospěšné vědět o této nauce a vracet se k jejím formám cvičení. S Reginou Szymikovou jsme zabrousili rovněž do teorie, připomněli jsme si mnohé ze školních lavic – z české gramatiky, literatury i slohu. Člověku se mnohé vybaví, ale není od věci si znalosti zopakovat a rozšířit. Zvlášť, když s mluveným slovem na divadle pracujeme a jeho pomocí sdělujeme divákům dějové informace.

Druhý semestr byl věnován především rozboru vybraných textů a cvičením některých výstupů z těchto nabídnutých her. Jednalo se o texty s různým žánrovým zaměřením – komedie, konverzační komedie, fraška, detektivka, psychologické drama apod. Pracovali jsme na textu jak z pohledu dramaturga, tak i z pohledu režiséra a samozřejmě i z pohledu herce. Měli jsme možnost si ve skupinkách vyzkoušet, jak by se měla inscenace komplexně tvořit ve zkušebnách a na jevišti, jak by měly vypadat třeba i první čtené zkoušky.

Součástí druhého semestru byla i účast na celostátní přehlídce amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik ve Volyni. Po každém zhlédnutém představení jsme o inscenaci diskutovali, zpracovali jsme si svůj rozbor inscenace, autora a jeho díla, všímali jsme si práce dramaturgické a režijní, hodnotili jsme jednotlivé herecké výkony, ale všímali jsme si i scény, kostýmů, hudby. Poté jsme měli možnost porovnat své hodnocení s hodnocením profesionální poroty, což je myslím velmi hodnotný počín i pro práci v našich domovských souborech.

Při závěrečném semináři druhého semestru jsme se zabývali pohybem na jevišti – jak na jevišti chodit, jak přecházet jeviště při různých situacích, ale jak třeba i stát a sledovat děj, došlo i na tanec, běh, postoj, ale například i jak se pohybovat a sedět v historickém kostýmu, jak dobře načasovat příchody na jeviště, odchody z jeviště, zmíněna byla i důležitost precizní synchronizace při „dveřových“ scénách. Zajímavé byly i ukázky, jak spolupracovat při nafackování, jak šikovně na jevišti padat a hlavně se při tom nezranit. Shrnu-li průběh celého kurzu herectví, domnívám se, že nešlo o ztracený čas. Kromě toho, že jsme získali cenné teoretické znalosti a

především praktické dovednosti a herecké návyky, měli jsme možnost i výměny zkušeností z práce v různých divadelních společnostech. Účastníci tohoto proběhlého kurzu si osvojili mnohé z divadelní a herecké práce a mohou tak být se svými získanými vědomostmi přínosem ve svých domovských souborech. V neposlední řadě jsme účastí na kurzu získali i nová přátelství, což je milá a hodnotná třešnička na dortu.

V úplném závěru chci prostřednictvím tohoto příspěvku za nás za všechny účastníky herecké školy poděkovat především Kateřině Fixové za perfektní a trpělivé vedení celého kurzu, Žižkovskému Divadlu Jára Cimrmana za poskytnuté zázemí a nám všem ochotníkům „Zlomte vaz!“

Hana Stuchlíková

IMPROLIGA DOBÝVÁ VÝCHODNÍ ČECHY



Improvliga v akci

Když se řekne divadelní improvizace, mnohým z nás se vybaví vysmátý nejmenovaný pořad na jisté nejmenované televizní stanici. Bohužel je tím tento pojem stahován do propasti zbytečné komerčnosti a připravován o svou neotřelou svěžest a jedinečnost, na představeních tak vyzdvižovanou, kamarádkou atmosféru. Naštěstí je v naší zemi nadšených improvizátorů stále víc a divadelní improvizace, umění někde na pomezí divadla a sportu, se tak rozrůstá a zapouští kořeny do našich myslí a srdcí.

A o čem že to ta divadelní improvizace, konkrétně improvliga, vlastně je? Smyslem tohoto článku není vysvětlovat pravidla a složité postupy, takže jen rychle ve zkratce. Je to o kontaktu s divákem, vnímání sebe a okolí vybičované na maximum, bezvadném pohybu na scéně, ale také o čiré radosti z hraní, vzájemné pomoci, a neuvěřitelné pozitivní energii.

Tento druh divadla je často brán jako něco, co nemůže dosáhnout hodnot klasické

činohry, což je škoda. Jistě je to odlišné od „klasického hraní“, ale je to také velké umění. Ne každý herec, by si stoupnul na forbínu před diváky, dostal od nich dvouslovné téma a na něj by na místě začal vymýšlet a hrát smysluplný a vtipný příběh, který navíc musí obsahovat pointu. Naopak improvizátoři by se více měli vzdělávat v obecných činoherních základech a postupech.

A jací jsou tedy improvizátoři východních Čech? Odpověď přichází takřka sama. Jsou mladí, neotřelí, přímí a velice zábavní. Nicméně mají před sebou ještě dlouhou cestu, kterou je třeba ujit.

V současné době působí v okolí Pardubic a Hradce Králové 3 improvizáčnické týmy. Nejstarší z nich jsou **Pa. Le. Táč. I.** pod vedením Alexandra Dvořáka. Tento tým vznikl v roce 2010 a ve vodách české improvizáčnické ligy již má své místo! Paletáci – jinak také **Pardubíci Lehce Tápající Improvizaci** jsou pardubickým týmem. Mají zde nahráno již několik představení, neboli improvizáč-

ních zápasů. Jezdí po celé republice, a ač jsou stále ještě letopočtově mladým týmem, díky své pracovitosti a snaze získali uznání a respekt i nejstarších českých týmů.

Druhým ze třech východočeských týmů jsou **B. I. Z. O. N. I.** jinak také Bydžovští Improvizátoři Z Opatovic Nadržení na Improvizaci. Jak už je z názvu týmu patrné, jeho členové jsou z Opatovic nad Labem a Nového Bydžova. Tento tým je o rok mladší než pardubičtí Paletáci, nicméně i tak již o sobě dal dost vědět. Jeho trenérka Andrea Moličková, sama hrající za tým z města perníku, nenechává nic náhodě a pořádá v Opatovicích všemožné workshopy a semináře, ale také, a to hlavně, zápasy s jinými týmy republiky a improshow.

Nejmladším týmem jsou pak Hašlerky z Hradce Králové. Trénuje je Vlastimil Mazura. Tento tým má na svém kontě zatím jen jeden zápas a to právě proti opatovickým Bizonům. Má toho tedy ještě spoustu před sebou.

Tyto tři herecké skupiny jsou velkou improvizací silou, která dobývá Východní Čechy. Každý zápas a stejně tak každá improvizace vyprodává divadlo a co víc naplňuje ho k prasknutí. Lidé se totiž rádi baví a divadelní improvizace je především velká zábava. A také je krásné zažít ten pocit, kdy člověk vychází z divadla, oči mu září a usmívá se na každého, koho cestou domů potká.

Vojta Líkař

bude...

LOUTKÁŘSKÉ LIBČANY JIŽ PO 39.

Tak jako každým rokem upozorňujeme loutkáře na přehlídku loutkářských souborů O CENU MATĚJE KOPECKÉHO, která je určena souborům programově hrajícím pro malé děti a která probíhá vždy po čtyři neděle v listopadu, 4., 11., 18. a 25. 11. 2012.

Přihlášky zasílejte do 25. září Janě Srpkové, která zajišťuje organizaci libčanské přehlídky. Na přihlášce uveďte: název souboru, jméno autora, název hry, režii, délku představení, počet zúčastněných osob.

Již teď se těšíme na Vaše představení.

Kontakt pro zaslání přihlášek:

Jana Srpková, e-mail: Srpkova.j@seznam.cz,
tel. 495 585 188

KLICPERŮV CHLUMEC 2012

Přestože je zatím ještě doba letních prázdnin a dovolených, čas nelze zastavit, a termín zahájení letošní přehlídky divadelní veselohry KLICPERŮV CHLUMEC, se milovými kroky blíží.

Také v tomto roce jsme najezdili spoustu kilometrů a v hledištích divadel proseděli dlouhé hodiny, abychom Vám, našim divákům, přinesli to nejlepší, co se na prknech amatérských divadel letos urodilo. Bylo to o to těžší, že se jedná o jubilejní 65. ročník. Po dlouhém a strastiplném

hledání se realizační tým nakonec usnesl, že na letošní přehlídce uvidíte tato představení:

6. 10. 2012 se představí **DS Jirásek z Úpice**, svým nastudováním komedie V.K. Klicpery - *Každý něco pro vlast*, která svými zápletkami až pozoruhodně koresponduje s nešvary dnešní doby.

13. 10. 2012 k nám zavítá **DS J. K. Tyl z Meziměstí**, s komedií A. Procházky *Klíče na neděli*, která poodhaluje, co se stane, když stereotypy ve vztazích začnou protagonisté řešit až příliš radikálně.

20. 10. 2012 uvidíme na scéně Klicperova domu autorskou komedii Ladislava Langra *Na drátě je klokan* v podání **Poděbradského souboru Jiří**, který je autorovou mateřskou scénou, a proto se nelze divit, že některé role jsou napsány hercům skutečně přímo „na tělo“.

27. 10. 2012 Každý z nás více či méně bojujeme s kilogramy, a tak nám téma hry Jaromíra Břehového *Otylka* bude jistě víc než blízké. O to bližší, že hru nastudoval **domácí soubor Klicpera**.

I v letošním ročníku jsme pro Vás samozřejmě připravili doprovodné programy, které budou uváděny v tradičních středečních podvečerech. Letos se můžete těšit na povídání o radostech i strastech života na Balkánském poloostrově, o krásách Austrálie, uslyšíte zajímavé vystoupení členů jednoho slavného flétnového souboru. U příležitosti 100. výročí jeho narození vzpomene na Antonína Lauterbacha - zakladatele „Klicperových Chlumců“, autora divadelních her, režiséra, herce a hlavně dlouholetého a do poslední chvíle aktivního člena našeho souboru. V jednání jsou i cestopisná vyprávění, doprovázená fotografiemi, tentokrát z cest po Indii, a Panamě. Takže vidíte, že i letošní ročník „Klicperova Chlumce“ bude mít co nabídnout a už teď se na něj určitě můžete těšit.

Za realizační tým J. Málek

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA SENIORSKÉHO DIVADLA LETOS POPRVÉ V MILETÍNĚ

Národní přehlídka seniorského divadla se koná již od svého vzniku jako bienále. Zatímco několik ročníků se konalo ve Zno-

jmě, uspořádání jubilejního X. ročníku se ujalo město Miletín. Přehlídka je koncipována jako příležitost k setkání, vzájemné inspiraci a předvedení výsledků práce divadelních souborů a skupin (i jednotlivců), jejichž herecký kolektiv je nejméně z 50 % složen z osob starších 55 let. V porotě zasednou naši oblíbení porotci z Červeného Kostelce, profesoři Jan Císař a František Laurin. V lektorském sboru dále zasedne PhDr. Milan Strotzer.

Program:

pátek 23. 11. 2012

15:00 **Divadelní spolek Erben Miletín**,

režie Vladimír Kněžourek

Jaroslav Koloděj: *Dědeček aneb*

Musíme tam všichni...

19:30 **DS Domu kultury Krupka**,

režie Jana Urbanová

Václav Havel: *Odcházení*

sobota 24. 11. 2012

10:00 **DS Vojan Libice nad Cidličkou**,

režie Jaroslav Vondruška

Vladimír Zajíc: *Poslední mise*

13:00 **DS Kocábka Chocerady**,

režie David Bouška

Jiří Cinkeis: *Mlč. A když mluvíš,*

nežvaň!

16:30 **Ženský Amatérský Spolek (ŽAS) Homole**,

režie Stanislava Kočvarová

Stanislav Kočvarová na foglarovské

téma komiksu Rychlé Šípky:

Rychlé šípky

19:30 **DS Vojan Hrádek nad Nisou**,

režie Jan Sladký

Joe DiPietro: *Potichu to neumím,*

jsem vášnivěj aneb Famílie

neděle 25. 11. 2012

10:00 **DS Proměna, REMEDIUM**

Praha o. s., režie Eva Stanislavová

Kolektiv souboru: *Vod' vás Pánbů!*

13:00 **DSr Na tahu při MKS Červený Kostelec**,

režie Jana Jančíková

Josef Beran: *Aut*

<http://dserben.miletin.cz/>

VÝCHODOČEŠI NA NÁRODNÍCH PŘEHLÍDKÁCH

DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2012

Tak jsem se letos zúčastnil premiérového ročníku Pikniku ve Volyni. Naše inscenace *Ucho* byla dokonce prvním představením prvního ročníku této celostátní přehlídky činoherního a hudebního divadla. Bylo to zahajovací představení, čehož si velmi vážíme.

Když jsme jeli s *Uchem* do Červeného Kostelce na krajské kolo této přehlídky, ani jsme nedoufali, že bychom s ním mohli jet na národní soutěž... Dobře. Lžu. Neskromně jsme doufali, ale nedávali jsme tomu žádné... Tak nějak jsme si říkali, že kdyby to dopadlo, bylo by to fajn. Za *Uchem* si stojím, jinak bych ho přece takhle nedělal, myslím, že to je vcelku dobrá hra.

Víte, píšu tyto řádky v Egyptě. Na dovolené, kam jsem z Volyně odjel, mám tu tedy dost času přemýšlet, co všechno se stalo.

Poskočím. Když jsme na přehlídce v Kostelci dostali ceny, byli jsme fakt nadšení. A když navíc volala paní Bezoušková z Artamy, že nás zařadí do programu národní přehlídky, doslova jsme skákali radostí.

Ucho má za sebou dnes rok své existence, rok žije svým vlastním životem. Sjezdili jsme s ním už hezkou řádku akcí, navštívili jsme spoustu měst. S potěšením, protože nás jeho hraní opravdu baví.

A těšili jsme se i do Volyně. Moc. Když jsme ve čtvrtek 10/5 vyráželi v 10.30 na Divadelní piknik, panovala v autě skvělá nálada. Naplánovali jsme si dokonce „výlet“. Řekněme gurmánskou zájízdku. Do Třeboně na skvělé rybí speciality. Celý den byl prostě moc příjemný.

Když jsme sjížděli do Volyně, bylo lehece po páté. Vjeli jsme do městečka, vcelku rychle našli divadelní sál – a tam nás

čekalo první překvapení: Snad to nevyzní neskromně, ale čekal bych, že národní přehlídka se bude konat v místě, které disponuje kvalitním divadelním zázemím. Po tom, co léta jezdíme do Červeného Kostelce, po letech hraní v hradeckém Draku, tedy v místech, kde VSVD pořádá svá krajská kola divadelních přehlídek, jsme zvyklí na nějaký (nad)standard. A toho se tedy Volyně ani nedotkla.

Abych byl fér: Hned po příjezdu se nás ujali místní, pohostili nás domácími buchta-mi, technici se hlásili o plnění požadavků, byli vstřícní a milí. Nicméně pracují tam s tím, co mají. Tedy sál, který je jako vystřižený z komunistického magazínu a do kterého se od jeho vzniku asi mnoho neinvestovalo, jeviště, které je nevelké, světelný park čítající dva reflektory na jevišti, čtyři na portálu a šest v sále. A to, pojďme si říct, tedy ve srovnání s Drakem nebo Kostelcem skutečně hodně kulhá. Nicméně jsme to nějak zvládli.

Zhruba hodinu před naším vystoupením jsme se „uklidili“ do šatny, abychom se převlékli, zklidnili, soustředili. A v tom do stejné velké (fakt velké!) šatny začaly chodit děti. V krojích. A potom i dospěláci. Záhy jsme pochopili, že oni budou vystupovat před námi. No proč ne. Ale alespoň nám to mohl někdo říct... A všichni okrojovaní muzikanti začali ladit, zkoušet, hrát. To byl okamžik, kdy jsme opouštěli šatnu, protože klid na koncentraci tam tedy skutečně nebyl.

„Řekne nám tedy alespoň někdo, kdy máme vystoupit my?“ ptala se mě Veronika. Nevěděl jsem. Naštěstí za námi v tu chvíli přišel náš zvukař a osvětlovač s pokyny. Prý nám zavolají do šatny z kabiny.

Dobře, řekli jsme si, všechno je nachystáno, máme hodinu, je čas, budeme tedy čekat. Stejně mně to ale nedalo. Vykouknul jsem na jeviště. A krojované děti běžely mezi našimi nachystanými věcmi, v našich

J. J. Kopecký a V. Stasiowská v inscenaci *Ucho*



kulisách, mezi našimi rekvizitami. „No ty vole, doufám, že nám nevykopnou prodlužky,“ děsil se náš jevištní technik, který má na starosti například tekoucí vodu, kterou během představení používáme. „Teda v koupelně jsme ještě nezpívali,“ řekla mi jedna z vystupujících.

Na jevišti zůstaly elektronické klávesy. Technici z Volyně nám řekli, že tam musí být, protože se na ně bude při zahájení hrát hymna. „A pak je jako odnesete? Nebo tam zůstanou nebo co?“ ptal jsem se. „Nemohly by být pod jevištěm? A vůbec, nemohlo by se celé to zahájení konat třeba na boku sálu?“ ptal jsem se. Ale nemohlo.

Když bylo asi deset minut před sedmou, my s Veronikou a s Jirkou byli nachystáni v zákulisí, čekali jsme na onen slibovaný telefon, začaly do šatny chodit mladé slečny ve večerních šatech. „A co je, sakra, tohle zase?“ byla už fakt napružená Veronika. Můj komentář zde ocitovat nemůžu, ale byl zhruba o tom, že tohle je fakt síla.

Se slečnami přišla i jejich paní učitelka. Byly to dívky ze sboru místní zušky. Povídal, že budou zpívat mezi projevy.

„Jaký projevy?“ ptal se Jirka. Byli jsme jako v Jiříkově vidění, nikdo za námi nebyl, nikdo nás na nic neupozornil, zřejmě si řekli, jste tady, tak si počkejte, však ona na vás řada dojde. Byli jsme fakt dost naštvaní. Alespoň jsme ale věděli, že vedle krojovaných budou zpívat ještě slečny ve večerních šatech.

„Ale ne, nebudou, oni to nakonec zruší-li,“ říká mi paní učitelka, „původně jsme se s nimi měly střídat, ale nakonec tady bylo rozhodnuto, že lidovky budou před kulturákem, jako uvítání příchodících. A my tedy vyplníme ty díry mezi proslov,“ dodala.

My už byli v klidu. Co by nás tady mohlo překvapit?

Asi pět minut po sedmé, tedy pět minut po tom, co jsme měli již hrát, začali dveřmi ze sálu před jeviště proudit do šatny krojovaní. Jelikož několik slečen, které vystupovaly s touto na tradice navazující muzikantskou grupou, zpívalo i se sborem, čekalo se, až se převléknou. Patnáct minut.

V sedm dvacet konečně vše začíná. První skladba, první proslov (paní Bezoušková za Artamu a pan hejtman, který krom obvyklých frází o tom, jak je rád, že celostátní přehlídka je právě na území Jihočeského kraje, a jak divadlu fandí, říká také několik perel: že divadlo, to není koníček, ale kůň, a že stejně, jak se musíme starat

o živého koně, pilovat mu kopyta, hřebelcovat ho, krmit ho, je třeba se naplno věnovat také divadlu. A že stejně, jako koně závodí v dostihových závodech, závodíme také my – totiž ve Volyni na národní přehlídce...) Byli jsme již skoro schvácení. Jako ti koně...

Po panu hejtmanovi skladba. Abych byl fér, ten sbor zpíval hezky. Líbilo se mi to. A po skladbě proslov: pan ředitel kulturního centra a pan starosta. Na závěr hymna. Potom děti odchází. Přichází místní dobrovolníci, odnáší klávesy. Je sedm třicet pět. Telefon do šatny. Můžeme začít.

Jenom připomínám: Doposud s námi nikdo z pořadatelů vlastně nemluvil...

Hrajeme, jak jen umíme. Snažíme se.

Před devátou je hotovo. Potlesk. Příjemný.

Přichází redaktorka přehlídkového zpravodaje, velmi ohleduplně se ptá, zda nás může poprosit o rozhovor. Rádi přijmáme a domlouváme se na půl desátou. Sklízíme scénu.

Načasování je přesné, jen co sklídíme poslední kusy ze scény, děláme rozhovor. S příjemnou a empatickou (čerstvě, jak se dozvídáme mimoděk) paní, která je na rozhovor skvěle připravená, která ví, na co a proč se ptá, která je obeznámená s naší činností i *Uchem*.

Je deset. Jdeme na rozborový seminář. Jsme trochu nervózní. Porotu, až na jedno-

ho jejího člena známe.

No a teď to bude vyznívat hodně špatně. Uraženě. Povýšenecky. Egocentricky, namyšleně. Prostě blbě. Vím to, ale nechťel bych, abyste to, milí čtenáři, tak vnímali, ale asi to jinak nejde. Kdybych své následující řádky četl já, taky bych je vnímal podobně. Napsat to ale z nějakého vnitřního nutkání prostě musím.

Rozborový seminář se konal na malém sále, kde byly všude popelníky. Super, řekli jsme si, protože jsme všichni skutečně vášniví kuřáci. Nekouřili jsme ale sami.

Paní Bezoušková nás posadila všechny do kruhu, porotu do čela tohoto tvaru, nás naproti. Seminář začíná. Vykopává Petr Christov. Znáám ho, už několikrát mě porotoval. Vážím si jeho názorů. Začíná vtípem, který je nefér, jak sám říká, vtípem srovnávajícím jevištní adaptace s filmovým originálem. Jsme v očekávání.

Seminář trval 70 minut. Tři čtvrtě hodiny porotcové srovnávali film a naše představení. Ten úvodní vtípek, ten mi nefér nepřišel. Seminář ano.

Po 45 minutách se z davu ozvala jedina z diváček. Ptala se, proč se porota ještě nezačala bavit o našem představení. Mluvil mi z duše.

Byl jsem okřiknut, že kouřím. „Jsou tu přece i nekuřáci!“ Moje nálada je... Jsem rozladěný. Ne kvůli napomenutí, že kouřím, ale i kvůli němu.

Posledních deset minut semináře je k věci. S něčím souhlasím.

Slovo dostávají diváci. Dva se hlásí. Vyjadřují se k detailům, ne špatně. Věcně.

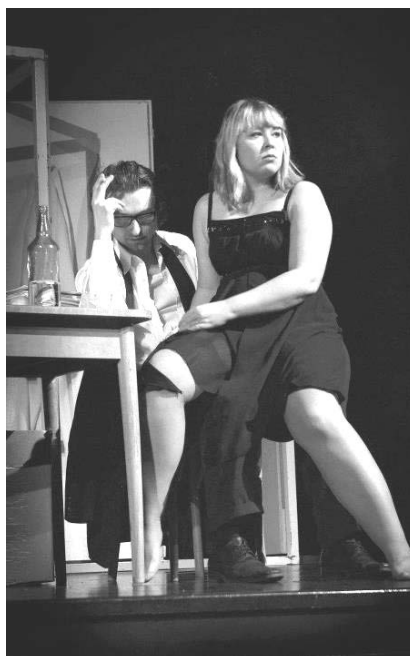
Je ohlášeno, že je pozdě. A že porota je unavená. Je čtvrt na jedenáct. Dostávám slovo. Alespoň to hlavní se snažím shrnout, popsat, objasnit.

Seminář končí. Bavím se s kolegy, co si o tom myslí. Nevíme. Nerozumíme. Tedy jinak: tomu, co říkali, tomu jsme rozuměli. Ale nějak ne tomu, proč to říkali. „Příště pojedeme s *Uchem* na filmový festival,“ zaznívá.

Bavíme se se Štěpánem a Radvanem Páclovými. Porotci. Vyřikáváme si nějaké věci. Docházíme ke konsenzu. Zvláště Štěpán na mě velmi zapůsobil. Byl přesný, věcný, argumentoval. Klobouk dolů.

Ze semináře zůstává ale jakási pachuť. „Znají tu hru vůbec,“ ptá se mě kdosi z našich. A já si uvědomuji, že jsem do Volyně neposílal scénář. Alespoň si to myslím. Snad proto to nekonečné srovnávání s fil-

J. J. Kopecký a V. Stasiowská
v inscenaci *Ucho*



mem? Přitom scénář napsala dcera autora filmové předlohy, hraje se na několika profesionálních scénách... To není naše adaptace. Bavíme se o tom, jaký je rozdíl, když nás hodnotí (a mnohdy i „sejme“) věci znalá porota. Bavíme se o seminářích s chodící encyklopedií Císařem, charismatickým a nekompromisním Laurinem a věčně přesným Voseckým.

Vážený čtenáři těchto řádků, můj dojem z Volyně není dobrý. Myslím si, se vši úctou k volyňským pořadatelům, že tento sál prostě nemá adekvátní zázemí. A jste-li mezi čtenáři tohoto článku i vy, páni porotci, nehněvejte se na mě. Jenom popisuju, stejně jako jste i vy popsali mé představení, svůj pocit a pohled na věc.

Kdosi z našich prohlásil, že Volyni už nikdy. Já si to nemyslím, já si ji rád zopakuji. Budu počítat s tím, jaké jsou tam možnosti, a nějak to jistě vymyslíme. Nicméně nedobry pocit v nás asi zůstane.

Josef J. Kopecký, foto I. Mičkal

PS: Během večírku po našem semináři za námi přišli kolegové z jiného z vystupujících souborů, nalili domácí slivovice, řekli, ať seminář vymažeme z hlavy, že byl stejně z jiné planety – a my jsme jim za to moc vděční. Na vaše zdraví, přátelé!

DĚTSKÁ SCÉNA VE SVITAVÁCH

Na národní přehlídce dětského divadla jsem se ocitla po dvaceti letech (předtím jsem z pracovních důvodů nestíhala) a bylo to pro mne fascinující. Především setkáním s lidmi, kteří se dětským divadlem zabývají a také propracovaností systému – semináři pro dospělé a dílnami pro děti, diskusními kluby pro děti, které ten den hrály a diskusními kluby pro děti, které ten den nehrály, diskusemi lektorského sboru (vždy po dvojicích) s vedoucími souborů a potom společným diskusním klubem pro seminaristy, kam vedoucí souborů nemuseli a nebo „jen na vlastní riziko“. Členové lektorského sboru vidí dvě představení každé inscenace, což je výborné, protože se často liší (občas se něco nepovede, občas únava, občas rozdílné reakce hlediště...) a je tak lépe



Horní-Dolní, ZŠ Sloupnice, Kocourkov

možné dojít k objektivnějšímu pojmenování pozitiv i problémů inscenace. A fasinující je také prostředí svitavské Fabriky, kde se většina aktivit odehrávala.

Ze dvou východočeských regionálních přehlídek (Přehlídka dětských a loutkářských souborů v Divadle Drak v Hradci Králové a Svitavský Fanda) byly do programu dětské scény zařazeny čtyři inscenace. Jako první se představil soubor **Horní-Dolní, ZŠ Sloupnice** vedený Evou Sychrovou s inscenací *Kocourkov*. Vzhledem k tomu, že v souboru byly samé dívky a pouze jeden chlapec, byl učiněn pokus podívat se

na Kocourkov prostřednictvím žen, což lektorský sbor ocenil, ale zvolený pohled nebyl dotažen. Celek byl také příliš lyrizován prací s textem i výběrem hudby a působil více jako pásmo s písničkami, než divadelní inscenace.

V druhém přehlídkovém bloku vystoupil **Překvapený štrůdl ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou** s inscenací *Jak slunko na všechno přišlo*. I v tomto případě hovořil lektorský sbor o přílišné lyrizaci celku, hlavně v projevu obou dívek, ale občas i v hudebním doprovodu na kytaru. V podstatě šlo o vyprávění, pro něž bylo ve výtvarné složce

Veselé zrcadlo, Gymnázium Ústí nad Orlicí, *Emil a jeho detektivové*



předem vše připraveno a zatímco někdo výtvarně zpracování ocenil, objevil se i názor, že háčkovaná scéna lyrický příběh Daniely Fischerové příliš zatěžká. Od Romany Hlubučkové jsme se dozvěděli, že dívky vzhledem k jiným humorným inscenacím samy chtěly zkusit něco jiného, lyrického. Takže vlastně v podstatě dostaly svému záměru.

V třetím přehlídkovém bloku jsme viděli inscenaci korejské pohádky *Nejlepší střelec* **Studia Šrámkova domu v Sobotce**. Lektorský sbor zaujalo stylizací v duchu principů asijského divadla, jeho obřadnosti. Činili tak čistě a s mírným nadhledem a pomalé tempo si evidentně užívali a vychutnávali do každého detailu. Hodně se hovořilo o morálním poslání příběhu, které nebylo jednoznačné. S převážně pozitivním hodnocením lektorského sboru se ale značně rozešli seminaristé, kteří nevnímali, že inscenace vychází z charakteru asijského divadla, diskutovali o jejím žánru a někteří se domnívali, že jde o parodii.

Posledním východočeským zástupcem bylo **Veselé zrcadlo, Gymnázium Ústí nad Orlicí** s inscenací Kästnerovy detektivky *Emil a jeho detektivové*, kterou kdysi zdramatizoval Mirek Slavík na tělo svému souboru. Problémy nacházel lektorský sbor především v realistickém způsobu herectví, zatímco epické principy, tedy odstup herce od postavy, by dětem usnadnily tuto předlohu interpretovat. Na počátku bylo navozeno očekávání groteskní stylizace, ale v akcích už tento styl nebyl dořešen. Občas také docházelo ke zdvojování informací, kdy vyprávěč řekl to samé, co postava udělala. Zaskočil nás také závěr, kdy představitel zloděje svlékl plášť a nadával ostatním, že ho moc praštili – tento princip hry nebyl v počátku nastolen. Vedoucí Lenka Janyšová nám pak řekla, že odkrytí toho, že jde o hru, mělo být překvapením pro diváka.

Tak tolik východočeské soubory. Žádný z nich nebyl letos doporučen do programu Jiráskova Hronova. Lektorský sbor (pracoval ve složení Radek Marušák, Belo Felix, Eva Keroušová, Irina Ulrychová, Jakub Hulák a moje maličkost) doporučil soubor **Zpátečníci ZUŠ Štítného Praha 3** s inscenací *Tančírna* a **Poetický soubor Divadla Vydýcháno ZUŠ Liberec** se *Smolíčkem Pacholíčkem*.

Alena Exnarová, foto Ivo Mičkal

UŽ ČTVRTÝ ROK MLADÁ

Pět červnových dní v Ústí nad Orlicí patřilo opět mladému divadlu, jeho tvůrcům, jeho přátelům i jeho kritikům. Atmosféra - a to jak ve významu meteorologickém, tak ve významu přeneseném - byla vroucí. Naprosto naplněný skorotýden divadlem, semináři a večírky. Tak to vypadá skoro na každém festivalu amatérského divadla, můžete podotknout. Klidně si podotýkejte, ovšem nejprve mě nechte osvětlit několik specifík Mladé Scény.

Značná část účastníků zůstává na celou dobu festivalu, který je celý soustředěn na poměrně malý prostor. Zároveň však účastnická základna není enormní (ač značná) a díky propozicím jsou prakticky všichni vrstevníci. Tyto faktory katalyzují davové sblížení lidí. I prachobyčejný řadový účastník se cítí jako člen jedné velké rodiny (rodina – to bylo mimochodem téma letošní MS). Vymezený prostor je však jednou porušen - ve středu 20. června - a to pěším výletem, jehož vyvrcholením je opékání buřtů na ohni, který letos ani drobná sprška nepokazila.

Jakožto stálý účastník tohoto festivalu (byl jsem „tam“ zatím pokaždé) dovoluji se domnívat, že letošní ročník co do úrovně hlavního programu byl nadprůměrný, ne-li vůbec nejlepší. Přehlídka se za čtyři roky své existence hezky vyprofilovala. I lektorský sbor (ve složení: Emílie Zámečníková, Petr Váša a Ewan McLaren) byl značně potěšen a mezi patnáct soutěžních představení rozdál deset ocenění. Program byl navíc vskutku různorodý, nechyběly postmoderna, taneční divadlo, loutky ani herecké divadlo (tzv. činohra).

Nabídka seminářů uspokojila poptávku

Mikrle, ZUŠ Jaroměř, Hotel



a já osobně byl se svým výběrem (žonglování) - jako ostatně každý rok - spokojen. Jako velký klad hodnotím, že lektori nenutí seminaristy za každou cenu se prezentovat ostatním seminaristům. Zbývá tak více času na vlastní práci v semináři. Ovšem improvizátoři dostanou samozřejmě dostatek prostoru se vyblbnout před publikem.

Úroveň večírků a nočních dýchánek, která byla pochválena i Petrem Vášou během závěrečného hodnocení celého festivalu v neděli 24. června, byla velkolepá. Mladá scéna je festival, který prakticky nechodí spát. I v šest hodin ráno najdete lidi ochotné diskutovat o viděném. Mladí mají výdrž.

Život tohoto jedinečného celku zajišťuje neobyčejně schopný organizačně-realizační tým se třemi Lenkami v čele (Hulákovou, Janyšovou a Kaplanovou). Budiž festivalu ke cti i to, že hrající soubory mají zajištěny teplé obědy a večere. A mě hrozně těší, že něco takového tam v Ústí existuje, a přeji celé MS spoustu kvalitního divadla a ať je, jaká je.

Jakub Maksymov, ZUŠ Jaroměř

O MLADÉ SCÉNĚ S LENKOU JANYŠOVOU

Občanské sdružení Malá scéna spolu s ARTAMOU a Gymnázium Ústí nad Orlicí organizuje celostátní přehlídku mladého a studentského divadla už čtvrtým rokem. Lenko, když se ohlédneš, z čeho máš jako organizátorka největší radost a co Tě naopak nejvíce trápí, zlobí...

Mám-li říct, z čeho mám radost a co se daří, tak se mi zdá, že vždy v Ústí je především velmi přátelská atmosféra. Všude, na jevišti, v hledišti, při diskusích, na seminářích i v zákulisí. Tím neříkám, že celý průběh je bez komplikací. Ale vše řešíme s nadhledem a úsměvem, a tak vždy zavládne pohoda. Letos jsme byli jedna velká rodina, jak znělo utajené téma přehlídky. A v rodině (teda většinou) se přece lidi mají rádi.

Především mám velkou radost z velmi vydařených diskusí. I počasí nám přálo, tak se diskutovalo v zahradě Stacionáře. Scházela se skupina mladých i starších, kteří se nebáli říkat názory nahlas a výsledkem byla diskuse, která hrajícím souborům dávala upřímnou reflexi k jejich výkonům. Porota (Ema Zámečníková, Petr Váša a EwanMc-



Lenka Janyšová

Laren) často souhlasila i s názory z publika (a velmi uhlazeně říkala svá vyjádření ke zhlédnutým inscenacím). Měla jsem pocit, že žádný soubor neodjížděl s tím, že už nikdy nepůjde na přehlídku či že je naprosto otřesen výrokem poroty. Což není úplně samozřejmé. Všichni, kdo pracujeme s mladými a věnujeme jim mnoho volného času a pak postoupíme do celostátního kola, rádi slyšíme i negativa ke své práci, jen je důležité umět zvolit vhodnou interpretaci. A umět i pochválit.

A co se nepodařilo? Nuže - tradiční úvodní výlet nám propršel. A tak se hůře poznávaly krásy našeho města... Snížil se počet zájemců o nabídnuté semináře, až byl celkový počet účastníků vyšší. Některé semináře jsme museli zrušit. Což mělo vliv na rozpočet přehlídky, muselo se víc počítat. Krušnou chvíli jsem měla, když jsem souborům psala částku, kterou jim přispějeme na dopravu. Dotační peníze na účtu ještě nebyly. Vše nakonec dopadlo dobře...

Máš čas vidět představení? Vnímáš nějaké rozdíly, změnu v trendech studentského divadla? Které představení Tebe letos nejvíc zaujalo a proč?

Je až zázrak, že letos jsem viděla všechna představení. Organizačně se podařilo zajistit všechny služby a já mohla chodit po divadlech (asi jsem byla málo pracovně vytížená, musím se nad tím zamyslet pro příští rok). Změny ve student-

ském divadle moc nevnímám. V Ústí byla vždy pestrá škála různých přístupů a typů divadel. Letos se možná sešlo více inscenací s předlohou a možná i větší vypovídající hodnotou. Také zde bylo hodně souborů, které pracují delší dobu ve stejném složení. Líbilo se mi více představení, bavila jsem se a zároveň mi trnulo u *Faidra běží o život* souboru **Relikty HMYZu, D.S.Praha** a *Hotelu* souboru **Mikrle, ZUŠ Jaroměř**. U *Faidry* se mi líbil přesný hudební doprovod, u *Hotelu* orchestron. Mnoho vážných otázek vzbuzovalo *Hledání – Suchen aneb Vyprávění páté* (**SDD Karlovy Vary**), byla jsem potěšena inscenacemi *Mnoho povyku pro nic* (**Q 10, Hradec Králové**), *Sedm kroků od prádelny* (**Divadlo Doma, Svitavy**), *Elvis aneb To učíte mluvit i krávy?* (**Slepi-ce, ZUŠ Strakonice**).

Stále se mluví o úsporné podobě přehlídek v příštím roce. Myslíš, že by se dalo i v rozpočtu Mladé scény ušetřit?

Úsporná opatření přehlídek nastanou, až se tomu bráníme, vysvětlujeme těm, co mohou, či by měli přispět, dokumentujeme, dokazujeme... Přehlídka mladých bude fungovat a bude o ni zájem, pokud nebude nic chybět. Myslím, že nutností je pořádát i semináře, kde se mohou dozvědět a naučit dalším divadelním tajům pod vedením zkušených lektorů. A taky se musí někde spát, jíst a nějak se na přehlídku dopravit. Pokud některou z těchto položek omezíme (třeba že nebude alespoň ze

75% placena), může se stát, že někteří se z finančních důvodů nezúčastní, i když budou nominováni. Asi budeme muset zavést nějaké „startovné“, možná zvýšit příspěvek za semináře, a omezit propagaci a upomínkové dárky. Nelze omezovat finance na lektory, porotce, nájemy prostor, techniky. Tajně doufám, že snížení bude co nejmenší. A že i ti, kdo o finančních podporách rozhodují, věří ve smysl a obrovský potenciál přehlídek, tolik obohacujících naši společnost. Jsem optimista.

Považuješ způsob výběru programovou radou z doporučených představení na Mladou scénu jako vhodný, odpovídající?

Výběr provádí programová rada z návrhů krajských porot, o představeních se diskutuje, bere se v úvahu inspirativnost i celkové zastoupení žánrů a typů divadel. Kdo získá více bodů, je poslán na Mladou scénu. Je to ale jen jedna z možností, jak vybírat. Nejsem odborník, je to můj laický pohled, ale každým rokem tímto způsobem proklouzne i nejedna inscenace, která není až tak vhodná pro národní přehlídku. Hodně záleží na zástupci krajské poroty, jak inscenaci představí, což je mnohdy velmi subjektivní. Líbilo by se mi, kdyby hodnocení nebyla o dojmech, ale o rozboru.

*Ptala se Nad'a Gregarová,
foto Ivo Mičkal*

Q10, Hradec Králové, *Mnoho povyku pro nic*



61. LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM VÝCHODOČESKÝM OKEM

Letošní LCH se podle mého názoru velmi vydařila. Inscenace v hlavním programu byly různorodé, vesměs kvalitní a zajímavé a v diskusním klubu bylo rozhodně o čem hovořit. Vůbec letos panovala všeobecná spokojenost s odbornou porotou, která pracovala ve složení Tomáš Volkmer (předseda), Mirka Vydrová, Jiří Vyšhlíd, Petr Hašek a Tomáš Jarkovský. Letos se nově začínalo názory z pléna, pak se porota přidala a nakonec všechno shrnul tajemník poroty Jakub Hulák. Atmosféra vstřícná a pohodová. Zajímavý byl také inspirativní program a i když většinou trval dlouho do noci, panovala vesměs pohoda a také něco dobrého moku v hospodě Modrá hvězda či stanu za divadlem jsme stačili vypít.

Z královéhradecké regionální přehlídky byl, poněkud netypicky, nominován soubor **Flajšplyš z Prahy a okolí** s inscenací *Nezměrný cit pana P.* a porota národní přehlídky jej ocenila za hledání vlastního diva-

delního výrazu v této inscenaci. Oceněny byly také další dvě doporučené inscenace a navíc byly obě doporučeny i na Jiráskův Hronov. **Céčko Svitavy** obdrželo cenu za svoji inscenaci *Pták Ohnivák, liška Ryška a my* a **LS Mikrle, ZUŠ F.A. Šporka Jaroměř** pak byl oceněn za kolektivní loutkohereckou práci v inscenaci *Hotel*.

Z chrudimské krajské přehlídky byl na LCH doporučen soubor **Amigos GJR Chrudim**, který vznikl v rámci projektu „Klíče pro život“ a pod vedením Libora Štumpfa odehrál příběh *Dona Šajna* v deseti minutách. Trochu se od krajské přehlídky vytratila spontaneita a nadšení dětí a představení, které jsem viděla, působilo unaveně. Z přehlídky Turnovský drahokam postoupily na LCH tři inscenace. **DS Není to... Ani to... ZUŠ Turnov** se představil s autorskou inscenací *Kompost*, kterou připravil pod vedením Romany Zemenové a v níž se život na kompostu stává alegorií světa a na příběhu malé mušky Octomilky řeší vážná témata, například drogovou závislost. Některé situace jsou zajímavě ztvárněny, jiné proměny se odehrávají pouze ve slovech a některá nastolená témata se posléze vytrácejí, ale i přesto šlo rozhodně o zajímavou inscenaci. **Spolek loutkářů Vozichet z Jablonce nad Nisou** nastudoval Andersenovu pohádku *Malá mořská víla* v dramatizaci a režii Jiřiny Polanské. Přes tradičně suverénní herecké a pěvecké výkony však tentokrát nebylo zcela jasné, zda soubor bere příběh



Bažantova loutkářská družina,
(Tomáš Hájek), *Faust*



vážně nebo s nadsázkou a také vzbudily velkou diskusi loutky z molitanu, které se podle názoru většiny diskutujících s poetikou příběhu zcela minuly. Kdo ale exceloval, byla **Bažantova loutkářská družina DS J.J. Kolár při TJ Sokol Poniklá**. Pod tímto názvem se skrývá jediný tvůrce inscenace *Faust* Tomáš Hájek, který tradiční text kočovných loutkářů ve vlastní úpravě uvádí jako stínohru s využitím meotaru. Zajímavé je nejen samotné stínoherní ztvárnění příběhu, ale především i proces, jehož součástí je i hercovo hledání správných plošných loutek či dekorací. Tomáš byl za inscenaci oceněn a po zásluze nominován na Jiráskův Hronov.

Odborná porota udělila celkem devět cen, z nichž tedy čtyři obdržely soubory z našich tří regionálních přehlídek. Jistě stojí za zmínku, že kromě „našich“ inscenací bylo na Jiráskův Hronov doporučeno ještě **Loutkové divadlo V Boudě Plzeň** s inscenací *Mordyjepardjjesaprlot*, v níž již tradičně předvedlo svou vynikající práci s marionetou, ale tentokrát netradičně nikoliv v kukátku, ale na otevřené scéně.

A co další Východočeši na LCH? V inspirativním programu vystoupili **Geisslers Hofcomoeianten Kuks** s inscenací *Don Juan aneb Strašlivé hodování*, dále **Divadlo Drak** s inscenací *U kanónu stál aneb Bitva*

Céčko Svitavy, *Pták Ohnivák, liška Ryška a my*





u Hradce Králové, **Divadlo Športníky a LD Maribor** (kde máme Johanku Vaňousovou a Tomáše Jarkovského) s proslavenou inscenací *Buck to Bullerbyn* a také Mirka Bělohlávková (kdysi Venclová) pod hlavičkou **Divadla jednoho Edy** se svými čtyřmi z pěti Červených Karkulek, z nichž každá je pro jiný věkový stupeň diváků (čtvrtá v pořadí se nehrála, protože diváků se vejde jen asi třicet, a to bychom se určitě poprali).

Konalo se také finále individuálních výstupů s loutkou (deset výstupů), kde vystoupili kluci za Jaromeře (Jakub Maksymov, Matěj Kubina a Jan Holínský) s výstupem *Hospoda* (a doneslo se mi, že v kategorii skupinek vyhráli) a také **Magdalena Polehňová** s výstupem nazvaným *O a děti ze souboru Blechy Jaroměř* s výstupem *Čemoušek a lev*.

Z celkem dvanácti seminářů vedli Východočeši dva: Matěj Šefrna seminář *H – Hudba časoprostoru* a Kamil Bělohlávek seminář *O – Oživení místa, času a děje*. A navíc Dáda Weisssová s Jardou Ipserem vedli seminář určený veřejnosti – *Vyrob si svou loutku* (kdo přišel, tak si vyrobil, potkávali jsme tvůrce i s jejich výtvary).

Bezesporu statečná byla Hanka Voříšková, která po celou dobu LCH hrála v malém nevětratelném prostoru své představení pro jednoho (maximálně dva) diváka *Výlet*. A sešit s rezervacemi zájemců se plnil docela rychle. Myslím, že počet představení určitě převýšil stovku. A diváci odcházeli s potěšeným úsměvem.

Jinak již tradičně probíhal (většinou dopoledne) doplňkový program, který jsem letos, přiznávám, vynechala, ale většinu inscenací jsem už viděla. **Jirka Polehňa** hrál *Znáte Kačenku?*, **Čmukaři Hloupé království** a **Osadnickej spolek ZUŠ Žamberk Prachsakramentný rozprávky**, s nimiž se letos účastnil regionální přehlídky v Hradci Králové. A to mě dodatečně mrzí, že jsem se nešla podívat, protože mi říkala Blanka Šefrnová, že inscenaci vylepšili a podle doporučení zkrátili a že to představení bylo moc pěkné.

Taky nemohu opomenout, že letos prvně za ARTAMA organizoval LCH Michal Dřtina a že se mu to podle mého názoru povedlo. (Koneckonců – taky Východočeši, někteří pamatujeme ještě jeho loutkářské působení ve Vamberku a HK!)

Snad jsem na nic a nikoho východočeského nezapomněla. Ale ještě stojí za zmínku, že letos časopis *Loutkář*, který je

nejstarším loutkářským časopisem na světě, slavuje sto let. A oslavili jsme je s ním i my – večer nazvaný „100 piv s Loutkářem“ se „zvrhnul“ v krásné improvizované muzicírování (kdo přišel a uměl, zapojil se) a všechno jsme museli ukončit s půlnocí, od kdy se musel dodržovat noční klid. Ale vůbec se nám nechtělo. Už teď se těším na příští rok!

Alena Exnarová

*** WOLKRŮV PROSTĚJOV

Na Wolkrův Prostějov jsem tentokrát, kvůli škole, jel pouze kvůli svému recitování. Moc divadel jsem neviděl, ale ta, která jsem mohl zhlédnout, se mi líbila i nelíbila. Jel jsem tam s pocitem, že jim „ukážu svého Ortena“. Byl mi blízký. Je mi blízký. I když jsem se z krajského kola dostal na „Wolkráč“ jako jediný z kategorie (byl jsem tam sám), celou dobu jsem cítil zodpovědnost a pocit, že právě tam panuje ta správná konkurence. O čemž jsem se záhy sám přesvědčil. Ano vím, nevyhrál jsem, ani žádné ocenění nezískal (byli prostě lepší), ale pořád jsem byl obdařen vlastním oceněním - dostal jsem se tam a dostal jsem zkušenosti a inspiraci. Inspiraci v tom, jak se v recitování zlepšit a čím vším lze recitaci ozvláštnit a zpestřit pro dobro věci. Proto jsem rád, že jsem se toho všeho mohl zúčastnit a doufám, že třeba někdy příště...

Petr Hrudka, Jaroměř

*** VÝCHODOČEŠI NA HRONOVĚ

Řeknu-li, že Východočeši slavili i na 82. Jiráskově Hronově velký úspěch, znamená to jen obvyklé obecné poplácání po zádech – naopak, mám pro to nebývale konkrétní doklady. Mnoho napoví třeba vyhledávané i opovrhované hvězdičky, které

ve festivalovém Zpravodaji před lety zavedl Vladimír Hulec. Redaktorka Zpravodaje Lenka Huláková v komentáři k nim tvrdí, že vypovídají jen a pouze o rozdílnosti názorů, ale jistou výpovědní hodnotu směrem ke kvalitě inscenací by měly mít také – hvězdičky (které grafik mimochodem s jistou škodolibostí znázorňuje jako černé puntíky) přiděluje zhruba desítky vesměs docela chytrých lidí. Objevil jsem v sobě obvykle skryté matematicko-systematické geny po mamince, z tabulek hodnocení inscenací jednotlivými osobnostmi festivalu si spočítal jejich průměrné bodové zisky a sestavil pořadí. V první pěti jsou Východočeši (zahrnu-li i jednomužný soubor z Poniklé, jak mě Naďa Gregarová požádala) hned čtyřikrát:

1. **Geisslers Hofcomoedianten Kuks:**
Don Juan aneb Strašlivé hodování (4,56 pr.h.)
2. **Bažantova loutkářská družina Divadelního souboru J. J. Kolář při Tělovýchovné jednotě Sokol Poniklá:**
Faust (4,5 pr.h.)
3. **Hana Voříšková a Matěj Pospíšil:**
O zlaté rybce (4,17 pr.h.)
4. **Relikty HMYZu Praha:**
Faidra běží o život (4,08 pr.h.)
5. **Divadlo DNO Hradec Králové:**
iDolls (3,88 pr.h.)

Anebo lze věřit osobnostem. „Volala mi Radmila Hrdinová z Práva a ptala se, co se mi na Hronově zamlouvalo nejvíc,“ vyprávěla mi kolegyně Jana Soprová. „*Faust a Zlatá rybka*, řekla jsem. A ona si povzddechla a povídá, že vůbec nejsem originální.“ Anebo lze snad konec konců věřit i mně, a já to tvrdím zcela rozhodně.

O všech východočeských inscenacích na Hronově už se v Hromadě psalo, o mnohých jsem psal i já sám – tímto tedy protentokrát rezignuji na jakoukoliv recenzi ambici. Je ale, myslím, docela zajímavé podívat se, do jakého festivalového kontextu vstoupily. Přeteču teď na chvíli do tezí ke hronovské studijce, kterou chystám pro Amatérskou scénu: jistým tématem, které jsem si v letošním hronovském festivalovém menu přečetl, byla otázka samotné povahy příběhu a vyprávění. Pražská inscenace *Faidra běží o život* toto téma zcela výslovně otevírá, zkoumá z hlediska poetik dramatu různá (post)dramatická zpracování starořeckého mýtu o Faidře a zachycující mimo jiné vývoj vnímání příběhu až do sou-

D I V A D E L N Í



Geisslers Hofcommoedianten Kuks, *Don Juan aneb Strašlivé hodování*



Hana Voříšková a Matěj Pospíšil, *O zlaté rybce*

časnosti, kterou autoři ironicky pojmenovali jako moment „krize příběhovosti“. Z valné části hronovského programu – a o jeho východočeské sekci to platí obzvlášť silně – se naopak zdá, že současné amatérské divadlo chce na příběhu stavět víc než na čemkoliv jiném. A nejde o ledasjaké příběhy: Východočeši hrají oba základní mýty novověké Evropy (geisslerovský *Don Juan*, ponikelský *Faust* Tomáše Hájka), nejproslulejší pohádky (Voříšková se *Zlatou rybkou* nebo Šefrnovic *Pták Ohnivák a liška Ryška*) či rakvičkárnu s alegorickým přesahem (Jaroměřský *Hotel*). Jejich inscenace mnohdy výrazně pracují s vyprávěním a vypravěčstvím: vedle stylově zmoženého *Ptáka Ohniváka* to platí zejména o *Faustovi* a *Zlaté rybce*, jejichž tvůrci jako sóloví vypravěči s jistým minimalismem nechávají příběh zdánlivě volně plynout (až do bodu tragického zlomu) a zároveň s láskou pra-



Ondřej Rychlý a Martin Bohadlo, *Don Juan*

cují se svým materiálem: hlinou a vodou v případě Voříškové, světlem, tmou, papírem a fólií v případě Hájka. Zároveň si nelze nevšimnout, že ač Východočeši na Hronov postoupili ze čtyř různých národních přehlídek, všichni přinejmenším vycházejí z tradic loutkového divadla (*Don Juan* a *Faust* různými způsoby zpracovávají dokonce obdobný zdrojový materiál, staré loutkářské scénáře), a naopak že veškeré loutkové divadlo v letošní hronovské nabídce pochází z východočeských scén. Dostal jsem na festivalu DVD s dokumentárním filmem *Malé velké divadlo o východočeských loutkářských tradicích* – a všichni krom Hájka na něm účinkují. Mám dojem, že to nebude náhoda.

Neuškodí snad pár praktičtějších nesusvislých postřehů co do formy (rozuměj kondice) a umístění (rozuměj prostorového) jednotlivých představení. Geissleři hráli poněkud nešťastně v Jiráskově divadle, které je násobně větší než prostory, pro něž je *Don Juan* určen. Spousta detailů tak zanikla, vycizelované hudební aranže zněly najednou ploše. Ještě mnohem víc ale *Donu Juanovi* paradoxně ublížilo nesmírně vstřícné a od počátku nabuzené publikum, které četnými potlesky na otevřené scéně rozbilo přesný timing. Škoda i záskoku za Václava Chalupu v roli Pepi, který je přes veškerou úctyhodnou snahu Ondřeje Rychlého nenahraditelný. Samozřejmě, kvality *Dona Juana* byly víc než zřejmé a úspěch byl ohromný – zatím asi největší, které Geisslery na Hronově potkal. Přesto se ale zdá, že na hronovské reprízy mají trochu smůlu. Hanka Voříšková hrála *Zlatou rybkou* v rovněž dost mizerně zvoleném Čapkově sále, a navíc kvůli malé elevaci musela hrát až u zadního horizontu – ale kupodivu se nezdálo, že by jí to nějak ublížilo. *iDolls* se svou povahou spíš hodí na hudební stage, ale i v Čapkově sále vyzněli slušně. A *Hotel Jarky Holasové* a *LS Mikrle zase*, myslím, trochu doplatil na už poněkud unavené publikum v předposlední den festivalu, které mnohdy ani nenapadlo hledat ve zdánlivě neambiciózním tvaru něco víc – přesto se dočkal vesměs vstřícných ohlasů. Zkrátka a dobře, Východočeši slavili i na 82. Jiráskově Hronově velký úspěch, a neznamená to jen obvyklé obecné poplácání po zádech, jak už bylo řečeno.

Michal Zahálka, foto Ivo Mičkal

OSOBNOSTI

Jiří
Polehňa

* 19. 8. 1952

Jan J.
Dvořák

* 28. 8. 1952

Josef
Tejkl

* 8. 7. 1952

Pánové Polehňa a Dvořák z Jeslíček slaví letos kulaté jubileum. A protože jsem o Jirkovi i Honzovi dělala hesla pro Databázi českého amatérského divadla, dohodly jsme se s Nadou, že touto faktografií začneme – tedy výběrem, protože oba pánové toho udělali skutečně hodně. Osobnost Pepíka Tejkl, jejich soupeřníka, si bohužel dnes už pouze připomínáme.

Jirka

Narodil se v Hradci Králové, vystudoval Střední průmyslovou školu stavební, 12 let byl projektantem vzduchotechniky a poté šest let pracoval jako programový pracovník Parku kultury a oddechu v Hradci Králové. Poté se stal pedagogem ZUŠ Na Střezině v Hradci Králové.

V roce 1956 se poprvé setkal s loutkovým divadlem: dědeček se strýcem, tatínkem a bratrem hráli každou neděli pro Jirku a jeho bratrance Dobroslava Illichu s úspěchem *Posvícení v Hudlicích*. V roce 1964 se stal členem loutkářského kroužku v Domě pionýrů a mládeže (výsledkem prý bylo fiasko s inscenací *Budulíněk*). V letech 1965 – 1967 se mu dostaly do rukou meziválečná čísla časopisu *Loutkář*, což ho přivedlo k prvním nadšeným pokusům s technologickým řešením loutek, rekvizit a scén a v letech 1967 – 1976 se u něj pak projevoval horečnatý zájem o malířství a řezbařinu.

V letech 1976 – 1990 působil jako loutkoherec a posléze i scénograf, autor a režisér v souboru, který v roce 1976 založili Jiřina a Miroslav Kuželovi a který brzy poté (pravděpodobně od roku 1977) začal nést název **HAD** (Hradecké amatér-

ské divadlo). Zde „spáchal“ následující věci:

- 1981 - scénografie k inscenaci *Námluvy princezny Prozerpíny*
- 1982 - scénografie a režie inscenace *Kočíci princezna*
- 1983 - loutky a podíl na textu inscenace *Co se stalo na Bukštejně*
- 1985 - scénografie, loutky, libreto a režie inscenace *Esmeralda*
- 1986 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *O prázdném kufru a kouzelné konvi* – účast na LCH
- 1988 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *...ale když ona je zakletá!* – účast na LCH
- 1988 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Starý dům* – účast ve finále V. přehlídky individuálních výstupů s loutkou a malých loutkových forem (se Zdenou Kocourovou)
- 1989 - loutkoherec v inscenaci *Zlatý klíček* – účast na LCH
- 1990 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Podivuhodné příběhy doktora Fausta*
- 1996 - scénografie a návrhy loutek pro inscenaci *Čarostřelec*

V roce 1986 spolupracoval s divadlem **Julie a spol.** a v roce 1989 se souborem **Vendelín** na inscenaci *O rytíři Bruncvíkovi aneb kterak se lev český do českého znaku dostal* - byl autorem scénografie a loutek, spolupracoval na textu a režíroval.

V roce 1990 založil soubor **POLI**, v němž působí jako režisér, autor či spolaautor textů, výtvarník a loutkoherec.

- 1992 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Čert a Káča* – účast na LCH
- 1993 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Jenovéfa aneb kněžna z Brabantu* – účast na LCH
- 1996 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Byl jednou jeden...* – účast na LCH, cena za tvůrčí přístup k inscenaci klasické pohádky, účast na *Přeletu nad*

D I V A D E L N Í

- loutkářským hnízdem
 2001 - scénografie, loutky, text a režie inscenace
Rakvičkárna 1, 2 – účast na LCH
 2004 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Don Šajn*
 - účast na LCH
 2005 - scénografie, loutky pro inscenaci *Pustý les*
 - účast na LCH
 2006 - scénografie, loutky, text a režie poloviny inscenace
Tajemství pohádkových knížek (2 část udělal Jarda Ipser)
 - účast na LCH (oceněno výtvarné zpracování inscenace)

V roce 1991 začal Jirka pracovat v **loutkářském oddělení Literárně-dramatického oboru ZUŠ Na Střežině (Divadlo Jesličky) Hradec Králové**, kde připravil například následující inscenace:

- 1993 - Zdeněk Tesař: *Diamantová sekera* - režie, účast na LCH
 1993 - *Povídává rybička, Pštrosík je král* – režie, účast na LCH
 1995 - scénografie, loutky, úprava textu a režie inscenace
Malý Alenáš, soubor AŤSI – účast na LCH
 1996 - úprava a režie inscenace *Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho, soubor Bifule* – účast na LCH
 1997 - scénografie, loutky, úprava textu a režie inscenace
Křížová výprava, soubor AŤSI – účast na LCH
 (minicena: za osvěžení scénickou anekdotou),
 účast na Přeletu nad loutkářským hnízdem
 1998 - loutkoherec, scénografie, text a režie inscenace
Bleší cirkus, soubor AŤSI – účast na LCH
 (ocenění Jiřímu Polehňovi a Zdeňku Tesařovi za potěšení publika v inscenaci), účast na JH, účast na Přeletu nad loutkářským hnízdem
 1999 - supervize, scénografie inscenaci *Bio desilusion, soubor BIFULE* autor a režie Jiří Jelínek)
 - účast na LCH (ocenění souboru za ztvárnění filmové iluze v inscenaci), účast na JH
 2000 - supervize, scénografie, loutkoherec inscenace *Oskarky, soubor BIFULE*
 2001 - úprava textu a režie inscenace *Budulíněk č.3, soubor BIFULE* – účast na LCH
 2003 - scénografie, loutky, text a režie inscenace
Vítr z Apalačských hor, soubor Druhák + scénografie,
 text a režie inscenace *Na stropě, soubor* - účast na LCH
 (čestné uznání Jiřímu Polehňovi za výtvarné řešení scény a loutek v obou inscenacích)
 2004 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Žížaly*
 (hrála Kristýna Matějová) - účast na LCH
 2005 - text a režie inscenace *Johanes doktor Faust, soubor Záchvat* - účast na LCH
 2005 - scénografie, loutky, úprava textu a režie inscenace
Ptačí hlava a srdce, soubor MIŠaS
 (hrála Míša Součková) - účast na LCH
 2007 - scénografie, loutky, text a režie inscenace
Úplněk nad pampou, soubor Vlastislav - účast na LCH
 2008 - scénografie, loutky, text a režie inscenace *Camiáda, soubor Vlastislav JV* - účast na LCH
 2008 - individuální výstupy s loutkou – scénografie, loutky, text
 a režie výstupů *Kaktus, Pecka*
 2009 - scénografie, loutky, text a režie inscenace



- Červená Karkulka, soubor Vlastislav JV* - účast na LCH
 2010 - scénografie a režie inscenace *Sněhurka, soubor Lůza*
 2011 - režie inscenace *Smyčka, soubor MAPA* a inscenace
O dědečkovi, se kterým byla legrace, soubor DOJAJA
 2012 - scénografie a režie inscenace *Sherlock Holmes a česká patálie, soubor STEMIL*

V roce 2011 pak slavila úspěch **Rodina Polehňova** s inscenací hry *Kdo zachrání princeznu*, kterou napsala Jirkova starší dcera Magdalena a kterou spolu s ní, druhou dcerou Aničkou a ženou Jarmilou zahráli nejdříve na Turnovském drahokamu. Odtud postoupili na Loutkářskou Chrudim a pak i na Jirákův Hronov. Přeju k jubileu všechno nejlepší a aby se i nadále Jirkovi dařilo.

Alena Exnarová

Jirka Polehňa, ten zdánlivě drsný loutkářský bard našich východočeských krajín, dožívá se v plné síle šedesáti let. Je to tak, i když věřit se nechce. A na rozdíl od většiny z nás se stává na jevišti, jak říkají vinaři, stále krásnějším... Jako staré víno. Kdyby vyměnil někdo ve zvěrokruhu pannu za medvěda, mnozí by řekli, no jo, Jirka. Medvěd, jak známo tváří se vážně, zachmuřené a nevyzpytatelně. Ale nenechme se mýlit. Kdo ho zná líp tak ví, že pod medvědíím pohledem skrývá se tvář srdečná, často veselá a srdce něžné... Snad nikdy dřív neviděl jsem starostlivějšího tátu, než tenkrát, když svým malým dcerám postavil v Jaroměři ve škole v jedné ze tříd stan, aby se nebály, neboť dobře vychované dcery se nikdy ve stanu nebojí. A učil o patro níž. A holky spaly... Jirku jsem poprvé viděl hrát v hradeckém divadle HAD. Ale opravdu dobře jsem ho poznal na Lidové loutkářské koncertoři Jana Dvořáka, tenkrát ředitele divadla Drak. Pařil k těm šťastným, kteří zažili to krásné setkání s jedním z nejpozoruhodnějším z českých loutkářů. A taky v Draku s jeho úžasnými herci a výtvarníky. Žijeme z toho oba dodnes. A myslím, že většina z nás, co ty časy pamatují... Jirka je docela pozoruhodný herec. Je takový robustní. Málokdy se na jevišti usměje. Nepatří k těm komikům, kteří se musí smíchy takřka pokrájet, aby se divák pousmál. Ale je to komik. Nepamatuji se, že by hrál něco poučně vážného. Na jevišti jsem si s ním zahrál jenom jednou, to když jsme se pokoušeli navázat na dvořákovskou tradici dlouhodobého divadelního školení mladých, tentokrát v Jaroměři. A cítil jsem se velice dobře. Je inspirativní a člověk má vedle něho pocit, že se nemůže nic stát, že jeho vždycky něco napadne, na co se dá



v improvizaci navázat. Není mnoho takových.

Krom toho, že odedávna hraje loutkové divadlo buď jako sólista nebo jako herec malé skupiny, taky učí na divadelní škole v Jesličkách v Hradci Králové. A má řadu výborných žáků. Za všechny připomínám Jirku Jelínka a spol., kteří postupně vytvořili divadlo DNO, jeden z nejzajímavějších fenoménů českého divadla posledního desetiletí. A nejen loutkového. A začínali v Jesličkách. U Polehni.... Jiří je taky docela pozoruhodný výtvarník a technolog. A taky cestovatel a turista pěší i motorizovaný, námořník a ještě mnoho dalšího. Je to talentovaný aktivní člověk. Ale taky prima kluk a dobrý chlap. Tak Jirko ať ti to dlouho vydrží a ať Tě mají holky pořád rády....

Karel (Šefrna)

Co si pamatuju (a to je dávnověk), měl Jirka Polehňa pěkné a pozoruhodné slečny. Takové má teď dvě dcery, opravdu pěkné holky. Jeho žena je víla! A samozřejmě krásná. Pánové a dámy, musíme uznat, že Jirka je úspěšnej mužskej. Gratuluju nejenom k tomu.

Blanka (Šefrnová)

Milý Jiří,

chtěl bych se také zařadit do dlouhého zástupu gratulantů, kteří budou přát mému divadelnímu parťákovi, bratranci, ale především kamarádovi s velkým srdcem, k jeho životnímu výročí, o kterém sám osobně říká, že nestojí ani za řeč. Při této příležitosti se mi vybavuje spousta krásných vzpomínek z naší společné cesty životem, začínající už v našem raném mládí a pokračující až dodnes.

Vzpomínám na naše mladá léta, kdy jsme sedávali u vínečka v Psí boudě a pozorovali penzisty, jak si užívají volna, a při tom jsme si přáli, abychom se dožili těchto let, zaujali jejich místa a mohli při dvojce vína pozorovat mladé holky. Penzi nám prodloužili a Psí boudu zrušili. Jiříku, nevadí, holky zůstaly a parky taky.

Vzpomínám na naše divadelní začátky v divadle HAD, na začátky v divadle POLI a na spoustu legrace, které jsme si za těch šestatřicet divadelních let užili.

Vzpomínám na naše kamarády a kamarádky, kteří už s námi nejsou, ale v srdíčku nám zůstali.

Vzpomínám na spoustu známých, které jsme za tu dobu potkali, a myslím, že to stálo za to.

Protože vím, že Tě loutkové divadlo a vše s ním spojené stále těší a baví, chtěl bych Ti popřát ještě hodně a hodně úspěšných divadelních let plných nápadů, a k tomu samozřejmě pevné zdraví. Takže divadlu zdar, a tomu loutkovému zvlášť.

Ještě jednou vše nejlepší a hodně zdraví přeje

Slávek Illich a kamarádi z divadla HAD.

Už jsem o tobě psal při různých tvých výročích několikrát. Nechci se opakovat. Všechno platí. Užívej si v komedii, která je pro tebe napsána - života, rodiny, divadla. Ať se ti daří. Ať se ještě dlouhá léta setkáváme, v Hradci, Turnově, Chrudimi či někde náhodně v krajině.

Jarda (Ipser)

K Tvému kulatému životnímu Ti vinšuju hodně lepidla a ostré nože... Mnoho Karkulek, Kačenek, Budulínek a Smolíčků... A pevné zdraví a stálý úsměv a nápady a tak....

Jarka (Holasová)

Gratulace Jirkovi z Jesliček,

milý Jirko, přijde mi to jako dnes, co jsem coby jedenáctiletá primánka vstoupila do tvé učebny... Za těch osm let jsem Tě mnohokrát potrápila (např. opožděným školním nebo svou nemocí) a doufám, že alespoň jednou i potěšila;. Chvilka a zážitky, které jsme spolu prožili, budou navždy v mé mysli! K Tvým kulatinám Ti přeji Vše Nejlepší, hodně štěstí, zdraví, úspěchů (nejen v divadelní oblasti) a ať takové vzpomínky, jako mám na Tebe já má mnoho dalších - dnes mladičkých věkových ročníků jako tenkrát i má maličkost!

Zuzka Hojgrová

Už jsou to dva roky, co jsem Tě dostala na přednes.

Od prvního dne, co jsem k Tobě přišla na hodinu, se mi líbil Tvůj přístup k práci a k nám. Povídal jsi, že je důležité se vždy rozmlouvat. Moc dobře jsem nerozuměla, k čemu to bude dobré, ale časem jsem velmi dobře chápala. Od té doby mi jazykolamy jdou levou zadní. A za to jsem Ti moc vděčná. Všechny texty, které jsme spolu vybrali a já je poté přednášela, byly úžasné. Snad největší problém, v prvním roce co jsi mě učil, mi dělala PLNOLETÁ. Oba moc dobře víme, jak dopadl můj první výstup s ní. Říkala jsem, že už nikdy s ní nebudu vystupovat. A náhle jednou v polovině druhého roku jsi jen tak pronesl „Jestli se nechci znovu naučit PLNOLETOU a přednést ji“. Vím moc dobře, že jsem na Tebe koukala, jako když jsi spadl z višně, ale sama jsem v hloubi duše věděla, že chci zlomit tu hroznou kletbu a říci PLNOLETOU vcelku. Nevím, kde se to nadšení pro ten text ve mně našlo, ale vím, že do příští hodiny jsem ji uměla říci perfektně, s nadšením a úsměvem. Když jsem Ti řekla, že ji umím, byl jsi hrozně překvapený. Šli jsme na sál a já ji přednesla. Potom jsem byla trochu na vážkách, co na to řekneš. Viděla jsem Tvoji rozjasněnou tvář a najednou jsi řekl: „Lucinko je to úžasný a je to úplně o něčem jiném než před rokem“. Byla jsem nadšená a v hloubi duše velmi spokojená. Na prvním výstupu jsem ji řekla bez jediné chybičky. Spadl mi kámen ze srdce.

Chci Ti ještě jednou moc poděkovat za to, že jsi mi věřil a podržel mě. Jsem moc ráda, že jsem Tě poznala. Doufám, že budeš s takovým nadšením a nasazením pracovat dál. Moc se těším na další spolupráci.

Hodně štěstíčka a zdravíčka do dalších let přeje

Lucinka Voňková

Dovol, abych Ti pogratulovala, žeš to bez větší újmý dotáhl až sem. Přeji Ti jako jedna z Tlapek další štěstím potlaapkané roky. Doufám, že dál budeš vodit loutky i lidi k úspěšným představením, že z Tebe ani od Tebe nikdy neodtlačká divadlo a hlavně, že ti zůstane nadhled a smysl pro humor. Všechno nejlepší!

Zuzka Syřůčková

Šíleně to letí a my odletěli do všech možných světových stran. Nechci, aby to bylo moc patetický! Já bych to tomu Jirkovi nejradši řekla osobně a dala mu velkou pusu! Vždyť jste nás vlastně vychovali a dobře! Milej, hodnej Jiřík, kterej se vždycky tak nakažlivě směje, má narozeniny, kulatý! Ať je těch kulatin ještě strašně moc!

Hanýsek Hanušová-Kostrhůnová
(Konečně na signálu, unavená a trochu opilá v Drveníku)

Jirka pro mě neznamená jenom učitele, je pro mě jako hodný strýček, co mi vypráví legrační historky z mládí. Když jsem měl jít k Jirkovi na první hodinu, bál jsem se, jaký bude, ale po 45 minutách jsem byl tak nadšený, až jsem si z toho zpíval. Vždy se mi snaží vyjít vstříc, a když to nejde, ani mi to nevádí. Rád bych Jirkovi popřál k narozeninám hodně štěstí a spoustu smíchu do života.

Vojta Záhora

Co pro mě znamená Jirka Polehňa? První osobní kontakt s divadlem. První krůčky, posléze kroky, později, jak jsem si myslel velekroky na prknech, která pro mě, znamenaly svět. Důvěra při tom, když se mi všichni smáli kvůli klepajícím se kolenům. Mraky básní, her, rozmlouvadel, monologů a také loutkových etud. Cesta na Wolkrův Prostějov a cesty na Loutkářské Chrudimi. Osobní Pan režisér, ale zároveň psycholog, rádce a doufám, že i přítel. Zkrátka někdo, kdo je pro mě synonymem divadla více než kdejaký slavný herec z plakátu (to mi došlo až s odstupem času).

Ondra Vaňura

Honza

Honza je mým spolužákem a kamarádem ze střední školy – tehdy to ještě nebylo gymnázium, ale SVVŠ J.K.Tyla v Hradci Králové (a naší spolužačkou byla taky Lenka Chytilová), takže blbostí jsme se společně nadělali víc než dost. Maturovali jsme v roce 1970 a pak se naše cesty na čas rozešly, protože Honza studoval v Praze (češtinu a latinu na FF UK) a já v Brně, ale pak jsme se zase začali potkávat na divadelních akcích a to trvá dodnes. Vzhledem k tomu, že jsem začala dělat hesla o osobnostech pro Databázi českého amatérského divadla, rozhodla jsem se udělat taky heslo o Honzovi a tak jsme se sešli, abychom dali dohromady co nejvíc informací (a taky jsme se přitom trochu opili, což raději přiznám, protože by to stejně prásknul Jirka Polehňa, který nás načapal). Vzhledem k tomu, že ve starých Hromadách o Honzovi zas tolik podrobných informací není, dohodly jsme se s Naďou (jak už jsem uvedla výše), že shromážděné podklady využijí pro tento medailonek a přání k významnému jubileu.

Že Honza pochází z divadelní rodiny a je synem dlouholetého ředitele VČLD Drak Hradec Králové Jana V. Dvořáka a že jeho mladší bratr Tomáš Dvořák je režisérem Divadla Alfa Plzeň, to je všeobecně známo. Ale už se tolik neví, že Honza v mládí divadlo nechtěl dělat ze zásady a že se mu začal věnovat v polovině 70. let 20. století na vojně v Klatovech, a to proto, aby se dostal ven z kasáren. Společně se synem Bedřichem Zelinkou a Václavem Upírem Krejčím založili **Studio TUBEU** (Tučňák, Běda, Upír) a v roce 1977 se proslavili inscenací *ASUT v Kocourkově*, s níž vyhráli divizní kolo ASUTu, ale na armádním kole ASUTu v Chebu je za ni chtěli zavřít. To nastartovalo jeho divadelní kariéru.

Po vojně nastoupil v roce 1977 na Krajské kulturní středisko v Hradci Králové, kde setrval až do roku 1990. V těch letech vystupoval s Milanem Musilem nejdříve v Divadle Na drážce v Pardubicích a posléze pod agenturou. Například v letech 1981-1982 to byla *Experimentální dvouhodinovka v 3.B.*

V letech 1988-1989 vystupoval společně s Vladimírem Justem pod Pražským kulturním střediskem s autorským programem *Boschův Brajgl* a v roce 1990 se pod názvem souboru Severovýchodní uskupení s inscenací *Klauni* (autoři Ivan Bednář a Jan Dvořák) zúčastnil Šrámkova Písku.

Nezanedbatelný význam pro amatérské divadlo na území bývalého Východočeského kraje měla skutečnost, že byl Honza v letech 1990 – 2001 vedoucím odboru kultury ONV a posléze vedoucím referátu regionálního rozvoje OÚ v Hradci Králové a má nesporný podíl na vzniku Střediska amatérské kultury Impuls, k němuž došlo po plošném zrušení krajských a okresních kulturních středisek; současně už tehdy působil jako externí pedagog LŠU, posléze ZUŠ Na Střezině, kde působí dodnes. Sranda s ním nepřestala být ani, když se stal úředníkem.

Například moc ráda vzpomínám na První nultý burčákový festival v Hustopečích v roce 1991, vyhlášený na téma „za připojení Čech k Moravě“ – připravil scénář *Kam s tím břemenem, hraničním kamenem* a se Sašou Gregarem ho režíroval. A hlavně dali dohromady lidi ze státní správy a samosprávy, aby účinkovali – tehdejší přednosta ONV Jiří Vlček hrál na housle, účastnil se poslanec Vladimír Čech, úředníci ONV v Hradci a Chrudimi... atd. Už nevím, koho jsem zastupovala já, ale vím, že jsme všechno nazkoušeli v předvečer soutěže na pokoji ubytovny, že jsme Moravákům dovezli hraniční kámen, ať si ho zasadí kde chtějí, že s námi diváci klečeli při moravské hymně a že jsme vyhráli

40 l burčáku, po kterém se během deseti minut zaprášilo.

A tak by se dalo vzpomínat do nekonečna. Výběr z dalších Honzových divadelních aktivit uvádím v příloze. A teď bych mu jen chtěla popřát, aby se mu dařilo a ještě dlouho nás těšil svými hereckými výkony, režijními nápady a smyslem pro humor.

Alena Exnarová

THEATROGRAFIE JANA DVOŘÁKA

- DS Bez nich ZUŠ Na Střezině, Divadélko Jesličky – Josef Tejkl: *Kalvárie* (režie + role šéfa jezuitů) – 1991
- Divadélko Jesličky, od dostavby v září 1995 Divadlo Jesličky, od roku 2012 Divadlo Jesličky Josefa Tejkla - stálá scéna ZUŠ Na Střezině, různá uskupení:
- Aristofanes-Dvořák: *Lysistrata je když...*

- účast na krajské přehlídce Audimafor - 1991
- Honoré de Balzac: *Succubus aneb Běs sviřavý ženský* (role - kardinál Cornelle) - 1992, účast na Šrámkově Písku v roce 1993
- Woody Allen: *Kdyby impresionisté byli dentisté* (režie) - účast na Šrámkově Písku - 1993
- *Doktor Munory*, na motivy fejetonů Karla Poláčka napsal Josef Tejkl (role - doktor Munory) - postup na Šrámkův Písek a doporučení do širšího výběru na Divadelní Třebíč - 1993
- Skupina Hradecká pětka – Francouzská galantní poezie v přebásnění R. Krátkého: *Krátké, sprosté, ale pěkné* (režie) - účast na Wolkrově Prostějově - 1994
- Skupina Hradecká pětka - Jan Rejžek: *Jamm v takřka rodném městě* (režie) - účast na Wolkrově Prostějově - 1994
- *Co zbylo z Mam'zelle Nitouche* (text Meilhac, Nový, Dvořák, hudba Hervé, Šána, Pešek) - účast na krajské přehlídce ve Vamberku - 1994
- W. K. Klicpera: *Weselohra na mostě* (role - Chmelař) - účast na Divadelní Třebíči a Jiráskově Hronově - 1996
- Jan Vodňanský: *Co chít od života* (poetická montáž pod jeho vedením), účast na Wolkrově Prostějově - 1996
- Leacock: *Ach, aneb Kterak chudá sirota ku štěstí přišla* (režie) - účast na Šrámkově Písku - 1996
- V. K. Klicpera: *Každý něco pro vlast* (role) - 1996
- A.P. Čechov: *Pavilon č. 6* (role - Doktor Ragin) - účast na Divadelní Třebíči, cena za roli, nominace na Jiráskův Hronov - 1996
- Dospělý soubor - H. E. Bates, Jan Dvořák: *Poupata odkvétají v máji* (režie) - účast na Šrámkově Písku - 1997
- Dospělý soubor - Jan Dvořák: *Komédia finita! Aneb Commedia dell arte* (režie) - účast na krajské přehlídce Audimafor - 1997
- Saki: *Třikrát ze staré dobré Anglie* (scénář, režie, role - sluha John) - účast na přehlídce Štronzo Moravská Třebová - 1998
- Montáž dvou povídek Leackoka: *Volání jara a mládí v prvotřídní restauraci* (scénář a režie) - účast na Národní přehlídce jednoaktovek v Holicích, účast na Jiráskově Hronově - 1998
- Vladislav Vančura: *Rozmarné léto aneb malé scénické leporelo* (úprava a režie) - 1999, účast na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci v roce 2000 - diplom za dramatizaci
- P. G. Woodhouse: *Uvolněné odpoledne strýčka Freda* (dramatizace povídky + režie), účast na Národní přehlídce jednoaktovek v Holicích - 1999
- Skupina Roztomilí andílci – Carlo Goldoni: *Zvědavky a treperendy na laguně a leckde jinde aneb Vydestilovaná feminální feerie* (scénář + režie), účast na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci - 2001
- Skupina Dospělá embrya - *Zastavení zakázáno, parkování povoleno* (na motivy Josefa Hiršala, scénář + režie), účast na Šrámkově Písku, Wolkrově Prostějově a festivalu Next wave v Praze - 2001
- *Byl jednou jeden Saturnin* (scénář, režie, role – Jupiter Saturnin), účast na přehlídce Modrý kocour v Turnově, účast na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci



- cena za jevištní adaptaci literárního textu - 2002
- Skupina Dospělá embrya - *Všichni čekali něco jiného* (jevištní vydání časopisu Muž a smrt, zodpovědný redaktor), účast na krajské přehlídce Audimafor - 2002
- Skupina Dospělá embrya – Gustav Meyrink, Jan Dvořák: *Praha – ani ne tak magická, jako spíš komická* (režie společně s Monikou Janákovou) - účast na krajské přehlídce Audimafor, cena za scénář a režii a nominace na Šrámkův Písek - 2003
- Skupina Dospělá embrya - Lenka Košťáková: *Kůzlátka* (režie) - účast na Loutkářské Chrudimi, oceněn loutkoherecký výkon - 2003
- Skupina Jana Dvořáka – K. Hlaváček, J. Dvořák: *Těm jen... a tehdy...* (režie) - účast na reg. přehl. Dětská scéna - 2003
- *Oblomov*, dramatický přepis románu I. A. Gončarova (role - Zachar) - účast na národní přehlídce FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč - cena za roli Zachara - 2003
- 2. ročník II. stupně – Čipčiržiz čili Čava čavatá aneb in memoriam J.H.M. *Malá pocta velkému podivínovi - Jakubu Hronovi Metánovskému* (režie) - účast na krajské přehlídce Audimafor - 2004
- Skupina Dospělá embrya - *Hořkej, opravdu hořkej*. Montáž povídek Josefa Škvoreckého o postupné demontáži tohoto světa (scénář a režie spolu s Monikou Janákovou) - účast na národní přehlídce FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč - čestné uznání souboru za pokus o kolektivní výpověď v inscenaci - 2004
- Skupina Dospělá embrya - E. A. Poe a spol.: *Poslední večere v domě Usherů* (režie spolu s Monikou Janákovou), účast na krajské přehlídce Audimafor - cena za originální hodinu literární výchovy, nominace na Wolkrův Prostějov - 2005
- Skupina Dospělá embrya – V. Šimeček: *Stráž* (režie spolu s Monikou Janákovou), účast na Krajské přehlídce loutkářských souborů v Hradci Králové (cena souboru za vtipné připomenutí zlé doby), účast na Loutkářské Chrudimi - 2005
- *Commedia fiorentina*, na motivy commedie dell'arte (režie spolu s Monikou Janákovou) – účast na krajské přehlídce Audimafor - 2006
- Skupina Dospělá embrya - *O době a o sobě* (režie)

D I V A D E L N Í

- účast na krajské přehlídce Audimafor - 2006
- *Past na spoustu slepých myšek*, podle Agathy Christie (režie)
 - účast na krajské přehlídce Audimafor - 2007
- *Čtyři nové knihy třesků plesků* (režie) – účast na Krajské přehlídce loutkářských souborů v Hradci Králové (ocenění souboru za pregnantní sociodemografickou studii) - 2007
- *Jen pro ten dnešní den* (scénář společně s Michalem Zahálkou, režie) - 2007, účast na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci 2008, cena za scénář k inscenaci
- Skupina Dospělá embrya - Rozmarný konec starých časů (na motivy Vladislava Vančury napsal společně a Monikou Janákovou, režie) - účast na Krajské přehlídce Audimafor (cena za scénář a nastudování) - 2008
- Skupina Dospělá embrya – *Jak mnoha muži tisíckrát znásilněná otci svému co panna vrácena byla a jiné příběhy* (režie) - 2009
- Carlo Goldoni: *Šrumeč na laguně* (volně dle Poprasku páne Goldoniho, režie), účast na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci, čestné uznání za úpravu hry - 2010
- Jerome Klapka Jerome: *Muži ve člunu* (o ženách mluvě) (scénář a režie), účast na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci, (cena za scénář a režii, Monika Janáková za hudební nastudování, cena za inscenaci), účast na národní přehlídce Divadelní Děčín - 2011
- Skupina Dospělá embrya – Jan Dvořák a Dospělá embrya (a trochu pan WS): ... a přišel Fortinbras (Posthamlet), (režie), účast na Krajské přehlídce v Červeném Kostelci (cena za scénář) - 2012
- Skupina Dospělá embrya – John Steinbeck: *Na plechárně v grandleárně* (spolu s Monikou Janákovou, scénář a režie) - 2012
- J. K. Tyl: *Paní Marjánka, matka pluku* (úprava a režie) - 2012

Od začátku roku 1992 pořádal v Jesličkách kabarety Co dům dal, zpočátku 4x, později 2x za rok, zprvu sám, kabarety v pořadí 10-19 společně s Pavlem Peškem a pak opět sám, skončil u 28. kabaretu.

Další aktivity:

- Účast s programem na Druhém nultém burčákovém festivalu Hustopeče - 1992
- Hostování v Klicperově divadle v Hradci Králové
 - W. Shakespeare: *Hamlet*, (role - druhý hrobník a člen herecké družiny) - 1999/2000 a W. Shakespeare: *Jak se vám líbí* (role - ovčák Corin) - 2000/2001.

Dramatizace a scénáře pro inscenace jiných režisérů:

- 1991 - Gozzi: *Komedie s jelenem* (pro Mechelen Miniatures Theatr, Belgie, režie Jan V. Dvořák)
- 1996 (pravděpodobně) - *Odyssea* (Círóka bábszínház Kecskemét, Maďarsko, režie Jan V. Dvořák)
- 1998 - *Malý Muk* (Círóka bábszínház Kecskemét, Maďarsko, režie Tomáš Dvořák)
- 1997 - Arthur Conan Doyle: *Pes baskervilský* (Divadlo Alfa Plzeň, režie Tomáš Dvořák)
- 2001 - Rudyard Kipling: *Riki tiki tavi* (Divadlo Alfa Plzeň, režie Tomáš Dvořák, cena za dramatizaci na festivalu

Skupova Plzeň)

- 2003 - *Dlouhý, Široký a Bystrozraký* (Divadlo Alfa Plzeň, režie Tomáš Dvořák)
- 2005 - *Sedm jednou ranou* (Divadlo Alfa Plzeň, režie Tomáš Dvořák)
- 2008 - Ivan Binar: *Kilo jablek pro krále* (Divadlo Alfa Plzeň, režie Tomáš Dvořák)

Solitér

Když jsem byl požádán, abych napsal něco k slavnému jubileu Honzy Dvořáka, pojal jsem myšlenku, že napíšu cosi jako jeho portrét divadelníka, protože jsem přesvědčen, že Honza si to jubileum nejubileum zaslouží. Je totiž osobností, která za sebou už zanechala nepřehlédnutelnou divadelní stopu. Samozřejmě především v divadle amatérském a ve východočeském divadle – ovšem nejenom v těchto oblastech. Jenže velice brzo jsem zjistil, že je to myšlenka pošetilá, neboť by musel vzniknout rozsáhlý brilantní esej, jenž by se plasticky pokusil zachytit divadelní i lidský solitér. To spolu nesporně souvisí. Honza je představitelem autorského divadla z hloubi své bytosti, neboť jeho specifická odlišnost a skoro osamělost pokud jde o styl a poetiku, nemůže v jiném druhu divadla existovat. Mimochodem: v amatérském divadle se nedá tak často hovořit o jedinečném stylu, jedinečné poetice. U Honzy Dvořáka ano. Řekl bych, že za to stojí být solitérem.

Jistě, Honza Dvořák nesplňuje takovou tu běžnou představu, že autorské divadlo znamená přímou, bezprostřední výpověď o něčem. Honza je daleko sofistikovanější, což koneckonců také spoluprotví jeho podobu jako solitéru. Neboť svůj autorský subjekt velmi často umně a rafinovaně skrývá za úplně jiné záměry v tvorbě. Na příklad podobu inscenace *Muži ve člunu* (o ženách mluvě) zdůvodnil především tím, že musí – jak to ostatně tvrdí vždycky – hrát všichni členové jeho jesličkovského souboru Dospělá embrya a hlavně proto známou knížku Jeroma Klapky Jeroma přepsal do překvapivého svébytného divadelního tvaru a také tak zrežíroval. Vzniklo mu tak půvabné pásmo o kouzlu řeky, v ledasčem nesentimentálně lyrické, v němž bylo posléze cítit, že jde o vztah k českým vodám a ke krajině, v níž plynou. Dovedl jsem si za touhle polohou představit Honzu Dvořáka rybáře vysedávajícího u prutu a přemítajícího nad hladinou. Honza Dvořák jako každý solitér věru není jednoduchou osobností. Jedna jediná věta, kterou napsala Alena Exnarová v úvodu svého hesla o Dvořákovi pro Databázi českého divadla, je záležitostí, jež po mém soudu prezentuje názorně jeho solitérní postavení: „...Honza v mládí nechtěl divadlo dělat ze zásady...“ Upřímně řečeno: myslím si, že tohle rozhodnutí mu zkomplikovalo jeho divadelní osudy a způsobilo do značné míry, že je v divadle solitér. Bylo by zajisté zajímavé zkoumat jaká příčina jej k této zásadě vedla. Ale jen osamělý běžec na dlouhé trati života i divadla, přitom s tak přesvědčivým divadelním citěním i puzením k divadlu, dokáže tuto zásadu uplatnit tak důsledně. Nejprve studiem oboru od divadla velice vzdáleným (nechybí tu, nemýlím-li se, klasická filologie); nakonec jej tato neoblomnost dovede na dráhu úřednickou - na tehdejší Krajské kulturní středisko v Hradci Králové. I když už tehdy začíná divadlo dělat, nachází však pro sebe takové druhy jako je – řečeno dnešním termínem - talk-show, kde může uplatnit plně svou



osobnost. Jeho schopnosti, zejména koncepční, z něho pak na půdě úřední udělaly pisatele zásadních materiálů, jež tato instituce v různých podobách předkládala. Má žena, která na KKS s Honzou dlouho pracovala, si na něm mimo jiné váží nejvíce toho, že si v těchto dokumentech nikdy nezahlásil. A přestože s ním v řadě věcí nesouhlasila, tak vždycky dokázali dojít k nějaké dohodě. O zásluhách, jež má Honza Dvořák na vzniku Impulsu jako zařízení, jež už tolik let slouží ve východních Čechách amatérskému divadlu, se zmiňuje i Alena Exnarová. Myslím, že jeho podíl na této aktivitě je nepochybným (a skvělým) důkazem Honzova koncepčního myšlení, jež jej spoluprotáhlo jako solitér; občas nepřesvědčitelný o jiných šancích, možnostech, cestách než těch, pro něž se rozhodl. Poznal jsem Honzu blíže v době, kdy byl frekventantem kurzu Východočeské lidové konzervatoře pro činoherní režiséry. Od počátku bylo jasné, že to dvouleté vzdělávání snažící se nabídnout pochopení elementárních konvencionálních předpokladů pro tvorbu dramatické situace, není jeho parketou; že ho v něčem zajímá, ale jinak, že divadlo vidí odjinud. Jakmile jen trochu mohl, vložil do svých cvičení odstup, drobnou ironii, která se svým způsobem po každé ptala, jaké má to nebo ono cvičení smysl. Bylo však vždycky jasné, že tato cvičení stojí na talentu, který vnímá celým svým ústrojenstvím základ divadla jako pohyb a umístění herce v prostoru. Nikoliv náhodou jsme dali s Františkem Štěpánkem do naší společné knihy *Základy činoherního režie* Dvořákem realizovanou Dvořákovu etudu *Večer plný překvapení* jako příklad takového rozehrání situace. Honza Dvořák má výraznou schopnost vytvořit hereckou postavu jako znak jiného člověka. Viděl jsem některé jeho znamenité herecké výkony v tomto duchu, ale zažil jsem také, jak tenhle solitér uplatňující nekompromisně zásady autorského subjektu opustil náhle dosavadní koncepci své postavy a svou hereckou robustností posunul inscenaci zcela jinam. Inu solitér! Toto jeho mnohostranné, tvořivé, inteligentní a poučené – nejen divadelní – zázemí se prosadilo a prosazuje především při tvorbě textů a v jeho režii. Ty texty jsou drtivou většinou volnou úpravou nějaké divadelní hry nebo autorským „zdivadelněním“ literární předlohy, jež není určena pro divadlo. A vždycky je to dílo nejen původní, ale překvapivé, chytré, nečekané tím, jak Dvořák s literární předlohou na jevišti zachází. Myslím, že nebyla jedna krajská přehlídka ve východních Čechách, pokud se jí s nějakou svou inscenací Honza účastnil, že by si neodvezl cenu za scénář. Velice často je ten scénář východiskem pro pozoruhodný scénický záměr včetně scénografického řešení prostoru. Při tom se dotýká – tu více tu méně – společenských, ne-li přímo politických otázek. ... a přišel *Fortinbras* (*Posthamlet*) je aktuální výpověď, která si nezadá s jinými texty, jež využily slavné Shakespearovy tragédie k rozvinutí témat, jež jsou v ní skryta. Přitom nelze přehlédnout, že jeho inscenace často svým konečným jevištním tvarem nedocházejí k vrcholu, pro něj je všechno připraveno. Důvodů, proč tomu tak je, bude zřejmě víc. Domnívám se však, že jedním z nich je trvalá vůle solitéru nepodlehout obecně uznávaným pravidlům divadelního řádu, nepodrobit se osvědčeným a vyzkoušeným postupům. Takže milý Honzo, jako solitér jste byl vždycky kořením východočeského amatérského divadla. Myslím, že podobných solitérů není ani v českém amatérském divadle mnoho, je to nad míru

vzácný jev. Takže vám přeji, abyste jím zůstal a svými představeními nás vždycky znovu zaskakoval, překvapoval. Prostě byl kořením, jehož chuť nelze nahradit. I když to třeba s vámi není někdy jednoduché. Ale solitér nemůže být jiný! Upřímně a srdečně váš

Jan Císař

Milý Honzo, měl bych, myslím, něco dogratulovat i za VSD, jak mi velí i moje předsednická role. Ale myslím, že bys o to moc nestál. Nejsi člověk stádní, byť ještě mám, i ostatní, v paměti, že ses byl i stá(t)ním úředníkem, v kteréžto úloze jsi se vždy choval svobodomyšlně, což tvým nadřazeným nikdy nedošlo či to u tebe považovali za bohémský folklór. A taky ses vždy vzpíral čemukoliv příliš organizovanému. Tak raději píš za sebe...

Zažili jsme mnohou chvíli spolu, již dávno tomu... Když jsem se přesunul k Hradci Králové, pak obzvlášť. A ať jsi byl ruděn nebo neruděn, což začasto jsi bývával, alespoň mi to tak připadalo, prostě, vždycky jsem tě měl za člověka velkého divadelního dobrodružství. Neb vše, co jsi páchal, pácháš (a páchatí zřejmě budeš) bylo napínavé a dramatické. A živé. Konečně, i dítě tvé, Impuls, stále ještě, byť různě vážen, žije.

O tvém nezaměnitelném smyslu pro humor jsem psal už v gratulacích minulých. Jako partner nebyls vždycky nejvtěpnější, povahou okamžitý kritik, ale zato sis svůj jevištní pobyt náramně užíval – poprvé jsem tak s tebou účinkoval, a jen snad jednou, v nějakých tvých hovorech na jevištiátku Jesliček. Pak jsme spolu i něco vytvořili, tvůj Chmelař v mé Veselohře na mostě byl divadelní adrenalin. Potom jsme se sešli při obrábění Tejklova Třpytu slunce. Škoda, že byl skrečován, vidět Honzu coby Rudolfa II. mohlo být i zcela kultovním přínosem tvé teatrografie.

Apropó, vždycky jsem, Honzo, obdivoval tvůj talent rétorický, jedinečnou schopnost číst a interpretovat texty tak, aby to fungovalo s dnešním okolním světem, tvou nadání pro repliku, čuch pro pointu, vtip a humor Leacockovský. Číst ve tvých jesličkovských opusech právě toto tvé nadání, mi připadá dokonce luxusní. Navíc ti to z celého upřímného srdce závidím, není každému dáno.

A taky věřím, že svůj kantorsko-umělecký traktor ještě plnou parou vytlačíš až na ten nejhorší konec onoho nejneobhospodařovatelnějšího pole, kterému se říká amatérské divadlo. Přestože mnohé tvé dramatické a dramaturgické opusy mohly pohnout i řádově jiným divadlem. Takže, buď zdrav a hlavně vesel – být veselý je půlka života a ty ji máš ještě před sebou.

Saša Gregar

... ani nám to nepřipadá tak dávno, kdy se slavily kulaté narozeniny stejného „oslavence“ jako v těchto dnech – PhDr. Jana Dvořáka, tedy našeho Honzy, jak jsme mu v Impulsu (když to neslyšel), říkali. Dnes ráno jsme se dohadovali s kolegou výtvarníkem Mariem, jakou číslovku mu tehdy na to modré narozeninové triko maloval. Nakonec jsme dospěli k závěru, že „padesátka“ to být nemohla, protože před deseti lety už poslali naši vrcholoví politici okresní úřady „pod kytičky“ a Impuls měl nového zřizovatele Královéhradecký kraj. Takže na tom triku to musela být opravdu čtyřicítka.

D I V A D E L N Í

Nějak nám to utíká...

Ala jsme rádi, že řada gratulantů krom vyzdvižení talentu divadelního neopomněla ani na Honzův talent úřednický... jeho proslovy, proslovované nejvyšším představitelem úřadu vzbuzovaly vždy mezi posluchači v plénu nadšení... Vtip, nadsázka, a když bylo třeba uhodit „hřebík na hlavičku“, stalo se. Škoda, že se rozhodl dalšího úřednického působení vzdát. Honza, byť vyzván, odmítl přejít pracovat na krajský úřad s tím, že ho k tomu nikdo a nic nedonutí. Tehdy to řekl jinak, po svém, „dvořákovsky“, ale na těchto stránkách se to doslova reprodukovat nedá.

A samozřejmě jeho „dílo nejdokonalejší“, byť mnozí tomu příliš váhu nepřikládali, bylo ustavení Impulsu již na podzim roku 1990. Do dokonalosti pak bylo dovedeno převelením části rušeného KKS do Impulsu a o rok později spojením obou zařízení do jednoho celku. Byli jsme díky Honzovi mezi prvními „porevolučními“ organizacemi, které se dostaly na svět. Tehdy se předpokládalo, že Impuls bude organizací „dočasnou“, než péči o kulturu přebere občanstvo samo, ale jak se ukázalo a ukazuje, bude realizace této ideje ještě během na dlouhou trať. Děkujeme z Impulsu Honzovi za vše, co bylo pro nás uděláno a co jsme naopak díky jemu mohli pro kulturu udělat my. A protože jsi, Honzo, ještě u nás v „novém Impulsu“ nebyl, zveme Tě u příležitosti oslavy Tvých šestých kulatin na „komentovanou prohlídku“ na bývalou jednotku intenzivní péče přebudovanou na „jednotku intenzivní péče o kulturu“ v přístavbě bývalého Ústavu hluchoněmých, kde nyní Impuls sídlí. Otevřeme na oslavu i dobrou láhev, abychom Ti mohli připít na zdraví a osobně popřát. Budeme se tu na Tebe těšit...

Jarmila Šlaisová + všichni z Impulsu

Gratulace z Jeslíček - studenti

Honza je můj mentor v tom nejlepší slova smyslu. A vždycky bude. A vždycky za to budu vděčný.

Petr Čapek

Kdyby shořely všechny knihovny na světě, ještě stále by tu jedna zůstala v podobě Honzy. Honza je taková chodící moudrost. Kdybych vážně chtěla přijít na kloub tomu, kdo byl dřív, jestli slepice či vejce, ptala bych se jeho a věřím, že bych odpověď dostala.

Míša Rykrová

Honzík je člověk, který mi umí naslouchat a pomůže... Člověk, o kterého se můžu opřít, když udělám chybu... Snad jediná osoba na světě, co vydrží mou vyřídilku s jedinečným humorem (nikdo mě tak s láskou nepošle k šípkům jako on)... Je v mém životě už 9 let a bez něho bych nebyla, jaká jsem dnes... Je pro mě jako otec, kterého jsme neznala a v něm jej našla... Přeji mu, aby zůstal takový jaký je a jakého ho všichni milujeme.

Pája Mroczkowská

Jestlipak se, Honzo, ptáš,
co vše pro mne znamená?
Ruku, která osud píše,

dítě, jež se v celé pýše

chlubí svým prvním výstupem na jevišti.

A piští. A štěstím září...

Šťastný úsměv na jeho tváři a radost z každého malého úspěchu.

Lapání trémou po dechu,

dospívání k dospělosti a nespočet krásných vzpomínek.

Léty ohlazený kamínek do dokonalých tvarů.

A poklad.

Poklad, který nosíš v sobě a kterým jsi pro nás.

Děkuju, že jsi.

Alča Gillová

Honza je neuvěřitelně úžasná osoba, člověk, který vždy ví, co říct, jak potěšit a podpořit. Někdo, kdo člověka poslouchá, obejmě a dodá mu sílu. Vždy byl pro mě mnohem víc, než jen učitel. Byl a je mi přítelem a taky mým adoptivním tatínkem. Můžu jen říct, že jsem nikdy nikoho takového nepotkala, a že ho miluju!

Tereza Melišová

Náš Honzo,

nechci se jako všichni opakovat s přáním štěstí, zdraví a tak podobně, to Ti budou přát všichni a navíc já Ti to přeji neustále.

Ty už jsi tu 60 let a já Tě znám 4 roky, mohlo by se zdát, že je to málo - obvyklý omyl. Za ty 4 roky jsi mě naučil neuvěřitelné věci, a to nejen na jevišti, ale hlavně v životě. Začala jsem si více věřit, naučil jsi mě jak ze svých nedostatků udělat přednosti.

Vždy když jsem měla problém, mohla jsem se na Tebe obrátit a nikdy jsi mě neodbyl, vždycky ses snažil mi pomoc a dokázal jsi mi ukázat, že spousta mých problémů jsou jen hloupé malichernosti, a to aniž by ses mi nějak vysmíval, což pro mě strašně moc znamenalo a znamená. Je úžasný jak dokáže naslouchat mladým a držet s nimi krok a podle mě je tohle to nejdůležitější, co bych Ti chtěla popřát, abys neustále byl v centru mladých lidí, které bys učil, kterým bys naslouchal, radil jim a držel jim palce, protože co si budeme povídat oni - my potřebujeme Tebe a Ty potřebuješ a hlavním důvodem je možná, jak sám více než často říkáš, Mladost radost.

Klára Andílek Kaplanová

Honzíku, děkuju. Děkuju za Tebe, za možnost přijít, popovídat a vědět, že to, co člověk prožívá, je člověčí. A děkuju za hry šité na míru, ve kterých mi vždy něco zarezonuje a posune dál. A přeju Ti, abys měl ještě dost sil na spoustu krásných představení a co nejvíce příjemného lidského prožívání. Třeba při rybách.

Vašek Maixner

Co všechno pro mě Honza Dvořák udělal, co pro mě znamená a za co jsem mu vděčný, to jistě ví sám. A co mu chci popřát, to mu radši popřeju osobně - takhle písemně jen volám: Sláva mu!

Michal Zahálka



Gratulace z Jesliček – pedagogové

Těžký vzduch v jeho třídičce předznamenává velkého muže ještě většího ducha. Když vypráví historky, smějete se od ucha k uchu. Nepotrpí si na nějaké prostoduché vtipy, skoro by se dalo říct, že je duchovním otcem anglického humoru v Jesličkách. Když za ním přijdete, a potřebujete cokoli, Ducháček (pardon, Honzíček) to zařídí. Tenhle člověk pro mě má větší charisma než David Duchovny. A přitom máte, Honzo, něco společného – on se narodil v roce 60 a Tobě 60 je (promiň, musela jsem si rejpnout). Sice zarputile tvrdíš, že odejdeš do „důchodu“, ale stejně všichni víme, že se z Tebe časem stane PRDUCH. A tak Ti k tomu přeju, ať jsou smidarští sousedé co nejpříjemnější, ryby a houby co největší a na toho zloducha, co Ti letos ukradl kolo, ať Nebeský sešle spravedlivý trest.

Áda Herbsová

Milý Jeníčku,
je tomu už 17 let, co jsem se coby neopeřené mládě divadlem nedotčené, možná s trochu nerozváženou myšlenkou, že „zkusit se má všechno“ a „co tě nezabije, to tě posílí“, ocitla za piánem v tvé oblíbené Mamzellce a naivně a tak trochu vyplašeně zírala do hlediště. A díky Tobě, Pepíkovi, Janince, krásnému řízení osudu či kdoví čemu ještě se stalo, že za ním v Jesličkách sedím dodnes. A nejen za piánem. Jen to vyplašení je snad menší a divadelní, muzikantské, pedagogické a lidské zkušenosti větší. Zkrátka mě to nezabilo, ale posílilo a posiluje neustále především díky člověčenství takových lidí jako jsi ty. A tak se těším, že mě budeš ještě dlouho zásobovat slovy: „víš... já bych tam potřeboval... možná si budeš myslet, že je to úplná blbost, ale mně by se hrozně líbilo...“, kdyby tam mohlo bejt tohle, ale... tak nějak úplně jinak než jak se to normálně zpívá... že budu ještě nesčetněkrát zase koulet očima, až budu dělat z valčíku tango (ale už budu vědět, že to jde), že se budu ještě mnohokrát chytat za hlavu a brblat cosi o promarněném času při podobných „pakárnách“ jako vyrábění třiceti naprosto stejných maňásků-vojáčků jen proto, aby se sotva na tři minuty zjevili na jevišti!..., a poté při pohledu na smíchy slzící publikum chápat, že to zase stálo za to, že po sté už budu Humoresku opravdu z duše nenávidět, ale za to se ji možná konečně pořádně naučím, že tvoje odpočítávání odehraných premiér do důchodu je pouze symbolické, že budeme ještě spoustu let na zápraží tvého smidarského domečku v kouřovém oparu máty a dobromyslu, osvěžení Cidlinou „zastavovat čas“... Honzíku, měj stále, podle svých vlastních slov, v divadle i osobně, dobrou pohodu v hrsti. Velké umění ať si létá po střeších.

Monika (Janáková)

Je 21. července ráno, asi za deset minut mám usednout do auta a odjet do Chorvatska. Včera se horečně balilo a tak jsem se nedostal k mailům a tak ještě narychlo kontroluji poštu. Naďa Gregarová se ptá, jestli nechci napsat něco o Honzovi Dvořákovi. A tak ležím u moře a myslím na Dvořáka a taky na Pepíka Tejkla. Kdyby byl Pepa mezi námi, psal by o Honzovi

on a psal by slovy vzletnými a obraty básnickými. Leč Pepa tu, bohužel, není a tak tedy piši já.

První zmínku o Honzově existenci jsem zaznamenal před více než třiceti lety z úst jeho otce. Jedna zvědavá kolegyně z Lidové konzervatoře, kde nás prof. Jan Dvořák senior seznamoval ze základy loutkového divadla, se zeptala, má-li děti. Odpověděl: „Mám dva syny - Tomáše, ten dělá loutkové divadlo a Jana, ten dělá, no taky divadlo.“

To „no taky divadlo“ jsem záhy někde, nevím kde, viděl a byl to pro mě zážitek. Na jevišti byl Honza Dvořák, Milan Musil, kytara, dvě židle a tolik bezprostřední srandy, až jeden záviděl. Pak už jsem začal jejich představení vyhledávat programově. Nebylo to snadné. Na komunisty prolezlém Hradecku se jim moc hrát nechťelo, což bylo, vzhledem k obsahu pochopitelné. Pak jsem se setkal s Honzou v roli pedagoga, který mě vzdělával (marně) v oboru Dějin umění na Střední knihovnické škole. Měl jsem před ním trému a po jedné odpovědi jsem byl, zcela právem, nazván volem.

Po listopadu do našich životů velmi razantně vstoupil Pepa Tejkl a přizval nás ke spolupráci. Honza objevil možnost obsadit právě se rušící Jesle a tak začala naše Jesličkovská éra pod vlídnými křídly ZUŠ Střezina. Tam jsem poznal, že je Honza rovněž mistr kulinářských zázraků. Vůně, které se šířily objektem, nás vábily jako mouchy na mucholapku. A viděl-li někdo ráno Honzu s rybářskou výbavou, bylo jasné, že si v poledne pochutnáme na nějaké rybičce.

Honza tráví všechny svůj volný čas na rodovém sídle ve Smidarech. Měl jsem jednou možnost strávit tam několik dní. Bylo to jako sen. Zahrada, že by Trnka záviděl. Místo plotu meandr řeky Cidliny, staré stromy, maringotka a různé chatičky na přespání, v neposlední řadě dům, dílna... Vzpomínám na chytání ryb k večeři. Víím, že jsme se přemluvíli, že půjdeme do hospody na pivo, dali jsme si jedno a prchali jsme zpět do té oázy klidu. Když víkend skončil, musel jsem se násilím přemlouvat k návratu do civilizace.

Honza mi rovněž nahrazoval internet. Jeho znalosti ve všech možných oborech jsou podobně obsáhlé. Nestalo se, že by mi nedokázal fundovaně odpovědět na nějaký dotaz. Závěrem: děkuju osudu, že jsem měl možnost Honzu a jeho rodinu poznat. Poděkování Pepovi Tejklvi, do nebeského divadelního klubu, že nás dotáhl do Jesliček.

Inu, Honzo, buď zdrav a vesel.

Jirka Polehňa

Gratulace z Jesliček pro oba jubilanty: od „šéfky“

Drazí pánové, vše, co napsali Vaši studenti, bych klidně mohla podrhnout a podepsat. Pro mě jste ale především jistota. Jistota, že jste, jistota, že jste tak nablízku, jistota v tom, že se známe tak dlouho a tak stačí přijít a jen se beze slov přitulit, jistota v tom, že je na Vás absolutní spolehnutí, jistota v tom, že to, co děláte se svými žáky, děláte především pro ně a ne pro svou ambici a že je vedete k tomu, aby pochopili, jak důležitá je člověčina, která z Vás obou sálá. Ať Vám zdraví slouží a máte hodně sil rozdávat moudrost, radost a humor ještě spoustu let!

Jana Portyková



Pepík

A nakonec - virtuální postvzpomínka na ještě jedny narozeniny... Ještě jeden mužskej patřil do téhle party oslavenců. Pepík Tejkl. Podobná výročí slavivali pospolu. K jeho bouřlivému, bohatému, šťastnému i tragickému osudu není třeba se v tuto chvíli vracet. Zasloužil by si ostatně velkou monografii i vydání svých skvělých textů divadelních, literárních či umělecko-teoretických spisků. Zatím odpočívají v nejroztodivnějších šuplících, až se bojím, že k zapomenutí. Což by bylo škoda nejen pro ty, kteří ho znali. Víc pro ty, co ho neznali nebo znali méně, i pro tu divadelní dramaturgickou chášku, která by z jeho odkazu mohla směle brát.

Pepík se své šedesátky nedožil, narodil se 8. července 1952 a v dubnu to byla už tři léta, co se naposled podíval na svůj rodný kraj z vrcholu Kralického Sněžníku. A že ho viděl mnohokrát i z vrcholů daleko vyšších a vzdálenějších. Ostatně ve svých hrách se na nás tak taky koukal, s laskavostí i sarkasmem, s pochopením, které mělo své meze, ale taky moudrost a vtip. Scházíš nám Pepíku. Mockrát si to připomínám, když nám dochází rozum při nějakých patáliích. Myslím, že si tě budeme připomínat pořád, dokud nevymřou pamětníci. Ale to, čím jsi přispěl ke kultivaci našich životů, bychom neměli tajit ani generacím novějším.

Saša Gregar

„TRHLINY“ UCTILY VÝSTAVOU PAMÁTKU DIVADELNÍKA A MALÍŘE JOSEFA TEJKLA A ODHALILI „PEPOVU ZEĎ“

Hradec Králové – Na domě ve Špitálské ulici je od začátku listopadu minulého roku zasazena pamětní deska herci, režisérovi, divadelníkovi, cestovateli, dobrodruhovi a malíři Josefu Tejklvi. Ten v tomto domě žil až do své smrti 4. dubna 2009, kdy na Kralickém Sněžníku odešel do uměleckého nebe. K jeho počtě byla na hliněné podlaze pod skleněnou pyramidou prostoru domu v neděli 24. června zahájena vernisáží výstava obrazů výtvarné skupiny Trhliny. Na ní se sešli nejen účastníci festivalu Divadla evropských regionů, ale především Tejklvi přátelé. Při vernisáži na zesnulého Mistra vzpomenu hradecský herec a jeho kolega Jan Bílek krátkým vstupem z Tejklvy hry Asteroid Bejček. Kromě toho byla slavnostně odhalena tak zvaná „Pepova stěna“ tvořená právě jeho obrazy. Na zdech výstavního prostoru visí Tejklva výrazná díla zachycující hradecká zákoutí, autoportréty i portréty jeho přátel. Nechybí tu ani jeho první obraz – krajinomalba.





Výstavní síň s obrazy Pepíka Tejkla a jeho přátel se po vernisáži proměnila v příjemnou kavárnu - vinárnu „z ulice“, kterou navštívily stovky účastníků královéhradeckého divadelního festivalu.

„Tvorba mých obrazů je cesta na kopec, který zřejmě stojí na divadelním jevišti,“ nechal se kdysi slyšet Tejkl, jehož malířská tvorba je stejně autentická, bezprostřední a syrová, jako jeho tvorba dramatická. Jeho expresivní zákoutí, jejichž perspektiva žije svým vlastním životem, jsou výrazem člověka, který spěchá, neb toho má na srdci příliš mnoho a času je tak málo. Samostatnou kapitolou jsou portréty přátel, především žen, k nimž měl Tejkl vždy originálně otevřený vztah.

Výstavu doplňují svými pracemi Roman Grym a Oldřich Semrád, další dva členové výtvarné skupiny Trhlíny. Protože skupina nemá žádný konkrétní umělecký program, oba výtvarníci malují to, co je jim v danou chvíli nejbližší. Grym se tedy na výstavě prezentuje převážně tématem, jež mu nejvíce přirostl k srdci, a tím jsou ženy a jejich nesporné krásy. Má patrně rovněž rád zvířata, o čemž svědčí rozměrný obraz pádícího koně. Jistá ruka provází na výstavě díla Oldřicha Semráda. Nezapře v sobě profesi architekta, a protože také fotografuje, je obdařen dobrým okem, což je pro malíře požehnáním. Skupina Trhlíny, která má svou stálou expozici s několika desítkami obrazů na Velkém náměstí, vznikla poněkud kuriózně.

„Před lety byli Pepa Tejkl a členové budoucí skupiny coby horolezci v Ťan Šanu pod vrcholem tamní nejvyšší hory Chan Tengri

ve výšce 7010 metrů nad mořem. Téměř na dva dny se strhla velká bouře a oni se uchýlili v trhlíně. Tam vznikl nápad vytvořit výtvarnou a recesistickou skupinu Trhlíny,“ vysvětlila na výstavě, která potrvá minimálně do konce divadelního festivalu, Jana Portyková, pedagožka a spoluzakladatelka Divadla Jesličky Josefa Tejkla.

Text a foto: Hynek Šnajdar



D I V A D E L N Í

Co mi škola dala

(Možná jde o první zachovaný rukopis, literární pokus tehdy dvanáctiletého Pepíka Tejkla, z roku 1967. Za pozornost stojí jazyková a gramatická vyříbenost této školní slohové práce - a především již tehdy patrný smysl pro vtipnou zkratku a potutelný humor rodičího se ironika.)

Coby uřvaného prcka přivítala mě první třída. Neustále mi chyběla máma. To byl hlavní nedostatek, jehož nápravy jsem se v tom věku mohl dožadovat. Později jsem přišel na to, že vyučování je příliš dlouhé a vzpomínal jsem na staré zlaté časy pětiletého. Tento problém jsem se již odvážil řešit sám. Vydal jsem se asi dvakrát za školu. Přišel jsem však na to, že toto řešení je značně nepraktické a neekonomické. To, co bych si bez následků ve škole odseděl, bylo pouhou setinou toho, co jsem musel odsedět doma, nemluvě o trestech tělesných. Tak jsem seděl ve škole dál z jakési nutnosti, učil se říkat á a bé, počítat do deseti, psát. Najednou jsem se už ve škole nenudil, práce ve škole mě prostě začala zajímat.

A když jsem se konečně začal dobře učit, zachvátila mě další epidemie. Přidružil jsem se totiž k jakési neblaze proslulé bandě, jejíž zakládající členové byli o rok starší. A tak jsme zaměstnali veliké množství členů VB (tehdejší policie - Veřejné bezpečnosti, pozn. red.), kteří nás tahali ze stodol a jiných podobných objektů, a jelikož jsme nebyli věkově na výši, hlásili vše na ředitelství naší školy. Soudruh ředitel nás následující den pozval na přednášku o morálních a charakterových vlastnostech člověka, seznámil nás s dějinami Pionýrské organizace a řekl nám o tom, že si lidské práce máme vážit. Ke konci svého projevu nás upozornil, že naše chování bude mít vliv na klasifikaci našich mravů, sdělil nám, že čest školy je pošpiněna a my, podlamující se v nohách, slíbili jsme, že nikdy více nic podobného neuděláme, a říkali jsme to tak, jako kdybychom dávali almužnu. Příští den jsme však rozbouřili stoh a vzali útokem drůbežárnu, a celý proces se opakoval. Naše počínání bylo vůči soudruhu řediteli nespravedlivé, dalo se omluvit jen tím, že jsme ani pořádně nevěděli, co to charakter je. Měl jsem

prostě ze všeho legraci. Cítil jsem se naprosto bezpečný vůči všemu, co kolem mě bylo a co jsem provedl. Výprasky, které téměř periodicky přicházely, mi také nevadily, stal jsem se imunním.

Až nastal zvrat. Začal jsem si stále více a více uvědomovat to, že se za své hříchy budu muset zodpovídat před všemi těmi, kteří usilovali o to, aby ze mě byl člověk, jehož práce bude kolektivu prospěšná. Teprve v té době jsem mohl plně ocenit oběť, jakou s. ředitel přinesl, když se s námi patlal a domlouval nám.

Tehdy jsem začal chápat, co pro mě škola znamená. Škola mi dala základní vzdělání, vypěstovala pocit odpovědnosti a naučila mě pracovat a žít v kolektivu.

Josef Tejkl, dne 1. června '67

Poslední stránka slohové práce Pepíka Tejkla
z 1. 6. 1967 s jeho elegantní signaturou.

5)
Až nastal zvrat. Začal jsem si stále více a jasněji uvědomovat to, že se za své hříchy budu muset zodpovídat před všemi těmi, kteří usilovali o to, aby ze mě byl člověk, jehož práce bude kolektivu prospěšná. Teprve v té době jsem mohl plně ocenit oběť, jakou s. ředitel přinesl, když se s námi patlal a domlouval nám. Tehdy jsem začal chápat, co pro mě škola znamená. Škola mi dala základní vzdělání, vypěstovala pocit odpovědnosti a naučila pracovat a žít v kolektivu.
JTe
Dne 1. června '67



Vážení a milí čtenáři divadelní Hromady,

v minulém čísle jsme se omlouvali některým našim přispěvatelům,
že jsme jejich příspěvky nemohli do obsahu zařadit, prostě se nevešly.

A nyní, při sazbě obsáhlé rubriky Osobnosti jsme vyčerpali kapacitní možnosti
tohoto čísla. Proto jsme se rozhodli přidat k němu přílohu a v ní pokračovat rubrikami

Ve službách Thálie a Pelmel, především však zařazujeme první část

Vzpomínek prof. Františka Laurina,

našeho čestného člena a blízkého spolupracovníka,

nově nositele Ceny Ministra kultury ČR. Vzpomínky budou mít pokračování

v dalších číslech Hromady v roce 2012 a 2013.

Přejeme vám příjemné babí léto, krásný podzim
a dobrý start do nové divadelní sezóny. A těšíme se na setkávání s vámi na stránkách
Divadelní Hromady, na divadelních přehlídkách a při dalších příležitostech.

Nad'a Gregarová

